

ΜΑΡΤΥΚΕΤΑ

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

ΠΛ.ΔΙΕΥΘ. ΤΡΑΠΕΖΩΝ

ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑΙ ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΟΝ ΔΡΧ. 106.600.000

80 ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ
10 ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΝ ΤΩ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩ

(έν Αμερική, Αγγλία, Αιγύπτω, Κύπρω, και Άλβανίᾳ)

ΠΥΚΝΟΤΑΤΟΝ ΔΙΚΤΥΟΝ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΩΝ

ΟΡΟΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΩΝ

Εἰς Δραχμας

Ἐν ὄψει	πρὸς 4 ο/ο	Ἐκτὶ προθεσμίας 6 μηνῶν	πρὸς 4 1/2 ο/ο
Μὲ 15 ἡμέρων προειδοποίησιν	4 1/4 ο/ο	1 ἔτους	4 3/4 ο/ο
		2 ἔτων	5 1/4 ο/ο
		3 ἔτων	5 3/4 ο/ο
		5 ἔτων	6 ο/ο
		10 ἔτων	7 ο/ο

Ταμιευτήριο

μέχρι Δεχ. 50.000

Εἰς Συνάλλαγμα ἐπὶ :

Λονδίνου	ἐν ὄψει.	πρὸς	4 ο/ο	Παρισίων	ἐπὶ προθεσμία 2 ἐτῶν	πρὸς	5 ο/ο
•	ἐπὶ προθεσμία 6 μην	•	4 1/2	Νέας Ὑόρκης	ἐν ὄψει	•	4 ο/ο
Παρισίων	ἐν ὄψει.	•	4 ο/ο	Ἰταλίας	•	•	4 1/2 ο/ο
•	ἐπὶ προθεσμία 6 μην	•	4 1/2 ο/ο	Βελγίου	•	•	4 ο/ο
•	• 1 ἔτους	•	4 3/4 ο/ο	Ἑλβετίας	•	•	1 1/2 ο/ο

ΠΑΣΗΣ ΦΥΣΕΩΣ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

ΥΠΟ ΤΟΥΣ ΜΑΛΛΟΝ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑΣ ΟΡΟΥΣ

ΠΟΥΔΡΑ "ΟΙ
ΕΔ. ΠΙΝΩ

ΠΡΟΣΟΧΗ ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΠΟΜΙΜΗΣΕΙΣ
Ζητείτε την κάτωθι υπογραφήν και το κάτωθι σήμα.

ΒΑΦΗ ΤΡΙΧΩΝ

Δ. ΜΠΟΤΣΑΡΑΚΟΥ

Έχουμε τό Ρεχάρ της Έπιτυχίας από όλες τας βαφές τριχών Εξοκαϊκάς και Έλληνικάς. Διά τούτο ως και διά τό άβλαβές των τριχών και της έκιδερμίδος εκ της βαφής Δ. Μποτσαράκου έγγυόκεθα. Αναλαμβάνομεν την χρῆσιν της βαφής όλων των χρωματισμένων κόμης, μστάκος και γενείον με έπιτυχίαν Αφάνταστον.

ΒΑΣΙΛΕΥΣΤΙΚΟΥ και ΔΑΡ. ΤΡΙΠΟΥΡΙ
ΑΘΗΝΑΙ

ΒΑΦΗ ΤΡΙΧΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ

ΕΠΕΚΡΕΜΕΝΗ ΓΥΝ ΤΟΥ ΙΑΤΡΙΚΕΥΜΑΤΟΥ
Έκαναφέρει τό πρότερον χρώμα. Δέν βάφει την έκιδερμίδα και δυναμώνει τας τριχας.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Ν. ΧΡΗΣΤΟΠΟΥΛΟΥ
ΣΟΦΙΑΣ 11 ΠΛΗΜΕΣ ΑΡΙΘ. 4-ΑΘΗΝΑΙ
Τιμή ΔΡΧ. 50, δια τας Έκπαρχίας 60

Η ΚΡΕΜΑ ΚΡΙΝΟΣ

Κάνει τό άραιότερον δερμα. Εἶνε άπολύτως άβλαβής. Συντηρεί την καλλονήν και έκαίει τας ουτίδας.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Ν. ΧΡΗΣΤΟΠΟΥΛΟΥ,
640Σ ΣΟΦΙΑΣ 11 ΠΛΗΜΕΣ ΑΡΙΘ. 4

“NUTRICIA”

“Ολλανδικών Γάλα εις κόνιν αποβουτυρωμένον κατά τό τέλει άρίστη και εύθηνη τροφή διά τὰ Βρέφη. Η “ΝΟΥΤΡΙΤΣΙΑ” των τούτων “Ιατρούς. Έκτός της ως άνω τροφής διά τὰ Βρέφη Η “ΝΟΥΤΡΙΤΣΙΑ” παρέχει και Γάλα τελείως αποβουτυρωμένον διά τὰ παθήσεις ως και τό φημισμένον αυτής “BABBURE” (condensed).

Γραφεία “Αντιπροσωπείας ΣΤΑΔΙΟΥ 24 (Σταδ.)

ΑΣΚΛΗΠΙΕΙΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΙΑΤΡΟΣ ΣΠΥΡΙΔΩΝ Π. ΠΡΙΦΤΗΣ

Πλησίον της Κυανής “Ακτής και εις μαγευτικόν του περιήρου δάσους Βελανιδέζης ήσχισ τας έργασιας θσραπειυτήριον.

Γίνονται δεκτοί άσθενείς πάσχοντες εκ παθήσεων των θρώσων, κ. τ. λ. ως επίσης και άναρρώνοντες. Πλήρης ηγική άγωγή.

Αεροθεραπεία, υδροθεραπεία, ήλιοθεραπεία, διαμνηφή εκλεκτή.

Αποκλείονται άσθενείς πάσχοντες εκ μολυσματικών και πνευμονικής φυματίωσης.

Πληροφορία αποστέλλονται εις τούς αίτούντας παρά του κ. Σ. Πρίφτη εν Σπάτγ “Αττικής και δίδονται εις τούς “Μπουκέτον”.

13 Ιανουαρίου 1927

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

49

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ-ΕΦΑΜΙΛΙΑΣ ΤΟΥ “ΒΕΡΘΕΡΟΥ”

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ ΤΟΥ ΙΑΚΩΒΟΥ ΟΥΤΙΣ

ΤΟΥ ΟΥΓΟΥ ΦΩΣΚΟΛΟΥ

(Επιστολές σταλμένες άπ’ τον Ιάκωβο “Ουτίς στον Λορέντζον “Αδελφόν και στις όποιες εξιστορείται ό περιπαθέστατος έθως και ή άυτοκτονία του γράφοντος).

ΜΕΡΟΣ Α’

Επιστολή Ι

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΛΟΦΟΥΣ ΕΥΓΚΑΝΕ’Ι

11 Σεβριόν 1797

έχάθηκε. “Η ζωή

“Η πατρίδα μου έδυσιάστηκε πλέον. Τό πάν μας μās έμεινε μόνο γιά νά κλαίμε τή δυστυχία μας. Τό όνομά μου εἶνε μεταξύ των προγεγραμμένων, τό έξω. Παρηγόρησε τή μητέρα μου. Έκάμψθηκα από τὰ δάκρυά της κ’ άφησα τήν Βενετία γιά ν’ αποφύγω τις καταδρομές. Δέν θά φύγω όμως μακρύτερα από δω. Σ’ έξορκίζω, Λορέντζε, μη έπιμένεις σ’ αυτό. Θά μείνω εδώ. Εἶμαι μόνος κ’ έξορκιστος, μη τί σημαίνει. “Η καρδιά μου άρχίζει νά θερμαίνεται.

Τί κάνει ή Δάφνη; τήν φτωχή γέα!... Τήν άφησα σέ κακή κατάσταση... “Η άλήθεια εἶνε πως δέν τήν αγαπούσα. Θά τήν έκαμνα όμως εύχαρίστος σύντροφον τής ζωής μου, μιά και με διάλεξε μέσα σέ τόσους άλλους γιά νά τήν παρηγορώ, μιά ή εἰμαρμένη τάφερε αλλοίως τὰ πράγματα... Καί ή οικογένειά της δυστύχησε και τή στιγμή αυτή πού σοῦ γράφω κλαίω σάν μικρό παιδί...

II

18 Σεβριόν

Χαίρε φίλε μου! “Ο Μιχαήλ μοῖρεσε τόν Πλούταρχο. Σ’ εύχαριστώ... Στο βιβλίο αυτό θά βρῷ τήν παρηγορία πού μου χρειάζεται. Ές άλλου δέν ζῶ και τόσο κακά εδώ, στο μικρό μου χωριό. “Ο εφημέριος, ό γιατρός και οι άλλοι άνθρωποι μ’ αγαπούν...

Τά μεσημέρια κάθουμαι κάτω άπ’ τόν πλάτανο και διαβάζω... Προχθές ήρθε και μ’ αντίκρισε και ό κ. Τ... τόν όποιο είχα γνωρίσει στο Πατάριο. Τραβήχτηκε κ’ αυτός στην έξοχή γιά ν’ αποφυγή τις ταραχές.

Εἶνε καλός και τίμιος άνθρωπος. Τόν συντόφρευε και ό άσραβωνιστικός της κόρης του. Νέρος άρκετά, αλλά χωρίς κανένα ένδιαφέρον... Καλή νύχτα σου!...

III

24 Σεβριόν

Λορέντζε εἶμαι εύτυχής! “Εκαμα μιά γνωριμία πού μ’ έχει κατασυνκινήσει. Ξέρεις, βέβαια, γιά ποιά πρόκειται. Γιά τήν Θηρεσία. Εἶνε τόσο όμοια! Σωστός άγγελος!...

Πόσο γλυκειά!... Τί γοητευτική!...

Τήν βρήκα νά ζωγραφίζει καί. Μόλις μ’ αντίκρισε ταραχθηκε κάπως κ’ έστειλε ένα ύμνησέη νά καλέση τόν πατέρα της.

Δέν σάς περιέμενα, μοῦπε. Καθήστε, ό πατέρας μου δέν θ’ άγχώση... Πραγματικός ό πατέρας της, ό κ. Τ... γιά τόν όποιο σούγραφα προχθές, δέν άργησε γιά ν’ υφίση μού μίλησε πολύ φιλικά και μ’ εύχαρίστησε γιά τήν έπίσκεψή μου.

Εν τῷ μεταξύ ή Θηρεσία ήρθε από τό χέρι τή μικρή της άδερφούλα κ’ έφυγε. “Ο πατέρας τους μού τις έδειξε καθώς έφευγαν και μοῦπε.

— Νά ήμετες όλοι... “Ηθελε νά μού πῇ με τὰ λόγια αυτά τί δυστυχίες χτύπησαν κ’ αφάνισαν τήν οικογένειά του. “Όταν έμείναμε μόνον μίλησαμε γιά διάφορα πράγματα. “Όταν σηκώθηκα νά φύγω ξαναγύρισε ή Θηρεσία και μού εἶπε με καλοσύνη:

— Δέν μένουμε και μακρυνά... “Ελπίζω πως θάρχετε να περνούμε τις βραδυνές μαζί. Με τί χαρά γύρισα σπίτι μου! “Αχ! Λορέντζε! Πόσο άλαφρώνει τήν καρδιά ή έμορφή και πως βαλσαμώνει τούς πόνους!

IV

28 Σεβριόν

Εἶμαι καλά Λορέντζε. Εἶμαι σάν τόν άρρωστο πού κοιμάται; δέν αισθάνεται τούς πόνους του. “Όλη τήν ήμέρα μου τήν περνῶ στοῦ κ. Τ... ό όποιος μ’ αγαπᾷ σάν παιδί του. Πόσο τήν συμπαθῶ τήν οικογένεια αυτή! Μόνον ό μνηστήρ της κόρης του κ. Τ... με στενοχωρεῖ λιγάκι. Δέν τόν μισῶ. Θάθελα όμως νά μὴ τόν συναντῶ, νά μὴ τόν βλέπω... “Ο κ. Τ... μού εἶπε πως εἶνε νέος καλός, εύγενικός, ύπομονετικός. Τί σημαίνει όμως; μού φαίνεται τόσο μονοκόμματος!...

Γιά νά λησμονῶ τις θλίψεις μου ανέλαβα νά κάνω μάθημα στην μικρούλα άδελφή της Θηρεσίας τήν μαθαίνω νά διαβάη και νά γράφη; Δέν ξέρω γιατί τὰ παιδιά μ’ αγαπούν τόσο. Κι’ εἶπα όμως βρίσκω μαζί τους παρηγορία. Εἶνε όμως τόσο χαριτωμένη ή μικρούλα αυτή. “Όταν με βλέπει πήδη και μ’ αγαλιάζει χαρούμενη κολλᾷ τὰ δροσερά χειλάκια της στό χεῖλῃ μου... Βρίσκει κανείς με τὰ παιδιά παρηγορία πού δέν τῷ τήν χαρίζουν οι μεγάλοι...

12 Νοεμβρίου

Βρέχει, άστράφτει, βροντάει!... Κλεισμένος στο σπίτι μου σού γράφω. Προῖξ έφτά ήμερών κήγαμε έκδρομή. “Ησαν μαζί μου ό κ. Τ... ή Θηρεσία, ό μνηστήρ της “Οδονάρδος και ή μικρή μαθήτριά “Ισαβέλλα. Πήγαμε νά επισκεφθούμε τό σπίτι του Πετρούχου στο “Αρκαού. “Η ήμέρα ήταν όμοια, ήλιόλουστη, γλυκειά. “Η χαρά αυτή της φύσεως είχε μεταδοθεί και στη Θηρεσία. “Ω Λορέντζε νά τήν έβλεπες. Στο μάγουλό της άνθιζαν τριαντάφυλλα, τὰ μάτια της ήσαν πεγγοβόλα. “Η φωνή της ήταν πειν γλυκειά άπ’ τούς καλαϊδισμούς των πουλιών. Τήν έβλεπα με τόση λαχτάρα!...

“Ο πατέρας της πήγαινε έμπρός με τόν “Οδονάρδο. Εἶπα έβρίσκα πλάι της. Πίσω άκολουθούσε ό κηπουρός κρατώντας τήν “Ισαβέλλα στην άγκαλιά του. — Εἶδα εύτυχισμένη ήμερα, εἶπα κατασυνκινήμενος στη Θηρεσία. Αὐτή με κίταζε κατάματα με τό φλογερό της βλέμμα και ψιθύριζε με δειλή τρεμάμενη φωνή:

— Εἶμαι τόσο δυστυχής! Θεέ μου! αυτή δυστυχισμένη! Τὰ λόγια της αυτά μού κατασπάρσαν τήν καρδιά. Ποιά μυστική τήν έβρανε έσχατο; ό προσεχής γάμος της με τόν “Οδονάρδο;

— “Ασφαλῶς έκρίνετο γι’ αυτό. Καί δέν έτόλμα να τῆς πῶ πῶ τίποτε μέχρι της στιγμῆς πού φτάσαμε κοντά στο “Αρκαού! Πανύψηλές βελανιδιές και άλλα άγρια δέντρα πρασινοβο-

λουσαν γύρω μας. Η Θηρεσία αναστέναξε :

— Πόσες φορές, είπε, δεν αναπαύτηκα κάτω από τον ίσιον των δέντρων αυτών ! Το περασμένο μάλιστα καλοκαίρι έχομαι ταχτικά εδώ με τη μητέρα μου.

Συγχρόνως οι λυγμοί την έπνιξαν και έμεινα μερικά βήματα πίσω μη θέλοντας να ιδώ τα δάκρυά της. Η καρδιά μου χτυπούσε. Την έπλησίασα και την ρώτησα δειλά :

— Πού είναι η μητέρα σας τώρα ;

Μου απάντησε :

— Πρώ πολλών εβδομάδων ξη με τον αδελφό της στο Πατάβιο, μακριά από μας και ίσως για πάντα.

— Και ο πατέρας σας ;

Έφριξε ένα βλέμμα στον πατέρα της, ο οποίος προχωρούσε έμπρός και μου είπε χουνώντας περιλυστα το κεφάλι της :

Ο πατέρας μου την αγαπούσε πολύ. Αναγκάστηκε όμως να τον εγκαταλείψει εξ αιτίας της λοχρρογνωμοσύνης του.

Βλέποντας ότι την έκνταζα μ' άπορία, μη έννοώντας τα λεγόμενά της, συνέχισε :

— Ο πατέρας μου έπρεπε να παντρευτώ τον Όδουάρδο. Η μητέρα μου δεν το ήθελε το συνοικέσιο αυτό. Η όμοιοια και η

αγάπη μ' έσ' το σπίτι μας χάθηκε. Ταχτικά φιλονικούσαν για το ζήτημα του γάμου μου. Η μητέρα μου αντίστέκονταν όσο μπορούσε. Τέλος αναγκάστηκε να φύγει από το σπίτι και να πάει στον αδελφό της.

Στο σημείο αυτό η Θηρεσία έσιώπησε. Τα μάτια της ήταν βουρκωμένα.

— Και πώς, την ρώτησα τότε, έδεχτήκατε το συνοικέσιο αυτό ;

Εκούνησε περιλυστα το κεφάλι της και μου απάντησε :

Τι θέλατε να κάνω ; Υποσχέθηκα στον πατέρα μου και δεν μπορούσα να πάρω τον λόγο μου πίσω.

Αχ ! Λορέντζε, είναι αδύνατον να φαντασθής πόσο με συνεκίνησε η ιστορία αυτή. Μου έσπαράξε την καρδιά. Η φτωχή κόρη ! Ήταν αναγκασμένη να ένωθ' μ' έναν άνθρωπο τον οποίον δεν αγαπούσε. Τα δάκρυα έτρεχαν ποτάμι από τα μάτια της, η συγκίνησή της ήταν απερίγραπτη.

Με συγχωρείτε, μου είπε με τρεμάμενη φωνή. Η καρδιά μου ήταν βαρύνει ήθελα να ανακουφισθώ λιγάκι. Αν ξέρατε πόσο υποφέρω. Έγινα χωρίς να το θέλω άφορη να διαιερέη η οικογένειά μου. Θυμώμαι τη δυστυχισμένη μου μητέρα !

Αναγκάστηκε να παρακαλεί και γονατιστή τον πατέρα μου για τη διάλυση του συνοικεσίου αυτού. Ο πατέρας μου όμως δεν την άκουσε.

Έφυγε... και τώρα πια δεν μπορώ ούτε να της γράψω, ούτε επιστολή της να λάβω. Ο πατέρας μου θυμωσε τόσο για τη φυγή της, ώστε δεν θέλει ούτε τ'ονομά της να ακούσει.

Αν ήξερε τί κακό μου κάνει ο πατέρας μου μ' ό' αυτά ! Αισθάνομαι καλά ότι δεν αγαπώ, ότι δεν θ' αγαπήσω ποτέ τον Όδουάρδο.

Φαντάσου Λορέντζε ποιά ήταν η θέσις μου τη στιγμή αυτή. Ούτε να την παρηγορήσω μπορούσα, ούτε να την συμβουλεύσω.

— Σας ξεροκίζω, μου είπε, φυλάξτε το μυστικό μου.

Σας τα είπα ό' αυτά γιατί είχα ανάγκη να βρω κάποιον να κλάψει μαζί μου. Δεν βρήκα κανέναν άλλον για να τον εμπιστευθώ, έκτος από σας.

Φωγγέ μου άγγελε ! Θά ήμουνα πρόθυμος να κλαίω νύχτα και μέρα για να ελαττώσω τη λύπη σου, για να μαλακώσω τον πόνο σου. Η ζωή μου είναι δική σου. Θά την άριερώσω ολόκληρη για την ειτυχία σου. Τι δυστυχισμένη, αλήθεια Λορέντζε, η οικογένειά του κυρίου Τ... Πόσο δυστυχισμένη κάνει την κόρη του με την λοχρρογνωμοσύνη του ο άνθρωπος αυτός ! Και όμως είναι αγαθός άνθρωπος. Αγαπάει την κόρη του και συχνά μιλάει γ' αυτήν με συμπάθεια και όμως πρόκειται να την καταστήσει δυστυχισμένη με τον γάμο αυτό, τον οποίον επιθυμεί μόνο και μόνο για να συγγενέψη μ' έναν άνθρωπο λοχρρο και πλούσιο...

Σ' άφήνω, Λορέντζε. Ο Μιχαήλ με καλεί να γευματίσω. Θά

σου συνεχίσω την διήγησή μου σ' άλλο μου γράμμα.

VI

17 Νοεμβρίου

Σου συνεχίζω την επιστολή μου, φίλε μου. Όταν έφτάσαμε στο σπίτι του Πετράρχη είναι αδύνατον να φαντασθής πόσο συγκινήθηκα. Το βρήκαμε έτοιμόροπο. Ασφαλώς δε σε μερικά χρόνια θα γχορμισθ' κι είνε θλιβερό αυτό προκεκμένου για τη στέγη ενός τόσο μεγάλου Ιταλού ποιητού.

Όταν έγυρίσαμε η Θηρεσία, ο πατέρας της και ο Όδουάρδος μ' άφησαν και πήγαν σπίτι. Αποτραβήχτηκε κι' εγώ στο δικό μου. Ήθελα να μείνω μόνος για να σκεφθώ όσα μου συνέβησαν και να σου γράψω.

Σέχασα να σου πω πως στο γυρισμό μας απ' την έκδρομή, σ' νώδευε διαρκώς τη Θηρεσία ο μνηστήρ της. Της μιλούσε διαρκώς μ' ένα ύφος σαν να διέτασσε.

Αν ήξερες, Λορέντζε, πόσο με στενοχωρεί αυτός ο άνθρωπος...

Όπως έμαθα, ο Έδουάρδος φεύγει μετά μερικές ημέρες για τη Ρώμη, όπου π'θανε κάποιος εξ'αδελφός του. Πρόκειται να διεκδικήσει την κληρονομία την οποίαν κατελάτησαν διάφοροι άλλοι συγγενείς του.

Καλή νύχτα, Λορέντζε. Φύλαξε τις επιστολές αυτές που σου στέλνω. Θά να τις διαβάζω μιά μέρα, όταν θά είμαι μόνος και έρημος, όταν η Θηρεσία θ' αναγκασθ' τον άνθρωπο αυτόν, όταν δεν θά την βλέπω πια, όταν θά την χάσω για πάντα.

Υγίαινε...

VII

22 Νοεμβρίου

Μετά τρεις ημέρες ο Όδουάρδος φεύγει για το παλαιοί του. Θά τον συνοδεύσει ο πατέρας της Θηρεσίας ως τα σύνορα. Μου έφτασαν να τους ακολουθήσω και εγώ, άρνήθηκα όμως επειδή θέλω να φύγω για το Πατάβιο.

Θά μπορούσα να φύγω όμως ;

Θά μείνω εδώ ;

Θά με κρατήσ' η γοηψία της ;

Δεν θέλω να καταχωσθώ την εμπιστοσύνη των ανθρώπων αυτών.

Συντροφόμε την κόρη μου όσο θά λείπω, πολλές προχθές ο πατέρας της Θηρεσίας.

Νά συντροφώμαι την κόρη μου ; Νά μένω μαζί της ;

Με παίρνει λοιπόν για πετρίνο ; Με φαντάζεται για Σωκράτη ;

Νά μένω νυχτός κοντά στο άγγελικό αυτό πλάσμα που γεννήθηκε για να αγαπάται ;

Δεν κατάλαβε λοιπόν, ότι δόσκις του μιλάω για την κόρη του ;

Δεν τον συμπαθώ, δεν μπορώ όμως να' αλλάξω και την καρδιά μου. Ποιος ξέρει τι μ'ας επιφυλάσσει το μέλλον ;...

VIII

27 Νοεμβρίου

Ο Όδουάρδος άνεχώρησε... Κι' εγώ... Εγώ θά μείνω στη Θηρεσία, όσο να γυρίσ' ο πατέρας της. Κατόπι θά φύγω, αλλά θά φύγω χωρίς άλλο. Χαίρε...

IX

3 Δεκεμβρίου

Περνώντας σήμερα το πρωί κάτω από το σπίτι του κ. Τ... άκουσα γλωσσούς και παιδικούς ήχους κινάρας.

ΤΡΑΓΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

ΤΟΥ ANDRÉ REUZE

Ένα ήλιολουσμένο πρωινό του Σεπτεμβρίου, ο Ραμόν Μαρτινέζ, συνόδευσε ως την άκρη του δρόμου την μνηστή του Ματθίλδη με τον πατέρα της. Λίγο πιο πέρα άφου τους βοήθησε να καβαλι-κεύσουν σε δυο ωραία άραβικά άλογα που τους είχε ετοιμάσει, ο Ραμόν Μαρτινέζ τους χαιρέτισε συγκινημένως και δεν έφυγε από κει παρά όταν τους έχασε απ' τα μάτια του.

Αυτό το καταραμένο έμποριο των σταριών που έκανε σ' αυτό το άγροτικό του κτήμα ο Ραμόν, τον έμποδισε να πάη κι' αυτός μαζί με τη μνηστή του, ως την πόλη. Τι να κάνει ; Έπρεπε να εργασθ' λίγον καιρό ακόμα για να τακτοποιήσ' τα οικονομικά του και να πάη επί τέλους την ωραία Ματθίλδη, την οποία αγαπούσε δυο ολόκληρα χρόνια.

Μ' αυτές τις σκέψεις ο Ραμόν Μαρτινέζ γύρισε πάλι στο κτήμα του και άρχισε να επιβλέπ' το πρώτο φορτίο των σταριών, που θά έφευγε σε λίγο με το τραίνο.

Το ίδιο βράδυ όμως μιά φοβερή είδησι άνεστάτωσε τους λίγους κατοίκους του χωριού "Υργκελ, που άπειχε μισή ώρα μόνο από το κτήμα του Μαρτινέζ. Η ωραία Ματθίλδη και ο πατέρας της, καθώς περνούσαν από την μεγάλη γέφυρα που έφερε από το χωριό στην πόλη, έπεσαν θύματα ληστών. Και οι δυο τους βρέθηκαν σκοτωμένοι κάτω στη χαράδρα. Αυο σφαίρες είχαν βρει την Ματθίλδη στο κεφάλι και άλλή μιά τον πατέρα της κατάκαρδα.

Η είδησι αυτή έκανε τον Ραμόν να μ' μισηση. Κατά-χλωμος και τρέμων απ' την ταραχή του γύριζε όλη την νύχτα στο χωριό, μήπως μπορούσε να μ'ρή κανένα νέο για τους ληστές. Μά τίποτα. Καμιά νεώτερη είδησι δεν έρχότανε. Ο Ραμόν γύρισε τότε στο κτήμα του και όρμηστηκε πως το μόνο που τουμεινε να κάνει, ήταν να εκδικηθ' με κάθε τρόπο την ψυχή εκείνης, που ήταν για τη ζωή του η μόνη ειτυχία και η μόνη χαρά.

Πέρασε άρεκτός καιρός και η άστυνομία δεν κατόρθωνε νανα-καλήσ' το χορσφύγετο των ληστών. Όλοι έλεγαν πως η συμμορία τους είχε εξαφανισθ' πιά από τα περίχωρα του χωριού "Υργκελ και είχε τραβήξει προς τα επάνω χωριά, που ήταν πίσω απ' τα βουνά της Αντόρρας. Μόνο ο Ραμόν Μαρτινέζ δεν έδινε καμιά προσοχή σ' όλες αυτές τις διαδόσεις, γιατί τις θεωρούσε πάντοτε ψεύτικες και πίστευε άκρά-δαντα πως ήταν από τα συνεθισμένα εκείνα ζώλια σ'ά όποια κατέφευγαν οι ληστές όταν ήθελαν να παραπλανήσουν τους άστυνομικούς. Και αυτοί όμως δεν είνε βέβαιοι για το μέρος που είχαν αρχίσει τα λημέρια τους και γι' αυτό, η μόνη του σκέψη εταν, πως να μ'πορούσε να τα μ'ρή.

— Αυτό μόνο μου χροιάζεται, έλεγε από μέσα του ο Ραμόν κάθε πρωί που ξυπνούσε. "Ας μάθω εγώ το λημέρι τους και τότε θά λο-γαριαστούμε μαζί μ' αυτούς τους κακούργους !

Κι' έτσι ο καιρός περνούσε και στο χωριό "Υργκελ άρχισε πιά να ξεγινέται η στυγερή εκεί-νη δολοφονία της Ματθίλδης και του πατέρα της, όταν ένα βράδυ, άργά, μετά τα μεσάνυ-χτα, ο Ραμόν Μαρτινέζ, βγήκε κορυφ' απ' το σπίτι του και βαδίζοντας με προσφύλαξη μέσα στο σκοτάδι έπ'ηγε ως το σταθμό του, έπ'ηγε εκεί το καλύτερο του άλογο, το καβάλησος και

έφυγε καλπάζοντας προς άγνωστον διεύθυνση. Κανείς δεν τον πήρε χαμπάρι την νύχτα, και το πρωί, όταν ξύπνησαν οι όπηρετές του και είδαν να λείπει ο κύριός τους, δεν μ'πορούσαν να εξηγήσουν την ξαφνική αυτή άναχώρησή του. Τον είχαν ζητήσει παντού αλλά πουθενά δεν μ'πορούσαν να τον βρούν και την άλλη ημέρα αναγκά-στηκαν να ειδοποιήσουν την άστυνομίαν, ύποψιασθέντες κανένα νέο δυστύχημα.

***

Πίσω από τα βουνά του χωριού "Υργκελ, μέσα σε μιά χαράδρα του πυκνού δάσους της Αντόρρας, δέκα όπλοφόροι και μιά ωραία γυναίκα που ακολουθούσε τον άρχηγό τους, βάδιζαν με προσφύλαξη κάτω από τα δέντρα. Ήσαν οι ληστές εκείνοι που τόσο καιρό ά-πασχολούσαν την άστυνομία του "Υργκελ και έμιάστιζαν με τα άλ-λεπάλληλα εγκλήματά τους, όλη την περιφέρεια της Αντόρρας.

— Έβράδναξε και οι ληστές σιαμάτησαν το δρόμο τους για να αναπαυθούν. Ξαπλώθηκαν όλοι κάτω από ένα μεγάλο δέντρο και άρχισαν να τρώνε.

Δεν είχε περάσει ένα τέταρτο της ώρας και μ' απ' το δάσος πετάχτηκε ένας άνθρωπος και στάθηκε μπροστά τους. Φαινόταν πως είχε κάνει πολύ δρόμο γιατί ήταν κατασκαμνισμένος και κατ-ακόπος. Οι ληστές μόλις τον είδαν τρέμαξαν :

— Ποιος είσαι ; τον έρώτησε ο άρχηγός τους.

— Ένας δυστυχισμένος ! του άπάντησε εκείνος με χαμηλή φωνή, σαν να φοβότανε μην τον ακούσει κανείς. Κάποιον σκοτωσα στο χωριό και με κυνηγάει η άστυνομία. Πάρτε με μαζί σας ! Αν-τιμήστε με !

— Ποιά θ' έχω να γίνω ληστής... Στην αρχή οι ληστές δεν τον άστεψαν. Τον πέρασαν για κανέ-να κατάσκοπο. Μά αργότερα, όταν άρχισαν να μιλάω μαζί του, άλλαξαν γνώμη. Τα μάτια του ανθρώπου αυτού δεν φαινότουσαν ύποπτα και οι ληστές άπεφάσισαν να τον προσλάβουν στη συμμο-ρία τους.

Πώς σε λένε ; τον ρώτησε ο άρχηγος των ληστών.

— Μάγκο Έστεβαν ! άπάντησε εκείνος κνηλώνοντας τα μά-τια του.

Το άλλο πρωί ο άρχηγος των ληστών, άφου διέταξε και του έδωσαν μιά φορεσιά όμοια με τη δική του, τον φώναξε και του είπε :

— Από σήμερα θά είσαι και συ ένας ληστής σαν κι' εμάς. Προσέε όπως να δεις καλή δια-γωγή, να είσαι πιστός και θαρραλέος, γιατί εδώ δεν έχει άλλη τιμωρία... ό,τι κανείς να έσσει, πως θά το πληρώσει με τη ζωή σου. Άκούσε Έστεβαν :

Ο νέος ληστής έπεσε στα γόνατα του άρ-χιηγού και ψιθύρισε :

— Η ζωή μου είναι στα χέρια σου, άρχηγέ μου...

***

Το πρωί, μόλις χάραξε, οι ληστές ξεκίνησαν να πάνε στο επάνω βουνό όπου περίμεναν να περάσουν δυο πλούσιοι κυνηγοί. Μά καθώς βάδιζαν άκουσαν από μακριά να έρχονται οι ήχοι ποδοβολήτου άλογων και άλλαξαν δρόμο. Φοβήθηκαν μήπως πέσουν έπάνω σε άστυνο-μικούς. Ο νέος ληστής σιγά-σιγά άρχισε να συ-

ΡΩΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΝΙΚΟΛΑΪ ΓΚΟΓΚΟΛ

ΤΟ ΜΑΤΩΜΕΝΟ ΚΟΡΜΙ

[Το διήγημα αυτό του μεγάλου Ρώσου συγγραφέως Νικολάϊ Γκόγκολ, τώρα τελευταία μόλις βρέθηκε στ' Αρχίβη της 'Επιτροπής της Αυτοκρατορικής Λογοτεχνίας που είχε απαγορεύσει τη δημοσίευσή του, κατά διαταγή του κομισσάρ της 'Ακαδημίας της Πετρούπολης].

Μιά νύχτα—κατά τις αρχές του καλοκαιριού του έτους 1543—η βαθεία σιωπή που είχαν απλωμένη στο χωριό Λανχόμπε, διεκόπη ξαφνικά από το ποδοβολητό των αλόγων ενός αποσπασματος του τάγματος του Στέμματος.

Η σελήνη, προβάλλοντας κάπου-κάπου ανάμεσα απ' τα πυκνά σύννεφα που την περιτόλιγαν, φώτιζε νεκρικά και παράξενα τη λαγκάδια όπου βρισκότανε το χωριό.

Προς μεγάλη όμως κατάπληξη των λιγοστών διαβατών, το απόσπασμα αυτό—του οποίου η εμφάνιση προμήνυε κάθε φορά πυρκαϊές, λεηλασίες και φόνους—πέρασε απ' το χωριό σιωπηλό και σοβαρό. Όλη η προσοχή του εταίρε συγκεντρωμένη σ' έναν αιχμαλώτο δεμένο κατά τρόπο παράξενο. Το σώμα του εταίρε σκεπασμένο από πάνω ως κάτω, με φουσέκια δεμένα με σχοινιά και στη ορχή του είχανε δέσει ένα μικρό κανόνι. Τ' αλόγο που τον κουβαλούσε, μόλις και μετά βίας μπορούσε να προχωρήσει. 'Ο δυστυχισμένος αιχμαλώτος θά είχε πέσει κάτω χίλιες φορές ως τότε, αν δεν είχανε γερά πιασμένους απ' τη σέλλα με χοντρά σχοινιά. Κι' ούτε μπορούσε κανείς να δει το πρόσωπό του που εταίρε σκεπασμένο μ' ένα σιδερένιο δίχτυ.

Οι πιο περιεργοί χωρικοί έπερναν κάπου-κάπου το θάρρος να πλησιάσουν να δουν καλύτερα. Μά η απειλητική γροθιά η και το δόρυ ενός καβαλλάριου, τους έκαναν να αποσποχωρούν τρομαγμένοι και να τρέχουν να κρυφτούνε σπίτι τους.

***

Το απόσπασμα άρπασε πίσω του το χωριό κι' έφτασε σ' ένα έρημο μοναστήρι, παλιού βυζαντινού ρυθμού.

Ένας καβαλλάριος του αποσπασματος, με μουστάκια πελώρια, μακριά σ' άπιστευτο βαθμό, πιο μακριά κι' απ' τα χέρια του, και που έδειχνε με τους τρόπους και το αυστηρό βλέμμα τον πως είχαν ο άρχηγός, κατέβηκε τότε απ' τ' αλόγο του και χτύπησε την πόρτα με τον υποκόπανο του ντουφεκιού του.

Οι παλιοί τοίχοι του μοναστηριού άντησαν παραπονετικά, λες κι' η φωνή κάποιου ετοιμοθάτου ξεψυκούσε θονητική με τον άερα. Κι' ύστερα, αλλώθηκε η ίδια νεκρική σιωπή.

Ένα σπορό βρισίς, σε διαφορετικές διαλέκτους, βγήκανε τότε κάτω από τα πυκνά μουστάκια του έτοιμοκαλούς.

— Μπα! που να σάς πάρη ο διάολος!... Ψοφήσατε όλοι εδώ μέσα; 'Αμ έννοια σας και ξέρω εγώ πως να σάς κάνω να ξυπνήσετε!

Και μιά πιστολιά άντηχσε. 'Η σφαίρα πέρασε την ξύλινη πόρτα και βρήκε το παράθυρο της εκκλησίας το τζάμι του έπεσε με τρομακτικό θόρυβο από μέσα.

Μεγάλη ταραχή σηκώθηκε τότε στα κελιά που ήτανε μαζεμένα γύρω από την εκκλησία. Κάτι φώτα έλαμπαν. 'Ακούστηκε κρότος κλειδιών. 'Η μεγάλη πόρτα άνοιξε τρίζοντας και τέσσερες καλόγηροι, με τον ηγούμενο μπροστά, παρουσιάστηκαν στο άνοιγμα της, κίτρινοι απ' το φόβο τους, τρέμοντας και κρατώντας στο χέρι ο καθένας κι' από ένα σταυρό.

***

— Πίσω, μαρτοί!... έλεγε ο ηγούμενος με φοβισμένη φωνή που μόλις άκουγότανε. Είς το όνομα του Πατρός, του Υιού και του Αγίου Πνεύματος, πηγαίνετε στο διάβολο!...

— Τι ψάλλει ο καταραμένος αυτός σκύλος; έβρυχήθη ο άρχηγος σε μιά γλώσσα που δε θά μπορούσε να της δώσει όνομα, έπειδή ήτανε κράμα από

πολλές διαλέκτους μαζί. Τί είπες; Πώς είμαστε διοβόλοι; Πώς σε γέρο τα λόγια σου, το καλό που σου θέλω. Δεν είμαστε διοβόλοι. Είμαστε στρατιώται του τάγματος του Στέμματος.

— Ποιοί είσθε! Δε σάς ξέρω. Γιατί ήρθατε να τρώξετε την ήσυχία της ορθοδόξου αυτής εκκλησίας;

— Μου φαίνεται γέρο ξεκουτιάστη, πως θά σου χοντρίνη τη ψάλα καμιά παιδαρή... 'Ας εινε τώρα. 'Αρκετά κουβεντιάσαμε λόγια γλήγορα τα κλειδιά του υπογείου του μοναστηριού.

— Τι θά τα κάνεις τα κλειδιά του υπογείου;

— Δε θά σου δώσω έσένα λογαριασμό, βλάνα. 'Αν έχεις ύψος για κουβέντα, να τό άλλο μ' μου, κουβεντιάσε μαζί του αν παρουν θεός ή όχι.

— 'Αδελφέ Κασσιανέ, δώσε τα κλειδιά του υπογείου σ' αυτόν τον άντιχριστό, ελπε τότε ο ηγούμενος σ' έναν καλόγηρο. Μην έμνεις όμως να σου δώσω και κρασί. Τέτοιο πράγμα δε θά το δώξω. 'Αλήθεια σου λέω, όσο αλήθεια εινε πως υπάρχει θεός.

— Αυτό δε μ' ενδιαφέρει έμένα. Οι στρατιώται μου θέλουν να πιούν. Πρέπει λοιπόν να πιούνε. Και αν δε στείλεις άμέσως, καταραμένε καλόγηρε, να φέρουν άχυρο για τ' αλόγά μας, θά τα βάλω άμέσως να κοιμηθούνε μες την εκκλησιά... Κι' όσο για σένα, να σε βάλω κάτω και θά σε κλωτσώ όπως να τρώσες αίμα.

— 'Ο ηγούμενος, χωρίς να βγάλη λέξη απ' το στόμα του, γύρισε κατά τους στρατιώται τα μάτια του, που φαινότανε από πάνω καιρό τώρα σά να μην άνηγαν σ' αυτό τον κόσμο, έπειδή δεν έμ φράζαν άπολύτως τίποτα. 'Υστερα έβριξε μιά ματιά και σαν τρώξενο αιχμαλώτο με το σιδερένιο δίχτυ στο πρόσωπο. 'Η έπει αυτή θά προσέξινε τρομερή κατάπληξη στο γέροντα, που είχε νει σχεδόν άπαθής ως εκείνη τη στιγμή.

— Γιατί έπιάσατε αυτόν τον άνθρωπο! Το χέρι του θεού δε πέσει βαρύ στα κεφάλια σας. Θά εινε βέβαια κανένας καινούργιος μάρτυς για την πίστη του Χριστού.

— Ένας αδύνατος αναστεναγμός βγήκε απ' τα στήθη του δυστυχισμένου.

— 'Ο αδελφός Κασσιανός έφερε τα κλειδιά που ζητήσανε. Κάποιος άλλος ηγούμενος έφερε και μιά λαμπάδα, και τότε όλο το στρατιωτικό απόσπασμα μπήκε σ' ένα είδος σπηλαίου που βρισκότανε πίσω απ' την εκκλησία.

***

— 'Υγρασία τάφου διεπέρασε το κορμί τους μόλις μπήκανε κάτω απ' τη θολοτή χαμηλή πόρτα. 'Ο επί κεφαλής περπατούσε σιωπηλός. Το φως της λαμπάδας που τρεμόβυνε, έριχνε στο πρόσωπό του τριζίνες άνταύγειες και τόκανε να φαίνεται ακόμα πιο άγριο με τα κόκκινα μάτια του, ενώ τα μακριά μουστάκια του έριχναν μακριά ίσκιους στο χιτάνα του.

— 'Η άγρια έκφραση που είχε κίνη τη στιγμή η μορφή του, μαρτυρούσε πως κάθε άνθρωπος αισθημα είχε νεκρώσει στην καρδιά αυτού του κτηνανθρώπου, πως η μεγαλύτερη απόλαση αυτού του τέρατος εταίρε ο καπνός και η βότσα και πως γι' αυτόν ο παράδεισος θά εταίρε καίτοι τόπος όπου θά μπορούσε να χυμυρνούσε γύρω γυμνούς άνυπεράσπιστους ανθρώπους και να χαράζει πάνω τους αίματιωμένα ατλάνα με το κνούτο του.

Εταίρε ένα κράμα όλων των έθνικισμών που ζούσανε στη Ρωσία. Γεννημένος Σλάβος, Ούγγαρος, Λατβός, Λιθουανός, έβριζε την άνάτη που είχε στο ποτό, Πολωνός με τη στολή και τη γλώσσα και τον έρωτα.

— Έβριζατος για την άχόρτατη φιλονικία ματιά του, κοίταζε για την έσπληνη με την οποία ταλούσε σε χιόνι τα λεπτά του πόδια μονας για την έσπληνη φορία του προς

— 'Α! τον πιάσαμε επί τέλους! φώναξε ο επί κεφαλής. 'Ας πάει ένας από σάς να τον ρωτήσει πως ήτανε μαζί του.

Οι στρατιώται πήγαν, μα βρήκανε τον αιχμαλώτο λι-

και για όλα...

***

Φαινότανε τώρα ήσυχος.

— 'Όστόσο, κάπου-κάπου, κάτι τρομερές βλαστήμιες έβγαίναν κάτω από τα πυκνά του μουστάκια, ίδιος ήταν το χόμα, που σχημάτιζε λάκκους εδώ και κει και που άρχιζε να γίνεται όσο προχωρούσανε και πιο βρεμένο, τον έκανε να παραπατάει.

— Έξέταξε προσεκτικά τις τρύπες που εταίρε άνοιγμένες πάνω στους από χόμα τοίχους, και που έρησιμειαν για φυλάκες.

Οι τρύπες αυτές εταίρε το μόνο ασύλο που μπορούσανε να βρουνε τα δύνατα γυναικόπαιδα, όταν κάθε χρόνο έφεταν άπάντα τους σαν κοράκια οι στρατιώται του τάγματος του Στέμματος, σφάζοντας, πυρπολώντας, λεηλατώντας...

Τέλος, έφθασαν σε μιά ξύλινη χορταριασμένη πόρτα, κλεισμένη με δοκάρια και μπάρες.

— 'Ο επί κεφαλής σταμάτησε και την κοίταξε με περιέργεια από πάνω ως κάτω.

— Λοιπόν; ρώτησε δείχνοντάς την με κούνημα του φρονιού του.

Κάμποσοι στρατιώται στράφηκαν άμέσως στη δουλειά και τα κατάρθαν χωρίς μεγάλο κόπο, να βγάλουν τα δοκάρια. 'Η πόρτα άνοιξε...

***

Μά τι τόπος παρουσιάστηκε τότε μπροστά του!

— Όλοι άλλωλοκοιτήθηκαν, πριν τομήσουν να μπεινε μέσα.

— 'Υάχαρι κάτι το τρομακτικό νεκρικό μέσα στα έγκατα της γης.

— Έκει βασίλευε ο θάνατος μ' όλη τη μεγαλοπρέπεια του, άλλωνοντας τα κοκκαλιάρικα δάχτυλά του κάτω απ' όλες τις άσπρες πό-

λες, κάτω απ' όλο το ζωντανό και χαρούμενο κόσμο.

— 'Η μυρωδιά της άπουνδύσεως και της σήψης εταίρε τόσο δυνατή κει μέσα, που τους κόπηκε όλων η άναπνοή. Μιά καταστροφή τρεστίλων διαστάσεων στάθηκε άκίνητη, καρφώνοντας τα τρομερά της μάτια πάνω στους βέρβηλους, που ήρθαν να τρώξουν την έρημιά της.

Εταίρε ένα τετράγωνο υπόγειο, χωρίς άλλη έξοδο. 'Από το όλοο κρεμόντανε μεγάλες γαλασμένες άρσενες. Το χόμα που έπεσε από το όλοο σχημάτιζε δώ και κει μικρούς σωρούς. Πάνω σ' ένα απ' αυτούς εταίρε πεταμένα κοκκαλιά ανθρώπων.

Οι σάφρες είχαν έλεύθερη τη διόδο εκεί μέσα. Και η κονυχολογία η ή νυχτερίδα εταίρε κάτω το όλοο μες στο γυμνό και θλιβερό ένενο σπλήαιο.

— Μπαρόο κάμαρα! ούρλιασε ο επί κεφαλής. Μπα! που να σε τρώβαν οι διαβόλοι απ' τα γένια, παλιοκαλόγηρε. Πολύ θά σου εταίρε για σένα να κοιτάσαι εδώ.

— 'Ελα, τώρα ξάπλωσε πάνω σ' αυτά τα κοκκαλιά και βάλε την κατσαρίδα κάτω απ' το κεφάλι σου, εί-

***

— Ένας στρατιώτης έκανε τότε να γελήσει. Μά το γέλιο του άντήχσε τόσο πένθιμα και ανατριχιαστικά κάτω απ' τον ήγρο όθλο, που φρόβηθηκε κι' ο ίδιος και σάπιασε.

— Επάρσαν με τις κλωτσιές των αιχμαλώτων μες στη μέση του υπογείου...

— Εκείνος είχε άκουσει το τριήμερο της πόρτας, το θόρυβο που έκαναν τα δοκάρια πέφτοντας κατ' όλη. Το φως είχε έσφραγιστεί. Το υπόγειο εταίρε βυθισμένο σ' ένα σκοτάδι. Και ανατριχίασε απ' το φόβο του, ο δυστυχής. Τού ή άνηκε σά να τον πλάκωσε ένα σέπασμα νεκροκορβέβητου, πως ο θόρυβος των δοκάρων εταίρε κείνος που κάνει το σπνάρ οίχοντας χόμα πάνω σε ό,τι άπόμεινε από ένα ζωντανό άνθρωπο, ενώ το άδιάφορο πλήθος λέει: «Έξησε, μιά φορά τώρα δε ζει πιά».

— Άφου πέρασε την πρώτη στιγμή τρόμου, ο αιχμαλώτος συγχέντρωσε όλη την προσοχή του, όπως η συγχέντρωση ένας άνθρωπος που το χιόνιμα το όλοο του έδεσαν εταίρε τόσο δυνατό, ώστε δε μπορεί πιά ούτε να σκεφθί, έμφ άπεναντίας, κοιτάζει προσεκτικά ό,τι βρεθεί μπροστά του και το εξετάζει με μεγάλη περιέργεια. Κοιτάζει χωρίς να βλέπει, αισθάνεται μιά δίν μπορεί να ξεχωρίσει τις μυρωδιές. Ζη παράξενα.

Και ο άγνωστος αιχμαλώτος, κοιτάζοντας προσεκτικά στο σκοτάδι, έβλεπε σ' αυτό κάτι φλόγες—τελευταία άνάμνηση του κόσμου που είχε άφησει όξω. Μά ποιος να εταίρε άραγε, και γιατί να τον έφεραν σ' αυτό τον τάφο;

— Μή ρωτάτε τέτοια πράγματα στη Ρωσία του 1543... Βαθύ σκοτάδι, πνέμα παραφροσύνης σκέπαζαν την άπείρανη λευκοντυμένη αυτοκρατορία...

***

— 'Αξαφνα ένιωσε κάτι ζωντανό να κινείται μες στα δάχτυλά του. Συγνώμη όποιομα, μετεφέρθη και πάλι στον πραγματικό κόσμο, είδε τη μαύρη συγκαμωτή κατσαρίδα να κουνά τα πόδια της πάνω στο δέρμα του, θυμήθηκε που βρισκότανε—και λιγοθύνησε.

Στο άναμεταξύ, οι στρατιώται είχαν άναγκάσει τους φοβισμένους καλόγηρους να τους φέρουν κρασί και φαγά κι' ετοιμαζόνταν τώρα να το στρώσουν στο γέλενι, έξω από το δωμάτιο, όπου είχανε κλείσει τον αιχμαλώτο σ' ένα κελλί.

— 'Α! τον πιάσαμε επί τέλους! φώναξε ο επί κεφαλής. 'Ας πάει ένας από σάς να τον ρωτήσει πως ήτανε μαζί του.

Οι στρατιώται πήγαν, μα βρήκανε τον αιχμαλώτο λι-

γοθυμωμένο. Δεν άρχισαν όμως να τον συνεφέρουν με τις κλωτσιές.

— 'Ελα τώρα, έβρυχήθη ο επί κεφαλής, πες μας πού εινε οι συνενοχοί σου.

— Μιλιά ο αιχμαλώτος.

— Έσένα μιλώ, σκύλε! Βγάλε του το πανί και το σιδερένιο δίχτυ απ' το κεφάλι, να μιλήσει.

— Άνδ στρατιώταις εξέτέλεσαν τη διαταγή του.

— Μά διαν έβγαλαν το δίχτυ απ' το κεφάλι του αιχμαλώτου και γύνωσαν άπότομα το πάνω μέρος του κορμιού του, είδανε δυό μακρές μαύρες πλεξίδες να λύνονται και να σκορπίζονται στο χόμα, ένα πρόσπο κατσαρό σά μύραρο κι' ένα γυμνό σιδερένιο στήθος που άνατρίχιασε από ντροπή.

— 'Ο επί κεφαλής έμνει μ' άνοιχτό το στόμα απ' την κατάπληξη του:

— Γυναίκα εινε; ρώτησε, τέλος, τους στρατιώταις.

— Γυναίκα, κοπετάιο...

— Μά, πως εινε δυνατό; Εμείς είχαμε κυνηγήσει ένα Κιτάνο...

— Οι στρατιώται άνασώσαν τους όμοις άπορώνας και τούτοι.

— Βασανίστε την τη σκύλα, φώναξε άξαφνα ο επί κεφαλής.

— Πως τόλμησε βρεμογύναικο... Μιλά, λοιπόν: πού εινε ο Στρατιώτης;

— 'Η γυναίκα δεν άποκρίθηκε.

— 'Εννοια σου και θά σ' άναγκάσουμε να μιλήσεις. Σάδστε της τα χέρια.

— Άνδ στρατιώται την άρπασαν απ' τα γυμνά μπράτσα, τάσπρα σαν τον άγρο του κίματος. Τριμερή κευνή λόνου βγήκε τότε απ' το στόμα της.

— Θά μιλήσεις:

— Ναί! Γιατί, Θε μου! να μη μπορώ να υποφύω τα βασανιστήρια;

— 'Ελα τώρα, άστα αυτά και πές μας πού βρίσκειται κείνος.

— Τα χείλια της δυστυχισμένης είχαν έτοιμα να κινήθουνε, να πουνε κάτι—όταν άξαφνα, άκούγεται κάποια παράξενη φωνή.

— Άπό το βάθος του υπογείου άκούστηκαν τα έκτεντικά λόγια:

— Μή μιλάς 'Αννα! Μή λες τίποτα, μικρούλα

'Αννα!...

***

— 'Η φωνή που έπρόφερε αυτά τα λόγια εταίρε άγρια και διαπεραστική, μολονότι εταίρε άδύνατη. Φαινότανε κάτι διάμεσο μεταξύ της φωνής γέροντος και παιδιού. 'Ο τόνος της δεν είχε τίποτα το ανθρώπινο.

— Όλοι έννοιωσαν τις τριζές της κεφαλής τους να σηκώνονται όρθιες απ' τον τρόμο, και κάποια κορά ανατριχίλα να παγώνει το αίμα στις φλέβες τους.

— Άες σ' εταίρε η μάχη και τρομακική φωνή που άκούει ο άνθρωπος τη στιγμή που πεθαίνει.

— 'Ο επί κεφαλής ανατριχίασε και κείνος σ' έκανε, χωρίς να το καταλαβαίνει, το σταυρό του. Μά βότερ από μιά στιγμή, τού φάνηκε πως γελούσθηκε.

— Οι στρατιώται έψαξαν καλά σ' όλο το υπόγειο, μα δε βρήκανε τίποτ' άλλο από σωρούς και κατσαρίδες.

— Μιλά! ξανάπε τότε ο επί κεφαλής, μα χωρίς να βλαστημίσει αυτή τη φορά.

— Έκβηνη σάπιανε.

— Άφου εινε έτσι, έξακολουθείστε τα βασανιστήρια!...

***

— Οι δήμιοι της ξανάψαξαν τα χέρια.

— Μιλά, βρεμογύναικο! ούρλιασε ο επί κεφαλής. Τα μάτια του έλαμπαν από άγρια χαρά.

— Δεν πρόφτασε όμως να πωσώσει το λόγο του και η ίδια φωνή έπρόφερε πάλι σά σ' έδιάκριτα:

— Μή μιλάς, μικρούλα μου 'Αννα.

— Έκβηνη σάπιανε.

— Άφου εινε έτσι, έξακολουθείστε τα βασανιστήρια!...

***

— Οι δήμιοι της ξανάψαξαν τα χέρια.

— Μιλά, βρεμογύναικο! ούρλιασε ο επί κεφαλής. Τα μάτια του έλαμπαν από άγρια χαρά.

— Δεν πρόφτασε όμως να πωσώσει το λόγο του και η ίδια φωνή έπρόφερε πάλι σά σ' έδιάκριτα:

— Μή μιλάς, μικρούλα μου 'Αννα.

— Έκβηνη σάπιανε.

— Άφου εινε έτσι, έξακολουθείστε τα βασανιστήρια!...

***

— Οι δήμιοι της ξανάψαξαν τα χέρια.

— Μιλά, βρεμογύναικο! ούρλιασε ο επί κεφαλής. Τα μάτια του έλαμπαν από άγρια χαρά.

— Δεν πρόφτασε όμως να πωσώσει το λόγο του και η ίδια φωνή έπρόφερε πάλι σά σ' έδιάκριτα:

— Μή μιλάς, μικρούλα μου 'Αννα.

— Έκβηνη σάπιανε.

— Άφου εινε έτσι, έξακολουθείστε τα βασανιστήρια!...

***

— Οι δήμιοι της ξανάψαξαν τα χέρια.

— Μιλά, βρεμογύναικο! ούρλιασε ο επί κεφαλής. Τα μάτια του έλαμπαν από άγρια χαρά.

— Δεν πρόφτασε όμως να πωσώσει το λόγο του και η ίδια φωνή έπρόφερε πάλι σά σ' έδιάκριτα:

— Μή μιλάς, μικρούλα μου 'Αννα.

— Έκβηνη σάπιανε.

— Άφου εινε έτσι, έξακολουθείστε τα βασανιστήρια!...

***

— Οι δήμιοι της ξανάψαξαν τα χέρια.

— Μιλά, βρεμογύναικο! ούρλιασε ο επί κεφαλής. Τα μάτια του έλαμπαν από άγρια χαρά.

— Δεν πρόφτασε όμως να πωσώσει το λόγο του και η ίδια φωνή έπρόφερε πάλι σά σ' έδιάκριτα:

— Μή μιλάς, μικρούλα μου 'Αννα.

— Έκβηνη σάπιανε.

— Άφου εινε έτσι, έξακολουθείστε τα βασανιστήρια!...

— Οι δήμιοι της ξανάψαξαν τα χέρια.

— Μιλά, βρεμογύναικο! ούρλιασε ο επί κεφαλής. Τα μάτια του έλαμπαν από άγρια χαρά.

— Δεν πρόφτασε όμως να πωσώσει το λόγο του και η ίδια φωνή έπρόφερε πάλι σά σ' έδιάκριτα:

— Μή μιλάς, μικρούλα μου 'Αννα.

— Έκβηνη σάπιανε.

— Άφου εινε έτσι, έξακολουθείστε τα βασανιστήρια!...

— Οι δήμιοι της ξανάψαξαν τα χέρια.

— Μιλά, βρεμογύναικο! ούρλιασε ο επί κεφαλής. Τα μάτια του έλαμπαν από άγρια χαρά.

— Δεν πρόφτασε όμως να πωσώσει το λόγο του και η ίδια φωνή έπρόφερε πάλι σά σ' έδιάκριτα:

— Μή μιλάς, μικρούλα μου 'Αννα.

— Έκβηνη σάπιανε.

— Άφου εινε έτσι, έξακολουθείστε τα βασανιστήρια!...

— Οι δήμιοι της ξανάψαξαν τα χέρια.

— Μιλά, βρεμογύναικο! ούρλιασε ο επί κεφαλής. Τα μάτια του έλαμπαν από άγρια χαρά.

— Δεν πρόφτασε όμως να πωσώσει το λόγο του και η ίδια φωνή έπρόφερε πάλι σά σ' έδιάκριτα:

— Μή μιλάς, μικρούλα μου 'Αννα.

— Έκβηνη σάπιανε.

— Άφου εινε έτσι, έξακολουθείστε τα βασανιστήρια!...

— Οι δήμιοι της ξανάψαξαν τα χέρια.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΙΣΤΗ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια εκ του προηγούμενου]

— «Επειτα... πόσες φορές νομίζεις πως έχω πάει...» Άλλες δύο, και με τη χθεσινή, τρεις. Την πρώτη, για να ιδώ τα έργα του κ. Αντρέα. Όλη η Αθήνα τα έχει ιδεί... Τη δεύτερη, για να του πω πως έχω δει άπασι τον άντρα μου. Μάλιστα, μάλιστα, γι' αυτό! Και την τρίτη... για να τον αποχαριστήσω. Νά, αυτό ήταν! Θες πιστέψω το, θέλεις μή. Μου είναι αδιάφορο τώρα!

Και σαν για να δείξη την αδιαφορία της, πέταξε «μέσ' στη βαλί-τσα ένα κουτί με στολίδια, τόσο απρόσεκτα, τόσο αδιάφορα, ώστε το κουτί άνοιξε και χύθηκαν από μέσα ένα σωρό βραχιόλια, κολιέ, μεταλλινές ζώνες, χτενάκια...

Ο Νίκος χάριξε φοβερά. Γιατί και στη διήγησή της, και στην απροσεξία της, διέκρινε κάποια συγκίνηση και κάποια συντριβή. Τη ρώτησε όμως σαρκαστικά :

— Αλήθεια ; Ο Εὐαγγελάρης δεν ήταν φίλος σου ;

— Τώρα μόλις τον κοιτάει.

— Νίκο, σου όρκίζομαι ! του είπε. Ποτέ ! Τον αγάπησα, δεν σου λέω. Γι' αυτό κιόλα παρασύρθηκα να πηγαίνω κυριότ' εκείνο τό σπίτι. Άλλά κράτησα τη θέση μου. Δεν τον άφησα ούτε να με φιλήσῃ. Μιλούσαμε μόνο όταν βλέπαμεσθε εκεί. Του είπα : «Θέλεις να με πάρῃς γυναίκα σου ; χωρίζω !» Μου είπε : «Α, έχω δὲν είναι για παντορεία !» — «Ε, τότε τίποτα !...» Άλλά τί κάθουμαι και σου λέω τέτοια !... Τώρα πιά είναι περιττά όλα. Άφου φθάσαμε ως εκεί, άφου μιά φορά αγάπησα έναν άλλον, — αυτό, βλέπεις, δεν σου τὸ κούρσο, — πρέπει να χωρισθῶμε...

— Όχι, μη μου φέρῃς τώρα τὰ μπαούλα. Τὰ φροξενιά μου τὰ βάζω εδώ κι' ύστερα... τὰ μπαουλάρετε σεί; και μου τὰ στέλνετε.

Και πὸ ἀποφασιστικά, πὸ προσεκτικά, ἡ Δώρα άρχισε νὰ βγάξῃ ἀπ' τὴς ντουλάκας τὰ φροντα-νία της, τὰ μισοφόρια της, τὰ πανωφόρια της, και νὰ τὰ σωριάζῃ πάνω στὸ στρωμένο της κρεβάτι.

Ο Νίκος τὴν άφησε λίγες στιγμές' κι' έπειτα τὴ ρώτησε :

— Τὸ είπες τῆς μητέρας σου ;

— Πουό ;

— Πὸς χωρίζουμε...

— Δεν ήταν καμιά βία. "Ας τὸ μάθουν μιά και καλή.

— Και πὸς δικαιολόγησες τὸ χθεσινά ;

— Που κοιμήθηκα ἐκεῖ !... Εἶπα τῆς μαμμῆς πὸς μαλώσαμε ἀπὸ... ζήλεια και, για νὰ σὲ τιμω-ρίσω, θὰ σάφηναι μιά νύχτα. Ο νόμος μου δίνει τὸ δικαίωμα.

— Τί ; ποὸ δικαίωμα σου δίνει ὁ νόμος ;

— Νά κοινοῦμαι στῆς μητέρας μου, όταν θέλω.

— Εὐὲν δὲν μπορεῖς νὰ κάνῃς τίποτα...

— Όλα τὰ ξέρεις, βλέπω !...

— Αὐτὸ ἔφυγε νὰ τὰκούσω...

— Κι' ὁ πατέρας σου τί εἶπε ;

— Α, τὸ κρύφτηκα. Δεν πήρε χαμπάρι πὸς κοιμήθηκα κεῖ.

Ο Νίκος δὲν εἶχε πιά ἀμφιβολία : Ἡ Δώρα πῆ-γαυνε μὲ τὴν ἐλπίδα πὸς θὰ τὴ συγχωρούσε. Γι' αὐτὸ δὲν εἶπε τίποτα στὸ σπίτι της. Ἦταν τόσο βέβαιη πὸς τὴν ἀγαποῦσε και τὴν ἠθελε μ' ὅλ' αὐτά ! Και για νὰ τοῦ εὐκολύνῃ τὴν ὑποχώρησι, προσπάθησε νὰ τὸν πείσῃ πὸς δὲν εἶχε παραδο-θεῖ στὸν Εὐαγγελάρη, πὸς δὲν τὸν εἶχε ἀπαιτήσει ποτέ παρὰ «κατὰ δianoian», ὅπως κι' ἡ Φαῦστα τὸν Μέγα Κωνσταντίνο...

Λίγο ἀκόμα θὰ τοῦ τάρνιόνταν κι' αὐτὸ. Λίγο ἀκόμα θὰ τὸν βεβαίονε πὸς οὔτε ἀγάπησε ποτέ κείνον τὸν παιάνθρωπο, — νὰ χαθῇ !...

Ο Νίκος ὅμως δὲν ἔβλεπε για ποὸ λόγῳ ἔπρεπε νὰ τὴ βασανί-ζῃ περισσότερο. Γιατί καταλάβαινε πὸς ἡ Δώρα βασανίζο-ταν ὅσο ἦταν ὑποχρεωμένη νὰ τοῦ ἀραδιάξῃ όλα ἐκεῖνα τὰ ψέμ-ματα και νὰ ξεσηκώσῃ, στὰ ψέμματα ἐπίσης, τὸ ρουχισμό της. Μιά στιγμή μάλιστα πὸς ἀγωνίστηκε νὰ ξεκορέσῃ ἕνα μπλεγμένο της φόρεμα, για νὰ τὸ ρίψῃ κι' αὐτὸ στὸ κρεβάτι μαζί μ' ὅλα ἐ-κεῖνα πὸς εἶχε σωρίσει ἐκεῖ ἐτσι ἄδικα, τὴ λυτήθηκε ἡ ψυχὴ του. Κι' ἔφαρνα τῆς φωνῆς :

— Δώρα ! ! Φτάνει τὰ ψέμματα ! !

Γύρισε και τὸν εἶδε σὺν τρομαγμένη. Κι' ἔπειτα, κοιτάζοντας πάλι ἄλλου :

— Καλά, ψιθύρισε, ἀφου δὲν πιστεύεις... Μὰ δὲν σου εἶπα πὸς δὲ μὲ μέλει !...

— Όχι, τῆς ἀποκρίθηκε' αὐτὰ πὸς μου εἶπες τὰ πιστεύω όλα. Ναι, ναι... Κράτησες τὴ θέση σου μὲ τὸν Εὐαγγελάρη. Τὸν ἀγάπησες μιά στιγμή, ἀλλὰ τὸν σιχαίνες ἄμα — σου εἶπε πὸς δὲν εἶνε για παντορεία. Ἐτσι !

— Σου ὀρκίζομαι, Νίκο !

— Πολὺ καλά ! Μου ὀρκίζεσαι ὅμως και πὸς ἤρθες τώρα για νὰ πάρῃς τὰ πράγματά σου, κι' ὄχι για νὰ μὲ ξαναῖδῃς, νὰ μου τὰ

πῆς όλα αὐτὰ και νὰ μείνῃς ; Δώρα, τὴν ἀλήθεια !...

Δὲν τοῦ ἀποκρίθηκε. Ἐξακολούθησε νὰ μαζεύῃ φροντανία.

Τῆς φωνῆσε :

— Δώρα ! Φτάνει τὰ ψέμματα εἶπα !... "Ας τὰ ρούχα σου στὴ θέση τους και πὸς μου τὴν ἀλήθεια !

Τότε συνέβηκε κάτι ἀπρόοπτο :

Ἡ Δώρα, ἀμύλητη πάντα, άρχισε νὰ τρέμῃ. Και ἔαφνικά, περὶ-τας χάμω ἕνα καλοκαιρινὸ πανωφόρι πὸς κρατοῦσε κεινὴ τὴ στιγ-μή, ἔπεσε μὲ ὀρμητὴ στὸ κρεβάτι, σκέπασε τὸ πρόσωπό της μὲ τὰ χέρια της και ἔξέπασε σὲ λυγμούς.

Ὅσο πίστεψε τὴ διήγησή της ὁ Νίκος, τόσο και τὴν εἰλαχόνησε αὐτὸ τοῦ θρήνου. Ἄλλὰ και τὰ δύο ἦταν ὅτι τοῦ χροιάζονταν. Τὶ δὲν ἔχωριζε πιά ἀπὸ μιά γυναίκα πὸς παρασύρθηκε, ἀλλὰ μὲ τὸ μόνον, ν' ἀγαπήσῃ ἕναν άλλον και πὸς μετάνιωνε κι' ἔλαυνε τόσο πικρὰ για τὴ μικρὴ αὐτὴ αἰσθηματικὴ παρεκτροπὴ ; Ὅταν ὁ πὸς σκληρὸς ἄνθρωπος τοῦ κόσμου ἂν δὲν τὴ συγχωροῦσε !

Τὴν άφησε λίγο νὰ κλάψῃ, ἔτσι πεσμένη μπρούντα και μὲ τὸ πρόσωπο κρυμμένο... Ἐπειτα σιγά-σιγά, τὴν πλησίασε ἀπὸ πλάι, ἔσκυψε ἀπὸ πάνω της και τῆς ψιθύρισε :

— Καλά... φτάνει τώρα... μὴν κλαῖς... σὲ κρατῶ !

Ἄλλο ἔαφνικό :

Σὰν γαβνιαμένη, ἡ Δώρα τινάχτηκε, στριφογύρισε, τὸν άγα-πῆσε, τὸν τράβηξε, δὲν ἔσφιξε κι' ἔξακολούθησε νὰ κλαίῃ μὲ τὸ πρόσωπο τώρα κρυμμένο στὸ στήθος του.

Κι' ὁ Νίκος αἰσθάνθηκε πάλι ὅλη τὴ ζέστα, ὅλη τὴ δροσιά, ὅλη γλύκα τοῦ κορμιού της. Ποῦνὰ τὴν ἀφήσῃ πιά ! Τὴν ἔσφιξε κι' ἔκλεινος, τὴ φίλησε σὰ μαλλιά, στὸ λαιμό, στὸν ὦμο κι' ἔπειτα, σπ-κάνοντας μὲ τὴ βία τὸ σκυμμένο κεφάλι της, ἔ-σκεπάζοντας τὸ κλαμμένο της προσωπάκι, ζήτησε μὲ τὰ χεῖλιά του τὸ στόμα της και τῆς ἔδωσε τὴ συ-χώρησή του μ' ἕνα φλογερὸ, ὀλόφυγο, ἀτέλειωτο φιλὶ.

Ἐκλαψε ἀκόμα ἐκεῖνη ἡ κατεργάρα. Μ' αὐτὰ μέσα της γέλυσε. Καί, μόλις μπόρεσε τάχα νὰ μιλή-σει, τοῦ εἶπε :

— Τόδερα ἐγὼ πὸς εἶσαι τόσο καλός !... τίς πὸς δὲν μπορούσες νὰ ζήσης χωρὶς τὴ Δωρονία σου και θὰ τὴ συγχωρούσες !...

Ὅσο γι' αὐτὸ, τοῦλεγε ὅλη τὴν ἀλήθεια !...

— Παρεξήγησες ! εἶπε ὅστερα ὁ Νίκος στὴ μη-τέρα του. Ἐνόμισα, μὰ δὲν ἦταν τίποτα. Τὸ κατὰ-καίτο, μήπως εἶδα μὲ τὰ μάτια μου !... Ἡ Δώρα μὲ ἔξηγησέ. Ἐκεῖνος ὁ παλιάνθρωπος τὴν ἀπαρνή-σε μὲ τὰ φ ο ρ ο ἂ ν πὰ ν ἰ δῇ τὰ ἔργα τοῦ ζωγρά-φου. Πῆγε. Ἄμα κατὰλαβε τοὺς σκοπούς του, τὸν ἔβρισε κι' ἔφυγε. Αὐτὸ ἦταν ὅλο. Χωρεῖς ναίε: για τόσο πράγμα τὴ γυναίκα του ;

Τί νὰ πῇ κι' ἡ Ζατούρνα ; Ἀλήθεια — ψέμ-ματα, ἕνα μόνο πράγμα ἔβλεπε ἡ κακοταγὴ ἡ μη-τέρα : πὸς ὁ γυῖός της δὲν μπορούσε νὰ κινή-χωρὶς αὐτὴν τὴ γυναίκα. Κάτι θὰ πῆναν ἂν τὴν χωρίζε. Πὸς θὰ τοῦλεγε λοιπὸν πὸς αὐτὴ δὲν πίστευε τίποτ' ἀπὸ τὸ παραμυθὶ πὸς τὴ διήγησε, και πὸς για τὴν τιμὴ του, για τὴν τιμὴ τοῦ σπ-τιοῦ' χροστοῦσε νὰ τὴν ξαναστεῖλῃ στὴ μάνη της ; Ὅταν σὰ νὰ τοῦλεγε : πέθανε, αὐτοκτονή-σε !...

Μὰ τὸ λέει αὐτὸ ποτὲ μιά μητέρα στὸ παιδί της ἔτσι και για τὴν τιμὴ ; Ἐτσι κι' ἡ Ζατούρνα καμώθηκε πὸς τὰ πίστεψε όλα, — τὸ ἴδιο δὲν καμονόταν κι' ὁ Νίκος ; — τοῦ εἶπε ἕνα «τόσο τὸ καλὸ-τερο», και στὴ Δώρα δὲν εἶπε τὸ παραμυθὶ. Ἀπὸ τότε ὅμως ἦταν πολλὸ λυπημένη μέσα της, δὲν ἔχόνευε καθόλου τὴν ἀπιστί και τὴν πρόσχε ὅσο μπορούσε.

«Τόσο τὸ καλὸτερο !» εἶπε κι' ἡ Δώρα ὅταν ὁ Νίκος τὴ βεβαί-ονε πὸς ἡ μητέρα του δὲν ἤξερε τίποτ' ἀπὸ τὴν ἱστορία μὲ τὸν Εὐαγγελάρη. Οὔτε καν πὸς εἶχε πάει στὸ σπίτι μιά μέρα κι' ἡ Δώρα τοῦς εἶπε πὸς ἦταν ὁ Εὐγένης... Κι' ἡ ζῶη, πὸς εἶχε διασκε-γιὸ μὰ μόνο νύχτα, ξαναάρχισε.

Τὸ μόνο καλὸ ἦταν πὸς ὁ κόσμος δὲν εἶχε μωρσιθεῖ τίποτα. Ἐκτός ἀπὸ ἕνα-δύο στενοὺς φίλους τοῦ Εὐαγγελάρη κι' ἀπὸ τὸν κ. Αντρέα τὸν ζωγράφο, κανένας δὲν ἤξερε τὴν ἀπιστί της Δώ-ρας. Μὰ οὔτε ὁ ἴδιος ὁ Εὐαγγελάρης ἔμαθε ποτέ πὸς ἐκεῖνο πῶς γευ-α τὴν τῶσκασε ὁ άντρας της νὰ βγαίνῃ ἀπ' τὸ ἐξοχικὸ σπίτι. Ἡ Δώρα οὔτε τοῦ τόγραψε, οὔτε τὸν ξαναεἶδε νὰ τοῦ τὸ πῇ. Ἡ παρ-πέτευα τῆς ἔφερε κάποιον κλονισμό, σχεδὸν μετάνοια. Ἀναγκά-στηκε ἕνας ἔρωτας «τὸν αἰσθάνεσθαι», τόσο ταπεινός, τόσο πρόσχημο, δὲν ἔβλεπε τὸν κόπο, τίς ἀγωνίες και τοὺς κινδύνους του. Κι' ἀπὸ-φάσισε νὰ κόψῃ πραγματικῶς κάθε σχέση μὲ τὸν ἀξιωματικό.

«Ἄν καμιά φορά, — συλλογιζόταν — ἀγαπήσω κανένα ἄλλο, ὅλα νὰ τὰ ὑποστῶ. Ἀλλὰ ἐτσι, χωρὶς αἰσθημα, ποτέ πιά, ποτέ !»

Κι' αὐτὸς ἦταν ὁ λόγος πὸς ξαναγύρισε στὸ σπίτι της, πὸς

Ἡ Δώρα τὸν κοιτάζει στὰ μάτια.

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Μ. Π.

Τὸ ὁρατότατο πρόσωπό της θυμίζει πορταίτο «Βιζέ-Λεμπρέν». Φυσιονομία πὸς συγκεντρώνει πολλὰ χαρίσματα, διότι ἐκτός τοῦ ὅτι εἶνε εὐμορφῇ, εἶνε και ἐκφραστικὴ συγγρόνος δὲ και νόστημ. Συνήθως ἕνα ἀπὸ τ' ἀνωτέρω χαρίσματα θεωροῦνται ἀρετὰ για νὰ ἑξασφαλίσῃ κανεῖς τὴ φήμῃ της ὁράας, ἐπομένως ὅλα αὐτὰ μαζί ἀποτελοῦν κάτι ἐξαιρετικόν. Ἡ σιλουέττα της μικρὰ ἀλλὰ τόσο λεπτὴ και συμμετρικὴ ὥστε ν' ἀποδίδῃ ἐντύπων ἐμφύχου κομφοτεχνήματος. Ἀπομονώσαμε νὰ προσθέσουμε ὅτι τὸ γοητευτικὸ μεταγχορὶνὸ πρόσωπό της, πλασιώνεται ἀπὸ τὴν κόμην της, — τὴν ὁλοῖαν λίαν ἐξυπνως ποιοῦσα — δὲν ἐθυσίασεν στὸν βωμόν της Μό-δας. Εἶνε πολὺ συμπαθητικὴ, δὲν λείπει ἀπὸ καμιά ἐκλεκτὴ κο-σμικὴ συγκέντρωσι, χορεύει πολὺ μὲ τὴν διακρίνουσαν αὐτὴν χά-ριν. Αἱ τουαλέττες της κομψόταται. Ἡ ὀμίλια της λίαν συγχαρη-τικὴ. Κατέχει και ἕνα ταλέντο πὸς δὲν εἶνε γνωστὸ σὲ πολλούς, τραγουδεῖ πολὺ νόστιμα, ἀπ' ὅτι ἀπεδείχθη ὅταν τραγουδοῦσα... ὅχι πὸς πολλὸν ἡμερῶν σὲ μιά ἰδιωτικὴ καλλιτεχνικὴ προσεοείδα. Ὅταν τὴν δῆτε βεβαίως δὲν θὰ πιστέψετε ὅτι εἶνε δυνατόν ἡ νε-ρωτάτῃ αὐτὴ κυρία νὰ εἶνε και μητέρα.

Ἡ Μονταίν

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

— Τὴν παρελθούσαν Δευτέραν δεξιόσις-μυρτὶς παρὰ τῷ κ. κα τῷ κ. Λ. Ρούφου. Παρουρέθησαν οἱ Πρόεδροι Ἑλβετίας, Ἰταλίας Βελγίου, Τουρκίας, ὁ πρῶτος γραμματεὺς της Γαλλικῆς Προεβρίας, κ. Μπλοντέλ και ὁ πρόεδρος της Ἰταλίας.

— Ἐπίσης παρουρέθησαν κ. Καποδίστρια, κ. και κ. Λοβέρδου, κ. και κ. Β. Ρούφου τουαλέττα μαύρη, κ. και δὲ Λεωνίδα τουα-λέττα κομψὴν μπρικ, δὲς Καὶν ἴσιν κομψοτάτῃ μὲ τουαλέττα βελού-δινῃ μπλε-νοῦάρ, δὲς Κάρι Λίτσε μπλε-σὰς βελούδινῃ τουαλέττα.

— Χορευτικὴ ἔσπερις παρὰ τῷ κ. και τῇ κ. Ζούζουλα. Παρε-ρέθησαν κ. και κ. Τσαλδάρη τουαλέττα λευκὴ παγιέττα, κ. και κ. Λ. Λοβέρδου μαύρη τουαλέττα, μὲ φράνζ κ. και κ. Λούδου ἔπισης μαύρη τουαλέττα, κ. και κ. Λίτσε μὲ χουστή δὲς Καὶνάρου πολὺ εὐμορφῇ μὲ τουαλέττα ἀσημένια και δαντέλλες στὴν ἴδια ἀπόχρωσιν.

Δὲς Λιάμπετ ὁρατοτάτῃ τουαλέττα ἀσημένια δαντέλλα, δὲς Λίτσε πολὺ πικάντικῃ μὲ τουαλέττα μπλε-σὰς ζωρζέτ και περὰ ὀμοκόχρωμα, δὲς Ζίννη τουαλέττα χουστή-φράνζ, κ. Χατζανέστη κομψὴν τουα-λέττα γχοι-ἀρζάν, δὲς Παπαζαφειροπούλου τουαλέττα στυλ λευκὴν.

— Ἐκτίσως ζωρὰ χορευτικὴ ἔσπερις παρὰ τῷ κ. και τῇ κ. Ρετοῖνα.

— Παρουρέθησαν κ. και κ. Π. Μάτσα τουαλέττα μπλε, κ. και κ. Σλήμαν μὲ πολὺχρωμὴ τουαλέττα παγιέττα, κ. και κ. Παπαζο-φωροτάτῃ μὲ κίτρινα, κ. και κ. Μ. Μεταξά ἰδιωτικὸς τύπος εὐμορ-φῆς, μὲ φόρεμα πὸς τὸ διακρίνει πολὺ σὶκ ἀπὸ μαῦρο βελούδο, κ. και κ. Μ. Σακοράφου μὲ τουαλέττα χαριτωμένη μαύρη τούνην και χρυσοὺς παγιέττες, κ. και κ. Λαδοπούλου τουαλέττα λευκὴ περλέ, κ. και κ. Λιβεράτου — ἀπὸ τῆς ὁρατοτέρας ἑμφανίσας — μὲ τουα-λέττα θαυμασία, μαύρη παγιέττα — Μοντέλλο Νεγκόλλ — δὲ ἄλλο γχορούπ : κ. Φύλλα μὲ πράσινα, κ. Μακώλεϊ ὁρατοτάτῃ μὲ κοκκινὴ και χρυσοὺς τουαλέττα, κ. και κ. Ἀφεντούλη μαῖς, ἔπισης στὸν αὐτὸν τύπον πολὺ κομψὴ τουαλέττα ἔφερεν ἡ κ. Μπένη, κ. Μαλα-μὴ τουαλέττα βαθύχρωμῃ για βοῦδι ἄλλὰ καλαίσθητῃ και σὲ ὀρ-μονικὴ ἀντίθεση μὲ τὰ φροντερά χρυσοὺς μαλλιά της, κ. και κ. Πλά-σκου ὀρζ περλέ, κ. και κ. Γ. Τσιζοῦλη τουαλέττα σὲ τριαντάσδ συν-δυασμῷ, ἀσημένια και μαύρη δαντέλλα, κ. Φαφὸ Μεταξά μαύρη τούνην τουαλέττα συνδυασμῷ θαυμασία μὲ τὴν ἀσημένια κόμην της, κ. Π. Ἀλμπρου μαύρη τουαλέττα, κ. και κ. Γ. Νικολαῖδῃ τουα-λέττα κομψὴ βιελ-ῶ.

Δύο σιλουέττες πολὺ μοδόνες κ. Κοκκιδὴ μὲ ὀρζ και κ. Σπ. Μεταξά μὲ μαύρα.

— Μία γοητευτικὴ ἐμφάνισις της δίδος Ἰωάννης Σακοράφου μὲ φόρεμα ἑξαιρετικὰ σὶκ λευκὸ περλέ, δὲς Π. Ἀλμπρου πολὺ χα-ριτωμένη μὲ τουαλέττα λευκὴ περλέ.

— Μία νέα ἐμφάνισις ἡ δὲς Τσερεσὸλε μὲ κίτρινα, δίδος Μαριέττα Ἡλίσκου και Σ. Λούμα μὲ κόκκινα πολὺ εὐμορφῇ.

— Ἐπίσης παρουρέθησαν κ. και κ. Οἰκονό-μου μὲ λευκά, κ. και κ. Στεφ. Πεσματζόγλου μπλε-περλάν, κ. και κ. Μ. Μελά μὲ μαύρα και κόκκινα, κ. και κ. Ἄνδρ. Πεσματζόγλου μὲ κόκκινῃ κ. και κ. Φαδ. Μελά μὲ ἄσπρα, κ. και κ. Π. Μπένη μὲ τουαλέττα ἑξαιρετικὰ λευκὴ και ὀρζ δὲς Πράκη κομψὴν τουαλέττα μπροσά, δὲς Τσαλδάρῃ ἕνα ἑμφύχον ὀρζ λουλούδι μὲ κρελ ρομαίν ὀρζ, κ. και κ. Γεωργιάδῃ λευκὰ περλέ, κ. και κ. Μεταξοπούλου χρυσοὺς λαμῆ, κ. και κ. Μιλωνά μὲ λευκά, κ. και κ. Ζαοίρη — ἰδιωτικὴ ὁρατοτής — μὲ φόρεμα θαυμασίως κα-λαίσθητον κρελ-ρομαίν βρο-πομ σὲ θαυμασία κομψὴ μὲ ζώνη χρυσοὺς λαμῆ, κ. και κ. Ἄλ. Χο-ρήμ — ὁρατοτάτῃ — μὲ ἀπλουσιάντη ὅσον και κομψὴν τουαλέττα βρο-πομ, κ. Δ. Θεοχάρῃ ἔπι-σης κομψοτάτῃ τουαλέττα στὴν ἀνωτέρω ἀπό-χρωσιν, κ. και κ. Ἀθανάσιδῃ λευκὴ περλέ, κ. και κ. Κη. Τριανταφύλλου μὲ τουαλέττα σὶκ ἀπὸ δαντέλλα μπλε, κ. και κ. Ραμάνου μπλε-γατί.

Ἡ Μονταίν

ταδέχθηκε νὰ προσπέσῃ, νὰ ζητήσῃ τὴ συμφιλίωση πρώτη αὐτῇ. Ἐβρισκε πὸς ἦταν «ὑπερβολικὸ» νὰ χωρίσῃ τὸν άντρα της και νὰ γίνῃ ἡρόδα ἐνὸς κοινωνικοῦ σκανδάλου γι' ἀγάτῃ ἐνὸς ἀνθρώπου πὸς δὲν τοῦ εἶχε ἀγάπῃ καμιά. Τὶ ἔσῃμαι ἂν δὲν ἀγαποῦσε ὅτε τὸν άντρα της ; Εἶχε τὴ δύναμῃ τώρα νὰ τὸ προσποεῖται. Καὶ για καμποσο καιρό, ὁ Νίκος ἦταν πάλι εὐτυχισμένος.

Μιά μέρα ἡ Δώρα τὸν ρώτησε :

— Νίκο, θέλω νὰ μου πῇς... πὸς ἔμαθες πὸς ἐκεῖνο τάπογευμα θάμουν ἐκεῖ-πέρα κι' ἤρθες νὰ μὲ τσακώσῃς ;

Κι' ὁ Νίκος τῆς διηγήθηκε ὅλη τὴν ἱστορία, ἀπὸ τὴ στιγμὴ πὸς ἀνταμώθηκε μὲ τὸν Εὐγένη, ὥς τὴ στιγμὴ πὸς κρύφτηκε στὴ γωνιά της μάντρας.

Ἡ Δώρα ἔμεινε ἐστατική. Τόση «πονηριά» δὲν τὴν περίμενε ἀπὸ τὸν Νίκο...

Ἐπτερε τὸν ξαναρῶτησε :

— Πὸς μου τὴν ἀλήθεια : πὸς πέραςες τὴ νύχτα ἐκεῖνη πὸς κοιμήθηκα στὴ, μητέρας μου !... Ἐκλείσεις μάτι ;

— Ἐσὺ ; τὴ ρώτησε κι' ἐκεῖνος.

— Ἐγὼ κοιμήθηκα λαμπρά ! τοῦ ἀποκρίθηκε για νὰ τὸν περῶξῃ. Κι' ἐκεῖνος τότε φοροζήτησε.

— Λοιπὸν κι' ἐγὼ κοιμήθηκα μονορούφι ! τῆς εἶπε. Κι' ὄχι μόνο, παρ' ἄφου σου ἔκαμα κι' ἀπιστία !

— Ἐσὺ ! ἀλήθεια !...

— Σου ὀρκίζομαι !

Και τῆς διηγήθηκε τὴν ἐπισκεψὴ του στὴν Κάκια, χωρὶς ἐνο-νοεῖται, νὰ τὴν φανερώσῃ και τὴν ἀπογοήτευση πὸς τοῦ εἶχε δώσει κεινὴ τὴ νύχτα ἡ παλιά του φιληνάδα.

Ἡ ἱστορία αὐτῇ, πὸς τὴν πίστεψε μια χαρὰ, ἔκαμε ἄλλόκοτῃ ἐν-τύπωσιν στὴ Δώρα. Για πρώτη φορά μάθαινε πὸς ὁ «πονηρὸς» ἐκεῖ-νος ἦταν ἱκανὸς νὰ τῆς κάνῃ κι' ἀπιστίες. Κι' ὅπως συμβαίνει σχεδὸν σὲ κάθε γυναίκα, αἰσθάνθηκε κι' ἡ Δώρα κάποια ζήλεια. Ἡ ζήλεια αὐτῇ, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνῃ, τὴν ἔκανε ὁ-κόμα πὸς ἐρωτικῇ, πὸς θερμὴ κι' ἀπὸ τὴν. Καὶ για καμποσο καιρό, ὁ Νίκος ἦταν πάλι εὐτυχισμένος...

Ἡ ἀνοησία πὸς θάκανε, — συλλογιζόταν, — ἂν χωρίζα αὐτὴ τὴ γυναικοῦλα ! Ὅθάρσκα ποτέ ἄλλῃ, νὰ τῆς μοιάζῃ και στὸ νυ-χάκι της ;

Και σιγά-σιγά, μὲ τὴν ἐπίδραση τῆς ἐρωτικῆς εὐτυχίας, ἔπαψε ν' ἀναστατώνεται ὅταν θυμόταν τὸν Εὐαγγελάρη κι' ὅταν ἀκόμα τ

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΦΥΛΑΚΗ ΑΡΙΘ. 13

ΤΟΥ ΡΟΛΑΝ ΝΤΡΕΥΦΟΥΣ

Με μεγάλη ανυπομονησία περίμενε ο Μάριος τον αδελφό του. Έφτά ολόκληρους μήνες είχε περάσει σε κείνη την όγρη και σκοτεινή φυλακή, περιμένοντας νάρθει η μέρα να τον δικάσουν για ένα έγκλημα που δεν το είχε διαπράξει. Είναι αδύνατο να περιγραφεί το μαρτύριο του καθ' όλο το χρονικό αυτό διάστημα. Και κείνο που τον πείραζε περισσότερο είταν πως τον κατηγορούσανε ότι σκότωσε το Ζάν Γκουριάν, τον πιο αγαπημένο του φίλο. Μά, πώς είταν δυνατό αυτό; Και μόνο που το έβαζε με το νου του αίσθανότανε της τοίχες της κεφαλής του να σηκώνονται όρθιες απ' τη φρίκη.

— Θα μπορούσε τουλάχιστο να ποδείξει, επί τέλους, στο δικαστήριο την αθωότητά του; Όταν, στην όγρη, του πήρανε ανάκριση, δεν τον πίστεψαν που τους είπε ότι τα χρίματα τα βρήκε στο δρόμο. (Εύκολα βρίσκονται διακόσιες χιλιάδες δραχμές στο δρόμο, τυλιγμένες μέσα σ' ένα κομμάτι χαρτί.) Και ο Μάριος, αφού ήλπιζε πρώτα στη θεία Δικαιοσύνη, ένοιωσε τώρα να χάνει σιγά-σιγά το θάρρος που του είχε σκεδόν βέβαιη πρό ενός μηνός, την καταδικαστική απόφαση.

***

Πρό ενός μηνός. Γιατί τελευταίως άρχισε πάλι να έλπιζει, όχι να αποδειχθεί η αθωότητά του με να το σκάσει απ' τη φυλακή.

Ο αδελφός του—υπάλληλος σε κάποιο μικροτικό—κατόρθωσε να πάρει ένα χαρτί δικηγόρου και μιάν άδεια απ' τη διεύθυνση των φυλακών να έλκονονε ελεύθερα με τον υπόδικο.

Ερχότανε κάθε μέρα σχεδόν και τον έβλεπε. Του πήγαινε ό,τι είχε ανάγκη. Του έδινε παρηγορία. Και όταν κατάλαβε πως δεν υπήρχε έλπιδα να δώσωθε ο αδελφός του, του είπε, εκείνος πρώτος, πως είταν ανάγκη να δραπετευθεί με κάθε τρόπο. Η ιδέα αυτή όρμησε σιγά-σιγά στο κεφάλι απ' των δύο νέων. Επινόησαν ένα σωρό σχέδια, μ' κανένα δε βρισκανε σίγουρο. Ός που κατέληξαν σ' ένα, κοινότατο, είχε η αλήθεια, μ' που παρουσίαζε περισσότερες ελπίδες επιτυχίας: ο Μάριος θα έβαζε τα ρούχα του αδελφού του, θα έξελετοσε το φύλακα που θα τον νόμιζε για δικηγόρο και θα φεύγει απ' τη φυλακή, ενώ ο αδελφός του θα υποκρινόταν στο θάλαμο τον αναισθητό... Υστερα θα έλεγε πως ο υπόδικος του είχε επιτεθεί, τον είχε χυλίσει μ' ένα όργανο και, αφού τον γύνισσε, μπόρεσε να περάσει ανεσώλητος απ' το κτίριο...

Η ημέρα εκείνη είτανε κρίσιμη... Και γι' αυτό ο Μάριος ανυπομονούσε και ανησυχούσε όσο έβλεπε να περνά η ώρα χωρίς να ερχεται ο αδελφός του.

***

Μά ήθελε. Χαιρέτησε με συγκρατημένη εγκαρδιότητα τον υπόδικο, του ζήτησε συγγνώμη επειδή άργησε και δικαιολογήθηκε λέγοντας πως είταν απασχολημένος ακριβώς με τη δική του υπόθεση. Ο φύλακας στεκότανε στην ανοιχτή πόρτα και τους παρακολουθούσε με τα χείλια του...

— Αν οι δύο αδελφοί του έρχονταν τότε μ'α μάτια κ' έβλεπαν με τι τρόπο τους κοιτάζε, θα παύανε το αίμα στις φλέβες τους και ασφαλώς θα παραιτούσανε το σχέδιό τους, περι άποδράσεως. Μά τότε είταν η ταραχή τους που φοβόντανε να δούνε κατάνια τους φύλακα—γιατί είχαν τη ιδέα πως θα τον έκαναν έτσι να μπει σε ύπουλα.

Είτανε δύο—τρία ασήμαντα λόγια και ύστερα ο ψευδοδικηγόρος παρεκάλεσε με προσποιητό χαμόγελο το φύλακα να τον αφήσει μόνο με τον πελάτη του.

***

Ο φύλακας έξετέλεσε την παραγγελία του. Έβλεπε την πόρτα, μ'α δεν άρχισε να φέρνει βόλτες στο διάδρομο. Κόλλησε άμέσως τ' αυτό του στην κλειδαρότρυπα και άφουγκραζότανε τι έλεγαν μέσα.

Από καιρό τώρα είχε υποπτευθεί πως ο δικηγόρος αυτός είχε συνεννοηθεί με τον υπόδικο να τον βοηθήσει να δραπετευθεί. Δεν ήξερε το συγκεκριμένο βαθμό να τον βοηθήσει να δραπετευθεί. Μ'α μέρα, ενώ περνούσε μπρός απ' την πόρτα της φυλακής αριθ. 13 είδε μες απ' το μικρό στρογγυλό τσιροθυράκι τους δύο άντρες άγκαλιασμένους να κλαίνε. Από τότε παρακολουθούσε τη συνομιλία τους και κατάλαβε άκρες μέρες τα σχέδιά τους, σε

γενικές γραμμές βέβαια. Δεν ήξερε ακόμα ούτε τον τρόπο ούτε τη μέρα της άποδράσεως. Μά τότε, γιατί δεν είδοποισε τη δουλειά του... Γιατί τον ένανούρισε για μιά στιγμή η Έλπιδα μ'α να ναι ένας δωροδογός που θα του επέτρεπε να ζήσει στο μέλλον άνετα και πλούσια...

***

— Έλα τώρα, γδύσου γρήγορα, είπε άξαφνα ο ψευδοδικηγόρος στο Μάριο. Δεν έχουμε καιρό για χάσιμο. Η ώρα περνάει και πρέπει να δώσουμε ύπουλίας στο φύλακα...

Ο Μάριος έτρεξε ολόκληρος. Δέ μπορούσε, απ' τη συγκίνηση να βγάλει το σακάκι του. Ο αδελφός του άναγκάστηκε να τον βοηθήσει, μ'α...

— Πώς καταδέχεται ο κύριος δικηγόρος και αλλάζει τα χρίματα για ρούχα που με τα παλιά ρούχα του, άποδίδουν; — άκουσαν με φωνή πίσω τους.

Γυρνάνε το κεφάλι και βλέπουνε στην πόρτα το φύλακα που τους κοιτάζει ειρωνικά και άπειλητικά μετ'ή.

— Κατάρα! Έβρουγγήθη ο Μάριος.

Ός τότε έτρεξε απ' το φρόνο του. Μόλις δίωος είδε το στήθος του να άποτυχαίνουν, μόλις είδε πως δεν του έμεινε π'α χαμιά π'α πίδα σωτηρίας, έγινε σ'α λιοντάρι. Ο φύλακας κατέλαβε πως τα χρίματα είταν άσχημα κ' έβγαλε την έφολόγγο του. Τίποτα δε μπορούσε να σταματήσει τον άπειλημένο Μάριο. Όρμησε καταπάνω απ' τον φύλακα, άφριζοντας, μοναχίζοντας και τον άπασε απ' το λαμό. Τη στιγμή εκείνη άπαστηκαν στο διάδρομο μαχωνά βήματα.

Ο ψευδοδικηγόρος έφριξε μ'α τελευταία δακρυσμένη ματιά στους δύο άνδρες, που είχαν άσπαρχει ήδη και ύστερα, πέφοντας φόρα, πήδησε απ' το πανήγριο παράθυρο της φυλακής. Ο τρώος είχε άσει φτερά στα πόδια του.

Τα βήματα τ'α είχε άκούσει και ο Μάριος. Ο θόρυβος αυτός του έδωσε έσ'α ορμητική δυνάμει. Αάγκωσε με λ'α σ'α το χέρι του φύλακος, του πήρε τη έφολόγγο και του την χάρωσε δυο φορές στην καρδιά, τρεις στο λαμό στην κοιλιά, παντού...

Τα βήματα πλησίαζαν. Τραβήξε π'α πτώμα, τόκρυψε κάτω απ' το χροϊόν και έπεσε πάνω του, λαχανιασμένος. Ταίρι του βουβήκανε.

Ο διεσθυντής των φυλακών μ'α μ'α με δύο στρατιώτες.

— Περίεργο! είπτε τι να έγινε ο φύλακας και δεν είνε στο διάδρομο... Άρπητη κ' ο ριε, έξακολούθησε άποσπ'α μ'α Πιάσαμε τον ένοχο. Η αθωότητά του άπτεδείχθη. Είστε π'α έλεύθερος!...

Ο Μάριος τον κοιτάζε χαλκόμενος. Τα μάτια του έλαμναν για μιά στιγμή. Έσ'α ύστερα.

— Χά, χά, χά!... Έγω άθώος; Κάνετε λάθος!... Να, που σκότωσα το φύλακα... Κοιτάζτε, να και το πτώμα του κάτω απ' το χροϊόν!... Έ, τώρα π'α μπορείτε να με δικάσετε... Είμαι ένοχος, χά, χά, χά, τι άστείο!...

ΡΟΛΑΝ ΝΤΡΕΥΦΟΥΣ

ΣΠΑΣΜΕΝΗ ΚΙΘΑΡΑ

Ήταν μ'α κιθάρα που ζούσε σ'α κ' έλα της τ'α είχαν κοπή. Κ' είχε βουβαθεί: κ' είχε σωπεί, χροϊά όπως την είχαν κορμίσει, στη σοφία: κάτω απ' τη σκεπή.

Το φθινόπωρο έλαζε η βροχή, πάνω της θλιμένη στάλα-στάλα. Και σ'α να κορβόταν μ'α ψυχή κ' έλα άρχινας τότε κ' άπτεχε μέσα απ' της κιθάρας την κορφή!

Μάρτης: Ζευγαρώνουν τα π'α κ' έλα της τ'α είχαν κοπή. Κ' είχε βουβαθεί: κ' είχε σωπεί, χροϊά όπως την είχαν κορμίσει, στη σοφία: κάτω απ' τη σκεπή.

Κ' η παλιά κιθάρα που ζούσε σ'α κ' έλα της τ'α είχαν κοπή. Κ' είχε βουβαθεί: κ' είχε σωπεί, χροϊά όπως την είχαν κορμίσει, στη σοφία: κάτω απ' τη σκεπή.

Ν. ΠΕΤΡΕΣ

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

"Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,"

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΣ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

— Καλά λοιπόν! άπάντησε ο Φλορεστάν, άποδείχτε μου τότε σεξ ένα έργο, έπιστευθήτε μου μ'α άποσπ'α! Δώστε μου ένα σκοπό στη ζωή αυτή που είνε δική σας, κυρία, και θα ζήσω. Πέστε μου ότι θέλετε θα το έτελέσω, όσο άδύνατο και άν είνε. Έχετε κανένα έχθρο; πέστε μου το όνομά του! Και σε θρόνο ακόμη άν κ'άβεται, θα τον φονεύσω!

— Σεγάτε, κύριε, του είπε ψυχρά η Δολόρα, ότι είμαι η κόμηση της Θούνης.

Οι λέξεις αυτές έπάγωσαν τον ένθουσιασμό του Φλορεστάν. Έκανε ένα βήμα πίσω κ' είπτε χαμογελώντας πικρά.

— Είνε αλήθεια! σεξ είστε η κόμηση της Θούνης και γι' αυτό το άν σας αγαπά κανείς είνε έγκλημα, το να σας το είπτε είνε προσβολή. Άν αυτή τη στιγμή ο θυμός λάμπει μέσα στα μάτια σας, άν η φυσιογνωμία σας άγριεύει, άν η ψυχή σας φοράει το θάρακα της σκληρότητας, δ'α αυτά γίνονται έπειδή είστε η κόμηση της Θούνης. Ώ, αυτό το όνομα! π'α το μωδ...

— Φτάνει κύριε! φώναξε η Δολόρα τρέποντας από την όγρη της: φτάνει, δε μπορεί να σας άκούσω π'α.

Και έκανε να λ'απεινή, μ'α ο Φλορεστάν έτρεξε κ' έπιασε το άλογό της από το χαλινάρι και φώναξε:

— Θα με άκούσετε, έπειδή δεν θα είνε ακόμη δ'α...

Και τότε, μέσα σ' ένα χείμαρρο από λόγια φλογερά, άγρια ζηλότυπα, έξεσσε όλη του τη ψυχή, καταράστηκε το σύζυγό της κ' έξέφρασε δ'α τα αισθήματα που τον βασάνιζαν.

Καθώς μιλούσε πλησίαζε όλοένα την κόμηση, τα κινήματά του γινόντουσαν περισσότερο άνησυχιακά και πιο θεομή η έξαρξίς του.

Η κόμηση φοβήθηκε. Κανείς δε βρισκόταν εκεί κοντά, τα σκυλιά της είχαν άπομακρυνθεί.

Η Δολόρα θέλησε να πάρη το χαλινάρι του άλογου και έκανε γ' αλλώστε το χέρι της. Μ' άμέσως το στόμα του άποκρίθηκε κόλλησε στη γυνή σάρκα του χεριού της.

Η κόμηση έβγαλε μ'α κραυγή.

— Κύριε, φώναξε τρέποντας άν άναίδως δεν μ'α είπτε ψέμματα, άν είστε σ' αλήθεια ελπατρίδης, αφήστε με... Αφήστε με να φύγω σας παρακαλώ, σας διατάσσω...

Μ'α ο Φλορεστάν είχε χάσει π'α τα λογικά του κ' άντι να υποταχθεί έκανε να περιβάλει τη μέση της κομησης με το χέρι του και να την τραβήξει κοντά του.

Η κόμηση έγινε κατάσπρη από το θυμό της και την ταράχτης.

Κατόρθωσε να ξεφύγη από τον άποκλήμητα και σηκώνοντας τα μαστίγιά της τον έγτύπησε στο πρόσωπο. Έταρβήθηκε τότε της ταραχής που έλθ'αζε γοργά στο άλογο της, το κέντρινε και ξεκίνησε σ'άν άστρατη.

Μερικές ώρες άργότερα, κατά το ήλιοβασιλευμα, ο μαρκήσιος Βουά Βουρδόν, που σκεπτικός έκοβε βόλτες στην κάτω αίθουσα της έπαύλεις του, όταν είδε έξαφνα την πόρτα ν' άνοιξη και να μπει μέσα ο Φλορεστάν.

Βλέποντας την φυσιογνωμία του φίλου του, ο μαρκήσιος έκανε πίσω. Είτανε κάτωχρος και μ'α ματωμένη πληγή χάραιε από πάγω ως κάτω το μάγουλό του.

— Τι έχετε; Τι σας συνέβη; ρώτησε ο Βουρδόν.

Ο Φλορεστάν προχώρησε προς το μαρκήσιο και με τόνο ψυχρό και γαλήνιο του άπάντησε.

— Μαρκήσιε, μ'α είπτε προ όκτω ήμερών ότι άν θέλω να γίνω δική μου η γυναίκα που λατρεύω, πρέπει ν' αφήσω εσάς ν' αναλάβετε την υπόθεση.

Μ'α άστρατη έλαμψε στα μάτια του μαρκησιού.

— Άποκριθήτε μου! έανάλε ο Φλορεστάν. Είμαι αλήθεια δ'α αυτά; Μ'α τα είπτε η τ'ακουσα σ' άνειρό μου.

— Όχι, δεν τα είδατε σ' άνειρό σας, αγαπάτε με ακόμη! Σας το είνε και σας τα έανάλε. Ναι, η κόμηση, θα γίνω δική σας, άν άκούσετε τις συμβουλές μου.

— Πότε θα γίνω δική μου;

— Άδριο τη νύχτα!

— Άδριο τη νύχτα; έανάλε ο Φλορεστάν σ'άν ήχω της φωνής του μαρκησιού.

Κοιτάζε το μαρκήσιο, μ' ένα παράδοξο βλέμμα μέσα στα μάτια κ' έβλεπε κανείς περιπόνητο, μίσος και άηδία.

— Έπειτα πέφοντας έξαντλημένος σε μ'α καρέκλα, είπτε: — Έστω δέχομαι. Παραδίδομαι σε σας! Ένεργήστε.

Με δυσκολία ο Βουά Βουρδόν μπόρεσε να συγκρατήσει ένα έπιφώνημα χαράς. Και μ' ένα άλμα βρέθηκε κοντά στο παράθυρο. Τό άνοιξε, έσκυψε προς τα έξω και φώναξε:

— Τά άλογα!

— Έπειτα ξαναγυρίζοντας προς τον άποκλήμητα, ψιθύρισε:

— Εδολογημένος να είνε ο Διάβολος, ο Έξάδελφός μου, που έβαλε επί τέλους το χέρι του στο παιχνίδι αυτό. Είταν καιρός π'α γιατί είχα άρχισει να άπελίζωμαι από τουτό το βλάκα!...

Σε δέκα λεπτά ο Φλορεστάν κ' ο Βουά Βουρδόν έκάλαπαν προς την Τουρραίν.

XIII

Ο Θάνατος του Βρινδινός

Ο Βρινδινός είχε γίνει ένας δυστυχισμένος άνθρωπος. Οι ύπουλεις οι όποτες τον έβάρυναν για την άπαγωγή της Μαγδαληνης είχαν σκορπίσει προ καιρού, κυκλοφορούσε π'α στην πόλη άνεσυχίας, οι θησαυροί του βρισκόντουσαν πάντοτε στη θέση τους, με άλλους λόγους ο Έξάδελφος του Διαβόλου είχε κρατήσει τίμια το λόγο του.

Αυτόσο ο Βρινδινός δεν είταν από τους ανθρώπους εκείνους που ήσυχάζουν εύκολα. Ένας άνθρωπος ήξερε το μυστικό του... αυτό είταν το μαράκι που τον έτρωγε. Του κάκου βασάνιζε το μυαλό του για να βρη έναν άλλο κρησάνα για τους θησαυρούς του: τίποτε δεν του φανόταν σίγουρο. Ηδ'ελε να φύγει από την Τουρραίν για το έξωτετικό, μ'α ήξερε καλά πως κάθε βήμα του, κάθε του κίνησης κατεκοπιέτοσε.

Ο διαρκής αυτός φόβος και η άκατάπαστη άγωνία τον έκανε να σβήνι σιγά-σιγά. Θα νόμιζε κανείς, βλέποντάς τον τον τελευταίο καιρό, ότι μ'α μυστηριώδης άρρώστια τον είχε προσβάλλει η όποια τον οδηγούσε άσφαλώς προς το Θάνατο.

Οι παλιοί πελάτες του δεν τον άναγνώριζαν π'α, μ'α ούτε κ' ο Βρινδινός άνελίμβανε π'α τ'ας ύποθέσεις του. Πεπατούσε άποπ'α δ'α κ' έκει από το κ'απ' ως το βράδι, διαλέγοντας κατά προτίμηση τις έρημιές.

Η άθηνία τον έβασάνιζε, ο πυρετός τον έτρωγε, έπαψε στο τέλος να βγαίνει έξω. Μ'α μέρα, έξαφνα, διεδόθη στην πόλη, ότι ο δυστυχισμένος γέρος έπ'αλει μετ'α της τρέλλας και του θανάτου.

Η αλήθεια ήταν πως ο Βρινδινός είχε πέσει στο χροϊόν άρρώστος βαρύν κ' ο γιαιτός δεν τον άφηνε ούτε στιγμή. Σε δύο μέρες μαρτύρησε ο Θάνατός του. Κανένας δεν έαφ'αίστηκε γι' αυτό, γιατί όλοι τον περίμεναν. Ένας μοναχός Φραγκισκανός παρουσιάστηκε τότε στη μάνα του τη Φρέα και τον παρακάλεσε να π'αλλη τις έπιζηθείες προσευχές στο γυύ της. Η γριά δέχτηκε και ο μοναχός άφ'α έλπίσσε το π'απ'α και βεβαιώθηκε ότι είταν π'α παγωμένος και η καρδιά του είχε πάψει να π'αλλη, ότι ο γέρος είταν π'αγματι ο Βρινδινός, άποσπ'αθηκε χωρίς να τη λ'αξη.

Στην κηδεία του πολλοί περιεργό μαζέστηκαν. Πολλοί άνθρωποι του καλού κόσμου, των όποιων ο Βρινδινός, λόγω του έπαγγελμάτος του, ήξερε πολλά μυστικά ήδελαν να βεβαιωθούν ότι θα μπορούσαν στο έξω να κομίσουν ήρηχοι. Μετ'α των παρεσθόντων είταν και ένας χωρικός ήλιοψημένος με κόκκινα μαλλιά. Άφου έλαμναν το νεκρό, ο χωρικός αυτός έβαλε τα χροϊά χέρια του κ' έφυγε σφυρίζοντας το «Άμώμοι έν άδ'α Κρησάνα»...

Θα κατωκυόσε βέβαια κάτω γ'α, εκεί κοντά, γιατί τραβήξε κατ' εδ'εταν προς τη μεγάλη πύλη της πόλεως. Πριν περάση την κινητή γέφυρα, κατέβη με σεβασμό το άποτό, έπειτα πέραςσε και με βήμα βαρύ έξακολούθησε το δρόμο του προς τους κάμπους.

Ο χωρικός αυτός—δεν υπ'αχει λόγους για να το χροϊουμε—είταν ο ίδιος ο Βρινδινός ο όποιος είχε παρακολουθήσει τη κηδεία του. Μέσα στην κάσα την όποια είχε σκαπεί, τον χροϊά βρισκόταν ένα από τα περιήματα π'αμάτα της Φρέας καταλλήλως μεταμορφωμένο.

Μόλις βγήκε στην ανοιχτή πεδιάδα, ο Βρινδινός ένοιωσε μ'α μυστική χαρά να τον πλημμυρίση. Το κάπνιστο και καμποςμαμένο κορμί του, σ'α να ήρε χαυνογόνες δυνάμεις, άνορθώθηκε, τα μάτια του έλαμναν και το πρόσωπό του χ'αθηκε όλη η παλιά εκείνη ενεργητικότης του.

(Άκολουθεί)

ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΕΡΓΑ

ΚΑΡΜΕΝ

(Κινηματογράμιο βγαλμένο από το ομώνυμο αριστούργημα του Προσπέρου Μεριμέ, γαλλικής παραγωγής, το όπερ προκειται κατ' αὐτὰς νὰ παιχθῇ στὸ «Πάνθεον»)

ΠΡΟΣΩΠΑ	ΘΕΩΠΟΙΟΙ
Κάρμεν	ΡΑΚΕΛ ΜΕΛΑΕΡ
Δὸν Ζοζέ	ΛΟΥ'Ι' ΛΕΡΚ
Γκάρτσια	ΓΚΑΣΤΟΝ ΜΟΝΤΟ
Ὁ Νταντσάιρ	ΒΙΚΤΟΡ ΒΙΝΑ
Ὁ ὁπλοχάρος	ΖΑΝ ΜΥΡΑ
Αίλας Παστιά	ΖΑΡΑ ΜΠΑΡΡΟΤΑ
Λουκάς	ΓΚ. ΝΤΕ ΕΑΝΤΟΒΑ
Ὁ συντάγματ.	ΓΚΕΡΕΝ - ΚΑΤΑΙΝ

Τὰ χαρτιά τὸ εἶχανε πρὶν τὴν Κάρμεν ὅτι αὐτὴ κι' ὁ ἀγαπημένος της θὰ πέθαιναν ὁ ἕνας ὑστερ' ἀπὸ τὸν ἄλλον.

Γκάρτσια (ΓΚΑΣΤΟΝ ΜΟΝΤΟ) Αίλας Πάστια

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ

ΤΗΝ ἐποχὴ τῆς ἱστορίας μας αὐτῆς ἡ τὸ καταφύγιο μεγάλων συμμοριῶν καὶ λούμνες κατὰ τὸ πλεῖστο ἀπὸ Ἀνταντσίτς εἶταν κι' ὁ «Γκάρτσια» ὁ ἐπὶ φθάλμιος μαζὶ μετὰ τὴν Κάρμεν. Οἱ δύο αὐτοὶ πρὶν ἀταίριαστο ζευγάρι τοῦ κόσμου. Ὁ Γκάρτσιος μῆτερος κι' ὁ πρὶν κακὸς ἀταίγιανος πρὶν γυνὴ ἡ Κάρμεν εἶταν ἡ πρὶν ὁμορφὴ κι' ἡ πρὶν γοητεία τσιγγάνες τῆς Σεβίλλιας. Ὁ Γκάρτσιος κι' ὁ Κάρτσιος χρησιμοποιοῦσαν γιὰ κατὰσκοποὺς. Γιὰ τὴν καλλιτέρα αὐτὸ τὸ ἔργο της, ἡ Κάρμεν δούλευε στὰς τῆς Βασιλικῆς Βιομηχανίας Καννὼν.

Μία μέρα ἐνῶ δούλευε στὸ ἔργοστάσιο ἡ Κάρμεν ἐργάστισα ἡ Κάρμεν τὴν κορδέλα πορφυρὴ νὰ πιαστοῦν στὰ χέρια καὶ νὰ χτυπηθῇ πρὶν δυνάτῃ ἐξορῇ κατὰ τὴν ἀντιπαλὸν της. Ἐκείνη τὴν φωνὴν: «Μὲ σκοτώνει! Μὲ σκοτώνει!» καὶ τὸ ἀλόγιστον τὸ ἀλόγιστον καὶ τὸν πρὶν πρὶν ἐξορῇ ἐξορῇ ἐξορῇ. Ὁ ἐνομοτάχης εἶπε: «Ὁ ὁποῖος γοητὴν ἔσται τόσο μετὰ τὴν Κάρμεν, ὅσοις ὁδηγήσῃ σὲ τὴν φυλακὴν, τὴν ἀφῆσε νὰ φύγῃ. ὁδηγήσῃ γιὰ νὰ φυλακιστῇ ὁ δὸν Ζοζέ καὶ νὰ γινῇ τὸν. Ὑστερ' ἀπὸ κάμποσο καιρὸ, ὁ δὸν Ζοζέ, πρὶν βράδυ σκοπὸς—ἀπλὸς στρατιώτης πρὶν ἐξορῇ ἀπὸ τὸν συνταγματάρχου του, εἶδε νὰ σταματῇ, ἐνῶ αὐτοὶ νουν ἀπ' αὐτὸ τέσσερες τσιγγάνες πρὶν εἶχαν ἔλθῃ.

Στὴν ἐσπερίδα τοῦ συνταγματάρχου ματιοὶ περιστασιασμοί.

Δὸν Ζοζέ (ΛΟΥ'Ι' ΛΕΡΚ)

Ὁ Νταντσάιρ (ΒΙΚΤΟΡ ΒΙΝΑ)

Ὁ ταυρομ. Λουκάς (ΓΚ. ΝΤΕ ΕΑΝΤΟΒΑ)

Ὁ Δὸν Ζοζέ εἶδε ἀπὸ μακριὰ, τὸν Γκάρτσιαν νὰ προχωρεῖ ἐφιππος μετὰ τὴν Κάρμεν ἀπάνω στὸ ἀλόγιστον.

προσέφερε σὲ τὴν Κάρμεν. Μὰ ὁ δεύτερος ταῦρος ἐξορῇ τὸ Λουκά κάτω. Τὴ στιγμὴν ποὺ οἱ ἄλλοι ταυρομάχοι ἐπρεχάν γιὰ νὰ τὸν βοηθήσουν ὁ δὸν Ζοζέ πλησίασε τὴν Κάρμεν καὶ τῆς εἶπε:

— Κάρμεν, ἀς ἀλλάξουμε τόπον... Πάρμε νὰ γίνουμε μακριὰ, σ' ἕναν ἄλλο τόπον. Μάκεϊν, μετὰ τὴν προσοχὴ τῆς ἀποστασμένης στὸ θέαμα τοῦ Λουκά καὶ τοῦ ταύρου τοῦ ἀπάντησε: «Δὲ σ' ἀγαπῶ πιά».

Τότε ὁ δὸν Ζοζέ ἔλασε τὰ λογικά του. Τράβηξε τὸ μαχαίρι του καὶ χτύπησε τὴν Κάρμεν σὲ τὴν καρδιά. Ἐπειτα παραδόθηκε μόνος του σὲ τὴν ἀστυνομία.

Ἡ Κάρμεν ἐνειρεπολοῦσε πάντοτε στὸ πλευρὸ τοῦ Δὸν Ζοζέ.

Ὁ ταῦρος ἐξορῇ κατὰ τὸν ταυρομάχο.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

ΕΝΑΣ ΒΑΝΔΑΛΙΣΜΟΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου και τέλους)

Τι θάκανε ή δεσποινίς που τούλεγε ν' απελπισθή; Θάπερτε, όπως πέφτουν όλες και θα την έβλεπε ή γκαρσονιέρα του, όπως είχε ιδη κι άλλες. 'Αλλ' αυτή τη φορά μια τέτοια επιχείρησι του φάνηκε ανήθικη. Την αγαπούσε. Γιατί να την ανάγκαζε με τους πειρασμούς του χρήματος να κάνει πράγματα που θα του την ξεριζώναν στη συνείδησή του; Θα ήταν σαν να της έδινε λάσπη ο ίδιος. 'Υστερα σκέφθηκε πως ότι μέσα και να μεταχειριζόταν ή Μιμικά δε θάπερτε ποτέ. Γιατί να την εκουράζε λοιπόν με παιχνίδια και γιατί να χάνει κι αυτός την ησυχία του ποιός ξέρει πόσον καιρό; Και ή φλογερή του αγάπη τον έφερε άμέσως στην απόφασι. Κορίτσι από καλή οικογενειακή τάξη, με μόρφωσι, με αγωγή, τόσο χαριτωμένη, που του είχε κάνει τόσο βαθιά εντύπωσι. Γιατί να μην την έκανε γυναίκα του; Και όπως θα την ζητούσε άμέσως σε γάμο, θα την έκανε να τον εκτιμήσει περισσότερο, θα της έκανε την πιο τρελή έκπληξι, θα της προκαλούσε τα πιο βαθιά αισθήματα που μπορούν να στερεώσουν τ' έδαφ' ένός ζευγαριού.

Σ' ένα μήνα έγιναν οι γάμοι. Μετέφερε όλη την οικογένεια Κερσίη στο μεγάλο καινούριο σπίτι που είχε αγοράσει τελευταία στην οδό Πατησίων. Κατάλαβε πως ή Μιμικά δεν ήθελε να χωρισθή από τη μητέρα της.

Το μέγαρο του Φιντέλη άνοιξε στον πρώτο κόσμο της 'Αθήνας. Δεχόντουσαν, έδιναν έσπεριδες που περνούσαν στις στήλες της κοσμικής κινήσεως των εφημερίδων, έπληθαιναν παντού. Κάτω στο γκαράζ του σπιτιού ύπληχαν δύο αυτοκίνητα. Μια θαυμαστή λιμουζίνα που ήταν αποκλειστικώς στη διάθεσι της Μιμίκας και ένα μικρό που το μεταχειριζόταν αυτός στις δουλειές του. Τό σπιτι του είχε γίνει ένα ολοκληρό μουσείο. 'Η Μιμικά τρελαινόταν με τα έργα τέχνης και δεν ύπληχε έκδοσις ζωγραφικής που να μην αγοράση ο Φιντέλης εκείνο που της άρεσε. 'Από τα ταξίδια τους στην Εύρωπη κομμάλοθσαν τα πιο παράξενα και πιο όμορφα κομψοτεχνήματα. 'Η τουαλέττες της Μιμίκας ήταν ή γενική συζητήσις του κομψού κόσμου. Τα κοσμήματα της μια ολοκληρή περιουσία. Και πόσο της έστεκαν όλ' αυτά. Λίγοι μήνες αυτής της ζωής έφθασαν για ν' άνδισι όλη ή διορμιά της είχε γεμίσει. Τό άδύνατο κοριτσίστικο κομμάτι της είχε γεμίσει, τό πρόσωπό της είχε γίνει τριαντάφυλλο. 'Ηταν ή λατρευτή, ή τιβία όλου του κόσμου που έμπαινε κι έβγαινε στο σπίτι του Φιντέλη. Κ' εκείνος της ικανοποιούσε κάθε ιδιοτροπία της, την άφησε ελεύθερη να κανονίζει όλα όσα άφορούσαν της σχέσεις τους, τον κόσμο που δεχόντουσαν. Στο σπίτι τους εσύχναζαν και μικροί καλλιτεχνικοί τύποι απ' αυτούς που έχουν κολλήσει στην κοσμική ζωή, που δεν τους πολυχάνουν ο Φιντέλης, αλλ' άρρι άρσαν στη γυναίκα του εφρόντιζε, αλλ' άρρι άρσαν στη γυναίκα του εφρόντιζε. 'Αλλοστε όλα στη δεξιόσφι τους είχαν καλλιτεχνικό χαρακτήρα. Δεν έρχόταν στην 'Αθήνα βιοτούζος, βιολάι, πιάνο, μέγας μαέστρος, που να μην προσκληθή στο σπίτι του Φιντέλη. 'Υστερα ή Μιμικά δέλησε να μάθη να διευθύνει αυτοκίνητο.

— Νά μάθης!

Σε λίγο καιρό ή Μιμικά είχε διπλωμή σοφρέ. 'Αραξε τη λιμουζίνα και πήγαινε όπου ήθελε. Αυτό θα πη ευτυχισμένη αγάπη. Νά έχει δόση κάθε ελευθερία στη γυναίκα σου. Νά της έχεις τυφλή εμπιστοσύνη. Νά ξέρης πως όπου κι αν πάη έσύ είσαι ο βασιλιάς της. Αυτός είχε κάτι σπουδαιότερο να κάνει από τό να εινε διαρκώς καρφωμένος στη φούστα της γυναίκας του. Νά μαζεύη εκατομμύρια. Είχε αβξήση την ενεργητικότητά του έδούλευε ακατάπαυστα, εσχάρωνε εταιρείες με την ευκολία που άλλοι οργανώνουν παρές για μια έκδρομή. 'Η Μιμικά έτρεπε να λάλη όλοένα και πιο πολύ. Κάθε μέρα είχε και κάτι νέο ευχάριστο να της πη, κάθε βδομάδα και από μια όραία έκπληξι. 'Αλλά εκείνο που έμενε τό σπουδαιότερο για την συγκίνησι που επροκάλεσε σ' όλη την οικογένεια Κερσίη ήταν αυτό που έκαμε από τον πρώτο μήνα του γάμου του. 'Αγόρασε από την τράπεζα τό σπίτι που ήταν κάτω απ' την 'Ακρόπολι και τό έκαμε δωρητήριο στην πεθερά του. 'Ας τό κρατούσε για τό γιο της τό Νίκο, για να μείνη σ' Κερσίηδες τό πατρικό τους σπίτι. Για τη Λουίζα ή μικρότερη αδερφή της Μιμίκας δ' εφρόντιζε αυτός. Καί την επάνομενε πράγματι άπάνω στο χρόνο μ' ένα νέο καθηγητή του Πανεπιστημίου.

'Η μεγαλύτερη όμως σουρπρίζ που έκαμε στη γυναίκα του ήταν άπάνω στα δύο τους χρόνια. 'Ενα βράδι, ύστερα από μια συζήτησι στο σπίτι του με δύο φίλους ενώ ο άλλος κόσμος των προσκεκλημένων εχόρευε του ήρθε ή μεγάλη ιδέα. Μιλούσαν για γυναίκες. 'Ο ένας από τους δύο κυρίους έλεγε:

— 'Ότι και να κάνει ο άνδρας, τό πάν έγκειται στη γυναίκα. 'Ό,τι θυσιάζει και να κάνει ο άνδρας, όσο και να την αγαπάει, άμα της μιλήσει ο διάλογος σ' αυτή θα κάνει τό κέρρι της. Καί τιμη και αξιοπρέπεια κι' οικογενειακή παράδοση τά γράφουν στα παλιά τους τά παπούτσια.

— Μιλάτε ίσως για ώριμες γυναίκες.

ΤΟΥ Κ. ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΚΟΚΚΙΝΟΥ

— Μπα. 'Ο γενικός κανών εινε αυτός. Αί βέβαια, άπαρουν πολλές που δεν κάνουν τίποτα όχι γι' άλλο λόγο, αλλά για να χάσουν την πολυτέλεια που έχουν από τους άνδρες τους.

'Ο Φιντέλης δεν εινε τίποτε, αλλά ο νους του έπληε στη Μιμικά. Για πρώτη και μόνη φορά όσο έζησε με τη γυναίκα του, έδωκε τό μυαλό του ή φαριμακερή σκέψη του έμενε κοντά του και έμενε πιστή ίσως μόνο γιατί μαζί του έκανε την πλοοσία αυτή της ζωής. 'Ηεσε αυτός τον τρόπο να εκμηδενισι αυτά τα δεσμά και να υποβάλη στη μεγάλη δοκιμασία. Θά της έδινε τόσα, ώστε αν έπληε στο νου της έναν άλλο, να φευνε. Σε λίγες μέρες στην επέτειο γάμων τους της έστελε ένα καταπληκτικό δώρο. Τό δωρητήριο του μεγάρου της οδού Πατησίων και ένα εκατομμύριο μετρητά σε ομίσδες από χιλιάδια.

'Η γυναίκα του επρελάθησε από τη χαρά της. Και σ' ένα μήνα ος μιλώντας ο Φιντέλης πάλι στο σπίτι του μπροστά σ' άλλους και στη γυναίκα του για κάποιο συζυγικό κανόνα που έστειλε εκείνες τις ημέρες κι' ήταν τό θέμα της ημέρας εινε:

— Έγώ αν ή γυναίκα μου ήθελε να κάνει μόνη της τη ζωή της, θα την άφηνα εντελώς ελεύθερη στη θέλησή της. 'Εχει άλλες ή προσωπική περιουσία άρκετη και τίποτε δεν της έσπασε εκείνες τις ημέρες κι' ήταν τό θέμα της ημέρας εινε:

— Έκείνη τη νύχτα ή Μιμικά τού έδειξε μια συγγραμμή του Σπινόζα. Δέν ήθελε να ληθ ο Δημήτρης, τέτοια πράγματα ούτε άκουει. Έτσι για υποθετική συζήτησι. Μόνο ή θύνατος θα τους έχωριζε.

'Αλλά ή ευτυχία δεν έσαρτάται από τους ανθρώπους. 'Η Μιμικά άρρώσθηκε. 'Ο γιατρός του σπιτιού δεν έτόλμιρε να ελπίη διάγνωση που έκανε, και ζήτησε να γίνη συμβούλιο από ειδικούς. Την άκτινοσκόπησαν και ειλαν στο Φιντέλη.

— Δυστυχώς φαίνεται ότι πρόκειται περί κορκίνου.

— 'Αραξε τη γυναίκα του άμέσως και πήρε ή έσπερς για τη Βιέννη. 'Ο καθηγητής Μάλλερ, ή συμπληθητικό γεροντάκι του εινε ότι σηματοει από λίτους με τους συναδέλφους του των 'Αθηνών. 'Ο δγκος είχε τυλίξει τα μεγάλα αμφορότα του εινε θεσπέσιον γυναικείον σπλάγγχνον.

Της έγινε μια πρώτη έγγειση, που δεν έπασκοπό όπως εινε ο καθηγητής παρά μόνο να μεταάση τους πόνοους.

— Ριζική θεραπεία δεν εινε δυνατή κύριε καθηγητά.

— Μόνον αν ο Θεός κάνει τό θαύμα του, εινε ο κ. Μάλλερ.

'Η Μιμικά που δεν ήξερε ή ίδια τη σοβαρότητα της άρρώστειας της έπίστεψε ότι έγινε καλά. Δι της να γυρίσουν στην 'Αθήνα. Σανατορίου απ' σ'ε λίγο καιρό ξαναόρχισαν οι πόνοι. Τότε ο Φιντέλης έμαθε από έναν νεόφερτο γιατρό ότι στη Βιέννη έκαναν πειράματα ριζικής θεραπείας με καρκίνου με νέους συνδυασμούς στη χρησιμοποίηση του ραδίου. 'Επηρε τη Μιμικά κι' έφυγαν. Απ' πριν άρχισι ή ραδιοθεραπεία έπρεπε να γίνη έγγειση.

Την τρίτη ημέρα έπειτα από την έγγειση η Μιμικά επέθανε στα χέρια του σε σπασμικούς πόνους. Την παραμονή του θανάτου της άκουσε πως ή Μιμικά κλαίοντας διαρκώς άφηνε τραγικούς κραυγές.

— Δέ θέλω να πεθάνω, δέ θέλω να πεθάνω... Δημήτρη, σέλι μ'ε. Μιά από της τελευταίες της εντολές ήταν να δώη στην αδελφή της τη Λουίζα έκτος από όσα προσωπικά ένδθμια ήθελε και τη άσημένα τουαλέττα της με τον όξταγόνο καθρέφτη.

Πως μπόρεσε ν' άνδρξη σ' αυτό τό χεστήμα ο Φιντέλης; 'Ο θάνατος του την έπληε νέα, ευτυχισμένη και αγαπημένη; Τό άλλο μπορεί να κάνει λοιπόν ή έπιστήμη όταν δεν μπορεί να σώση τίποτα θεία όντα;

Μετέφερε τό πτώμα της γυναίκας του και την έκλινεσε μεγαλοπρεπώς. 'Ολη ή 'Αθήνα την έκλαψε.

Σε πέντε ημέρες έκλεισε ο Φιντέλης στο γραφείο του τον πιο λίτερο γλύπτη των 'Αθηνών για να φτιάξη τον τάφο.

— Θέλω να φτιάξετε τη γυναίκα μου τό μάρμαρο σ'ε φρεσμέγεθος. Σαπλωμένη σ'ε μια ντομίζα. Ούτε σ'ε σάσι νεκρός, με χέρια γυμνά, ούτε να φαίνεται πως κοιμάται. Τη θέλω ολοκλήρη. Στο κορμί να φορή μόνον ένα λεπτό πουκάμισο. Νά ξεφύγει το μνός ο ένας μαστός. Κάτω να εινε σκετασμένη με μια λεπτή βέρα που ν' άποδίδι τον όγκο και τη φόρμα του κορμιού της, χαμνογέλα. Για μένα ή γυναίκα μου δεν πέθανε. 'Εχω σ'ε διασας αυτό τό άλμπουμ. 'Εχω μέσα καμιά εκατοστή φωτογραφίες της.

— Πολύ καλά, εινε ο γλύπτης. 'Αλλά θέλετε σκεδόν γυμνή κορμό. Φοροδμά μήπως ξεφύγει από τό πραγματικό.

— Έχετε έλ' όψι σας ως προς τό στήθος την 'Αρροδίτη Μήλου.

Και πράγματι ο Φιντέλης έκανε σάν να ήταν ζωντανή ή γυναίκα του. 'Εξόσεσ όλομόναχος με μια μικρή όπηρεσία μέσα στο άκρως όπως τό άφησε εκείνη. Στην κρεβατοκάμαρα δεν έμεινε παρά για να μείνη μισή όρα να ζήση μέσα στα πράγματα της.

είχαν μείνει, όπως την ημέρα που έφυγαν για τη Βιέννη. Τό σπιτι του τό ξαναήρη πληρώνοντας τα μερίδια των κληρονομών της γυναίκας του αφού ήταν πιά ιδιοκτησία τους. 'Ηταν γι' αυτόν τό μουσείο της Μιμίκας και ήθελε να τό κρατήσει, όπως ήταν.

Τό επτάμυριο άγαλμα έγινε και στήθηκε. 'Ηταν ένα κομμάτι θαυμαστό. 'Η Μιμικά ολοκλήρη, όρασι, έρωτική, σαπλωμένη σ'ε μια ντομίζα. 'Η έφημερίδες έδημοσίευσαν την εικόνα του και ο κόσμος έπληγαινε να τό ιδη. 'Ο Φιντέλης δεν έπληγαινε πιά μόνο κάθε μέρα άνθη στον τάφο της γυναίκας του. Περούσε εκεί όρα ολοκληρή καθισμένος κάτω στα πόδια του άγάλματος. Τού φαίνόταν πως την είχε εκεί ολοκλήρη και έκανε συντροφιά μαζί της. Αυτό τό άγαλμα τον άνακούφιζε στη λύπη του.

Τότε άποφάσισε να δώση στην αδελφή και στον αδελφό της Μιμίκας μερικά από τα πράγματά της και θυμήθηκε την άσημένα τουαλέττα με τον όξταγόνο καθρέφτη. Πριν τά δώση τά έξέλασε όλα ένα ένα. 'Όταν έφτασε στην τουαλέττα θυμήθηκε πως πίσω από τον καθρέφτη ήταν μια ολοκληρή θήκη, που την έκάλυπτε ένα φίλο καρνάβας στο μέγεθος του καθρέφτη. 'Η θήκη ήταν κλειδωμένη με κλειδί. Μεταχειρίσθηκε ένα σιδερό και την άνοιξε.

Έβριχε μέσα γράμματα, κομμάτια χαρτιά με άκατανόητες φράσεις. 'Ανοίξε τά γράμματα. 'Ηταν έρωτικά. Γράμματα σταλμένα στη Μιμικά και που τά είχε φυλάξει εκεί, χωρίς να προοράση να τά έξαφανισι.

Τά έβλεπε κάτω και τά διάβαζε ένα ένα. 'Επέρασε μια άγωνιάδι φοβερή όρα. Τό συμπέρασμα του ήταν ότι ή Μιμικά είχε φίλο πριν τον πάχη και εξακολούθησε να τον έχη και μετά τό γάμο της. 'Από άλλα γράμματα είδε ότι είχε κι' άλλον αγρότερο, ίσως πολλούς.

'Η καρδιά του φούσκωνε στο στήθος του να σπάση. 'Όστε τον αγαπούσε από την πρώτη ήμέρα ως τό τέλος. Δεν τον έπληε παρά για τά χρηματά του. Είχε μάθει να διευθύνη τό αυτοκίνητό του για να πηγαίνει με τη λιμουζίνα σ'α γανέθω της χωρίς να φοβάται τό σοφρέ. Γιατί δεν έφυνε λοιπόν; γιατί δεν τού ζήτησε διαζύγιο όταν της έδωσε τό σπίτι και τό εκατομμύριο; Γιατί ήθελε να δουλέυ διαρκώς γι' αυτήν ή άκούραστη εκείνη μηχανή του χρηματος ο Δημήτρης Φιντέλης.

Σηκώθηκε σάν τρελλός και όρμησε σ'ε αυτοκίνητό του.

— Στο νεκροταφείο, εινε στο σοφρέ.

Είχε βράσει όταν έφθασε εκεί και είχαν κλεισει την πόρτα, αλλά φορτωμένοι οι φύλακες από τό πουρημικό του τού άνοιξαν. 'Επληε και σ'αθήκες μπροστά στον τάφο και από τό χέλι του έφυγε μια φοριχτή βιοηολογία όπως βοΐζουν μια κοινή γυναίκα. 'Υστερα έφτυσε τό άγαλμα κατά πρόσωπο όπως φτύνουν έναν κληνίδηπο κι' έφυγε τρεχώντας.

Την άλλη ημέρα έπληε στη βιβλιοθήκη και ζήτησε βιβλία σχετικά με μάρμαρα και μια όρντολογία. Είχε τό σκοπό του. 'Ηθελε να καταστέρη τό άγαλμα που είχε έμπνεύσει και στήσει ο ίδιος μ' έναν τρόπο που να μην τό καταλάβουν. Πως μπορούσε ν' άνεχθι να μείνη αυτό τό κομμάτι που τό έθανάτωσαν όλοι στη θέσι του. Και πως μπορούσε πάλι να τό βγάλη χωρίς να ύποπτευθουν κάτι. Έμαθε ότι τό μάρμαρο καταστρέφεται από έγγισις υδροχλωρικού οξέος και από νιτρικό άργυρο. Τά προμήθευσε. Θά έκανε τη δουλειά μόνος του.

Πέντε νύχτες κατά σειρά έμπαινε από την πίσω χαμηλή μάνδρα του νεκροταφείου και προχωρώντας μέσα στους τάφους με τό πιο σταθερό βήμα έπληγαινε και κατέστρεφε εκείνο τό ύπτερο έργο. Καθόταν γονατιστός μπροστά στο κεφάλι και έχυνε με σταγονόμετρο και άλλοτε με σύριγγα υδροχλωρικό οξύ στα μάτια και στο στόμα. Δοκίμασε μια φοριχτή ήδων. Σάν να σκότωνε, σάν να κρεογούσε ζωντανή τη Μιμικά. Τό όργο έκανε αιλίατα στο πρόσωπο στα μύρια, γύρω στο στόμα. 'Υστερα άρρι επάνω νιτρικό άργυρο. Την τελευταία ήμέρα παρήγγειλε να καθαρίσουν τό άγαλμα με σαπούνι και βούρτσά. 'Όπου είχε περάσει τό διαβροτικό οξύ είχε κάνει τό μάρμαρο πουρι και ο άνθρωπος που τό καθαρίζει είδε κατάπληκτος τα αιλίατα. Τό πρόσωπο του άγάλματος ήταν παραμορφωμένο, οϊκτρό, τερατώδες με τις βαθιές εκείνες πηγές.

— 'Ας γράφουν τώρα, ότι θέλουν ή έφημερίδες για τον άνήκοουτο βανδαλισμό. Κανείς δεν τον είδε.

'Ο διευθυντής της αστυνομίας έρωτησε με τό τηλεφώνο τον κύριο Φιντέλη αν ήθελε να υποβάλη μήνυσι κατ' άγνώστον.

— Ευχαριστώ, άπάντησε. Εινε περίττο. Τώρα τό κακό έγινε. Σε λίγο ήρθε ο γλύπτης. Μόνο που δεν έκλαψε.

— 'Ηταν τό καλλίτερο μου έργο, κύριε Φιντέλη. Αυτό εινε έγκλημα. Περισσότερο παρά αν σκότωναν ένα ζωντανό άνθρωπο. 'Αλλά αν θέλετε μπορούσα ν' αντικαταστήσουμε τό κεφάλι που εινε κατεστραμμένο μ' ένα άλλο. Θά φροντίσω να μη φαίνεται καθόλου τό κόλλημα. Σας τό έγγυώμυ.

— 'Όχι, εινε ο Φιντέλης. 'Ό,τι χάλασε δεν ξαναφτιάχνεται. Σε παρακαλώ μάλιστα να σηκώσης από τον τάφο τό άγαλμα. Μεταχειρίσου τό μάρμαρο στις δουλειές σου. Σου τό χαρίζω.

— 'Υστερα έδωσε εντολή να φροντίσουν να αλλάξουν τό χώρο του τάφου μ' έναν άλλο. Δεν ήθελε να ταφή αυτός εκεί μέσα.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ Α. ΚΟΚΚΙΝΟΣ

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΕΡΩΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Φραντσέσκα

Του D' Annunzio

Φραντσέσκα, ή αγαπημένη μου μικρούλα, δειλό μου, έσύ περιστεράκι, γιατί σκύβεις τό κεφάλι και στεγνάσεις γλυκή κάτω απ' τη θύελλα που ξαφνικά σηκώθηκε τριγύρω... Γιατί; Γιατί είσαι λυπημένη άποψη, αγάπη μου; Γιατί τ' αγαπημένα σου χεράκια, αυτά τά κρινένια λευκά δάκτυλα, που χθες άκόμα ήξεραν τόσο γλυκά να χαϊδεύουν τά μαλλιά μου, γιατί τώρα στεκόνται άκίνητα και χωρίς δύναμη, μοιάζουν σά μαρμαρένα κοίνα, σάν φιλιά που πέσαν, σάν πέταλλα ρόδων μαρμαρένα... Γιατί;

Φραντσέσκα, αγάπη μου, γιατί, πές μου γιατί, άρχισες τώρα να σιγοχλάζεις...

Γιατί να τρέμης σύγκορη όρασι μου αγάπη, γιατί ή φωνή σου σβύστηκε, και τά όρχα χείλια σου γιατί δεν δίνουνε σάν πρώτα εκείνα τά φιλιά, που μόνο αυτά ήξεραν να δίνουν... Γιατί;

Και ή Φραντσέσκα με κυττάζει. Και ή Φραντσέσκα μου άπαντάει και σκύβει τό κεφάλι της, για να μη ιδω τό μάτια της που κλαίνει σταν μιλάει:

— Κλαίω, αγαπημένη μου, και σκύβω τό κεφάλι και σωπαίνω, γιατί κυττάζω άποψη την καρδιά μου... Γιατί κυττάζω άποψη την ψυχή μου...

Πέρασε πιά ή αγάπη, — ή όρασι έποχή των όνειρων — πέρασε πιά ή ζωή.

Τώρα μια νύχτα, μια έρημιά, μια σιωπή άπλώνεται... Τώρα τριγύρω φειδια νοιώθω να με σέρνουν προς τον 'Αδη και μπρος στα θλιμένα μάτια μου, παρουσιάζονται σκιές νεκρών ψυχών, που έζησαν κάποια φορά κοντά μου...

Δέν λυπάμαι για σένα!

Του Herder

Δέν λυπάμαι για σένα! Κι' άς έφυγες τώρα από κοντά μου...

Την ψυχή σου λυπάμαι, όρασι μου, την ψυχή σου που μοιγες χαρίσει... και που την πέρνει πάλι μακριά...

Γιατί, ή ψυχή σου, άγγελέ μου, εινε ένας κόσμος, ένας όνειρεμένος κόσμος, που τώρα πιά χωρίς αγάπη, να ζήση δεν μπορεί... 'Ω! δεν μπορεί!

Οί καρδιές μας αγαπιόντουσαν τότε! Θυμάσαι; Και μιλούσαμε πάντα κοντά ο ένας στον άλλον... Και δεν είχε κανένας παράπονο... και δεν είχε κανένας ντροπή...

Μά τώρα: τώρα μακριά μου σ'άλλα μέρη περπατάς και πέρνεις μαζί την ψυχή σου που ειλαν ένας κόσμος, ένας όνειρεμένος κόσμος...

Δέν λυπάμαι για σένα, αγαπημένη...

Για την ψυχή σου λυπάμαι, και την ψυχή εκείνη, που μοιγες χαρίσει και που την πέρνει τώρα μακριά...

Σάν πεθάνω

Του Richter

Σάν πεθάνω, έσύ, τό μάτια, θα μου κλείσης...

Τό γέλιο και άρρωστο κορμί μου, που πάντα αγαπούσε να τό βλέπεις όρασι και νεό, σάν πεθάνω, έσύ, να! έσύ, θα σαβανώσης...

Τά χέλι μου δεν θα κυττάζουν πιά τό όρασι σου μάτια... 'Ενας νεκρός μπροστά σου, ένας νεκρός!

'Ο έρωτας θάνα μακριά, πολύ μακριά, κι' ή ρόδινη μορφή σου θα διακορβεί...

Τό ξέρω, τό ξέρω, αγαπημένη, πως ή αγάπη μας εινε με θάνατο θα σβύση, και πως τό χάδι, εκείνα που όμορφαίαν τη ζωή μας, θα γίνουν όλα δάκρυα, όλα δάκρυα, όλα στεγνά...

Τό ξέρω! να! τό ξέρω... Και σάν πεθάνω, έσύ, να! έσύ, τό μάτια μου θα κλείσης και τό κορμί μου τό άρρωστο, τό γέλιο κορμί μου, έσύ μόνον έσύ, με τά χεράκια σου, θα σαβανώσης...

Μιά όρμησι

Του Barlet

'Ημωνα χθες τόσο εύτυχς! 'Όλη την ήμέρα, τό γέλιο σου, ή φωνή σου... άνηχούσε τριγύρω. 'Ελαίκα και γελοόσα με μια τρελή, παράφορη εύθυμία...

'Ημωνα χθες τόσο εύτυχς! Και σήμερα, ο! Πως ανέλιστα τό μαύρο όρνιο έπληε της ερημίας, και πως, χωρίς να ξέρω, γονάτια έχει, στο σταυροδρόμιο...

Και σήμερα οι μνός όπτησης και πάλι, κάτω απ' τό θερμό ήλιο, ξαναόρην, την καρδιά μου να παιδεύουν...

Πορότανε τον έρωτά μου και ή ζωή χωρίς αυτόν μια μακρή έγινε μελαγχολία.

Πόσο ή αγάπη εύκολα πεθαίνει... Πως τό όνειράτα εύκολα σβύνουν...

'Ημωνα χθες τόσο εύτυχς! Και σήμερα, ο! Πως ανέλιστα τό μαύρο όρνιο έπληε της ερημίας, και πως, χωρίς να ξέρω, γονάτια έχει, στο σταυροδρόμιο...

Έχει πιά κλάσει μαζί σου ένα φιλι, σου έπληε από τό χέλι... Χωρίς να κλαίω τώρα, νοσταλγώ! Χωρίς να κλαίω τώρα, αγάπη μου, στη στήση σου γυρίζω... 'Ω! πόσο χθες ήμωνα ήσυχος...

Πόσο εύτυχς ήμωνα χθες!

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥΣ ΕΜΦΥΛΙΟΥΣ ΠΟΛΕΜΟΥΣ

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΤΗΣ ΚΥΘΝΟΥ

Μετά τη Ναυπλιακή Έπανάσταση. — Τό κίνημα της Σύρου. — Η κορβέτα «Αμαλία» καταδιώκει την επαναστατική «Καρτερία». — Έξοδος των επαναστατών στην Κύθνο. — Βασιλικοί και αντιδυναστικοί έτοιμοι σε μάχη. — Η πρεσβεία του αρχηγού Λεωτσάκου. — Δραματικά επεισόδια. — Ο φαριστικός των αντιπάλων. — Και ο αδελφοκτόνος σπαραγμός αρχίζει.

Στην ιστορία των εμφυλίων πολέμων, που αιματοκύλησαν δυστυχώς σε διάφορες εποχές την πατρίδα μας, σπανίως μπορεί κανείς να βρει σελίδα τόσο τραγική, όσο αυτή που θα διηγηθούμε. Αναφέρεται στην Όθωνική περίοδο του 1862, μετά την περίφημη Ναυπλιακή επανάσταση, η οποία έγινε με το σκοπό να διώξει τον Όθωνα. Ένώ το κίνημα του Ναυπλίου έτελειωσε με τη νίκη του Βασιλικού στρατού, άλλα στασιαστικά κινήματα ξεσπούσαν στην Τρίπολη, στο Γύθειο, στις Καλάβες, στην Πάτρα, στην Ναύπακτο και στην Αχαρναία. Όλα όμως αυτά τα κινήματα ήταν άσχετα και κατεστάλησαν γρήγορα σπουδαιότερα δε ήταν της Σύρου και της Κύθνου. Στάς Αθήνας επίσης το κίνημα είχε αποτύχει και οι προτεργάται αυτού φυλακίστηκαν στις φυλακές Γκαρμπού. Επειδή όμως υπήρχε κίνδυνος ν' αποδράσουν, τους μετέφεραν διά του πολεμικού «Αμαλία» τη νύχτα της 17ης Φεβρουαρίου, στη νύχτα Κύθνο και τους έβαλαν υπό κράτησι στο... κατάστημα των λοιμωδών λουτρών. Οι κυριώτεροι ήταν οι Δημ. Καλλιφρονάς, Αθ. Πετσάλης, Επαμεινώνδας Δελιγιώργης, Α. Καλός, Κ. Κολαμίδης Νικ. Καλλιφρονάς, Όθωνος Έλκεμος, Δ. Αθανασίου, Αγαμέμνων Σκαρβέλης, Γ. Πολυμέρης, Α. Μητσάκης, Μοραϊτίνης.

Η τραγωδία άρχισε από τη Σύρο. Εκεί ο Νικόλαος Λεωτσάκος, (άλλοτε λοχίας πολεμικής γενναίος στη Θεσσαλία με το ανταρτικό σώμα του στρατηγού Χατζηπέτρου — ύστερ της μεγάλης ιδέας, τώρα δε ύπολογαγός του εν Σύρῳ έδρουόντος Πεζικού Συντάγματος) παρσύνει σε επανάστασι έναντιον του Βασιλέως τριάντα στρατιώτες του κι' έναν ανθυπολοχαγό, το πλήρωμα του εμπορικού ατμοπλοίου «Όθων» και μερικούς πολίτες. Περί την 1ην π. μ. της 28ης Φεβρουαρίου 1862, ύψωσαν την σημαία της Επανάστασης, εξαπολύσαντες υπό της «Ελευθερίας» κι' επυροβολούσαν. Προηγουμένως είχαν φροντίσει να κόψουν τα τηλεγραφικά σύματα που ήσαναν τη Σύρο με την άλλην Ελλάδα. Ο Νομάρχης Δ. Αλεξανδρόπουλος ανέβηκε άμέσως στην Άνω Σύρον, όπισθε άρκετους πολίτες, άγγειλε άμέσως με το Αυστριακό της γραμμής, το γεγονός στην Κυβέρνησι, κι' έλαβε μέτρα τάξεως. Η Κυβέρνησι έστειλε άμέσως με την κορβέτα «Αμαλία» ένα όλο τακτικό στρατό υπό τον λοχαγόν Δ. Τσίρον, τον ύπολοχαγόν Δ. Παπαδάκη, τον ύπομοίραρχον Φώτο Βάσαν, τον ανθυπολοχαγόν της Φάλαγγος Τόλιαν και 60 Μακεδόνες έθελοντάς, φανατικούς Όθωνιστάς και σκοπευτάς άρίστους.

Στό μεταξύ, οι επαναστάται, αφού κατέλαβον και το άλλο ατμόπλοιο της ίδιας Έταιρείας, την «Καρτερία» το έστειλαν στην Τήνο, για να παραλάβη και το στρατιωτικό απόσπασμα της νήσου αυτής. Αλλ' ο λοχίας του άρνήθηκε να επαναστατήσει και οι Τήνιοι εξηκολογούσαν υπό του Βασιλέως. Έτσι και η «Καρτερία» άναγκάστηκε να επιστρέψη στη Σύρο άπραχτος. Οι επαναστάται είχαν καταστρέψει το σχέδιό τους. Θά έπληγαναν πρώτα στην Κύθνο, θά παρέλαβαν τους έξοριστους επαναστάτας των Αθηνών και θά έπληγαναν μαζί στη Χαλκίδα, ή οποία ήταν ήδη έτοιμη να επαναστατήσει. Από κει θά κατέβαιναν στάς Αθήνας, για να επιβάλουν στην Κυβέρνησι τις απαιτήσεις των. Διήρσαν λοιπόν το Δημόσιο Ταμείο της Σύρου, πήλκαν όλοι στην «Καρτερία» και έβαλαν πλώρη για την Κύθνο προς άπελευθέρωσιν των επαναστατών. Κατά τό ταξίδι όμως, τό μεσημέρι της 1ης Μαρτίου, έφάνηκε στον ορίζοντα ή βασιλική κορβέτα «Αμαλία» που είχε σταλεί να τους καταδιώξη. Οι επαναστάται τότε άρχισαν να φωνάζουν :

— Η φρεγάτα !... Η φρεγάτα !...

Με τις φωνές αυτές βροθήκανε όλοι στο κατάστρωμα, κι' άρχισε κανένας να λέη τη γνώμη του. «Ο πλοίαρχος Όρλφ, φωνάζει : «Κάτω όλοι ! Κάτω όλοι ! Αλλ' ο άρχηγός του κινήματος Λεωτσάκος φωνάζει στον πλοίαρχο : «Επάνω τους ! Επάνω τους !». Ο πλοίαρχος, άπαντά : «— Αδύνατον να πέσουμε άπάνω τους, γιατί τό το παραμικρό άνοιγμα του σκάφους της, ή «Καρτερία» θά βουλιάξη». Τότε, άπ' όλα τά μέρη του επαναστατικού πλοίου άκούστηκαν φωνές,

— Στην ξηρά ! Στην ξηρά ! Να βγούμε έξω !...

Τη στιγμή εκείνη άκούστηκε βρόντος κανονισμός, και μία σφαίρα πέρασε σφυρίζοντας επάνω από τά κεφάλια τους.

Η βασιλική κορβέτα τους έροίχε την πρώτη κανονιά !... Ο πλοίαρχος Όρλφ, θέλοντας να σώση τό βατόρι του, διατάζει τον πηλοπόλο να στρέψη δεξιά και να κατευθύνη τό σκάφος στο λιμανάκι της Αγίας Ειρήνης. Έως ότου κυρφοθούν οι επαναστάται στο λιμανάκι αυτό, έχουσαν πέντε λεπτά και σε όλο αυτό τό διάστημα ήταν έκτεθειμένοι στό πυροβόλο της κορβέτας, που δεν άπέχετο περισσότερο από μισό μίλι από τό καλλίτερο πλοίο του Στόλου. Η «Καρτερία» πήλ'ε χωρίς καμιά βλάβη στό λιμανάκι, και με μεγάλη ταχύτητα και έπιτηδεύτητα

έδιπλάσε στην προκυμαία. Η αποβίβασι των επαναστατών έκφορτασε των πολεμοφοδίων και ένός μικρού κανονισμού σε διάστημα ένός τετάρτου, όποτε στη μία και τέταρτη μ. μ. βρεχανε όλοι στην ξηρά, επάνω στην Κύθνο.

Τό γάνει έτοιματήθηκε στο άνοιχτό για την άκρίνη του πλοίου, σε περίπαισι επιφύσεις. Χειριστής του ήταν ο Λοχός Γιουνδής με πέντε άλλους. Στο μεταξύ, οι κρατούμενοι κατάστημα των Λαυρών Αθηναίοι αναμείβαν είχαν άπειστήθει κι' έτρεχαν γατό την παρόλη. Είσις, διάκρισι γάστρου νήσου διασκορπίσθησαν στο όροπέδιο και παρατηρούσαν τις κινήσεις του πολεμικού πλοίου. Η «Αμαλία» στάθηκε σάν άρκα άρχισε να κατεβάζη τις βόμβες της και να επιβιβάζη μέσα στον κυβερνητικό στρατό. Αμα οι βόμβες έγμιναν, έφάνησαν τετρα κανονιά. Η σφαίρα πέρασε ένα μέτρο επάνω από τό πλοίο Λεωτσάκου και μερικόν άλλων που έστέκοντο λίγα βήματα λότερα από τό μέρος του μικρού επαναστατικού πλοίου.

Μετά τον κανονιοβολισμό τούτο, και άφού οι επαναστάται σε ποιά σημείο θ' επιβιβάζετο ο βασιλικός στρατός, ο έπιπαι της άξιοιστιζός Μοραϊτίνης, παρακολουθούμινος από τό πολεμικό Ιουστινιανό και όκτώ στρατιωτών, τρέχει προς την προκυμαία, ός έμπροσθεν έλακή. Στο μεταξύ, οι στρατιώται Κυβερνήσεως είχαν βγει στο νησί κι' έπυροβολούσαν έναντιον της «Αμαλίας» με τό Μητσάκη και λίγους στρατιώτες πύργου, να ένοσθουν με τό Μοραϊτίνη και καταλάβουν τό πλοίο που είχε επάνω από τό λιμανάκι της Αγίας Ειρήνης. να παρεμποδίσουν τον κυβερνητικό στρατό να κυνηγή κεί στην παραλία και καταλάβη τό πλοίο τους, την ατμοπλοία. Ο Μοραϊτίνης έμεινε από ένδοσιασμού κρατούσε στό χέρι δύο πιστόλια. Σε λίγο, επάνω από το πλοίο ήταν συγκεντρωμένοι οι Σκαρβέλης, Καλός, Τόλιαν και άλλοι. Εκεί τους φάνηκε ο Λεωτσάκος, και έλαξε τό σάλπιγγα να καλέση τους στρατιώτες που ήσαν διασκορπισθεί. Η σάλπιγγι ήλξε πέντε λεπτά της ώρας και μόλις συγκεντρώθηκαν 18 ως 20 στρατιώται και γοι πολίται. Οι άλλοι έφταναν όποι ήταν προσημασμένοι φύγονο μακριά από τον τόπο όπου σε λίγο έφάνησαν αδελφοκτόνος σπαραγμός...

Ο στρατός της Κυβερνήσεως άπαντά στο όρομο των Εισαγγών και τη χοροφύλακή του νησιού, παίρνει άπ' αυτούς τις πληροφορίες που του χρειάζονται, και περνώντας από τό κατάστημα των Λαυρών βρίσκει εκεί τον λοχία Πέτρο Τσεβέλα, άνθρωπο λόγου του Λεωτσάκου και λιποτακτήσαντα. Μαθαίνει άπ' αυτόν τά καλά των Λεωτσάκου και άμέσως ξεκινά για να κυνηγή τον. Σε διάστημα 30 ή 35 λεπτών, ο κυβερνητικός στρατός, άπολυμένος από 150 περίπου στρατιώτας της γραμμής, σάν άρκα φάνηκε και τριάντα Μακεδόνες έθελοντάς, τοποθετείται επάνω των επαναστατών σε απόστασι χιλίων βημάτων.

Ο Λεωτσάκος καλεϊ τότε και πάλι με τη σάλπιγγα τους στρατιώτας του, αλλά κανένας, έκτός από τους πρώτους πιστούς, προσέρχεται. Αφήνει τότε τό ύψωμα και τοποθετείται πλησίον των κυβερνητικών, με τό Μητσάκη, τό Σκαρβέλη, τό δεκανέα και τους 20 στρατιώτας. Ο Μοραϊτίνης αφήνει τους άλλους τοποθετείται άριστερά του Λεωτσάκου μέσα σ' ένα μικρό τεταμένο από λιθάρια. Από έδω φαίνεται καθαρά ή άριστηνική έπιπαι των αντιπάλων και όμως οι άρχηγοί του κινήματος διν διατάξεις. Απεναντίας, μιλούν μ' ένδοσιασμό στους άνδρας των, με τη σφύρη ρητορική της έποχής, και έκφορζουν την πεσιθιρά τους θά νικήσουν και θά «εξδιώξουν» μαζόν της Ελλάδος τον γαννον» !...

Περί την 2 3/4 μ. μ. τ' αντίπαλα μέρη ήταν σε απόστασι 500 περίπου. Τότε, χωρίς να έχη γνώσιν ο Μοραϊτίνης ή ο Λεωτσάκος, ένας στρατιώτης από τους επαναστάτας βγαίνει από το χαρακώμα και συναντάται μ' έναν άλλο από τους κυβερνητικούς.

— Τι ζητάτε έδω ; έρωτά ο επαναστάτης, και γαυνέται άδελφικό αίμα στ' Αγάλλι. Να ένοσθουνε τά τό καλό της Πατρίδος ! Ζήτη ή Έλευθερία !...

— Ζήτη ή Βασιλεία ! Όθων ! Ζήτη ή Πατρίς ! Ζήτη ή έλευθερία !... Ζήτη ή Βασιλεία !... Ζήτη ή Πατρίς !... Ζήτη ή έλευθερία !...

Στό μεταξύ, από τά δύο αντίπαλα μέρη άκούστηκαν φωνές : «— Ζήτη ή Έλευθερία !» από τό ένα, «Ζήτη ή Βασιλεία !» από τό άλλο. Ακούγονται τριζήματα πυροβόλων γεμίζονται, προστάγματα, λόγια φλογερά ! Σε μισή μίλι από τό όρομο καταλέφτει λίγο, ύψώνεται μία

από τό χαρακώμα των βασιλικών : «—Νά βγί άπάνω ο Λεωτσάκος !»

Ο Σκαρβέλης έρχεται τότε στο μέρος που ήταν ο Καλός, ο Μοραϊτίνης κι' ο Έλκεμος και λέει : «Ζητούν τό Λεωτσάκο». Ο Καλός ξαναγυρίζει στο ίδιο μέρος για να πη στο Λεωτσάκο να μί βγί και του συνιστά προσοχή για να μί τον σκοτώσουν με δόλο. Ο Σκαρβέλης προτείνει να βγί αυτός ως άπεσταλμένος, αλλ' ο Λεωτσάκος και ο Μοραϊτίνης άποφασίζουν να βγί ο Μητσάκης. Ο τελευταίος αυτός δέχεται την άποστολή. Δένει στην άκρη του τουφεκιού του έν' άσπρο μαντήλι και βγαίνει από τό χαρακώμα, προχωρεί σιγά σιγά βήματα και ζητεί να βγί ένας άξιωματικός από τους έναντιους, αλλά δεν βγαίνει κανείς. Μόνο του εφώναζαν να πλησιάσει και να παραδοθή.

Ο Μητσάκης άντελήφθη καθαρά ότι οι κυβερνητικοί όχι μόνο δεν ήθελαν να έλθουν σε καμιά συνθηκολόγησι, αλλά και ότι οι στρατιώται των άρσίωναν προς τά δεξιά με φανερό σκοπό προσβολής. Και τότε πεύ άπιστοχώρησε «έφρων πάντοτε τό σημείον της ειρήνης έπ' του όπλου του».

Αμα ξαναμπίκε ο Μητσάκης στο χαρακώμα, ο Λεωτσάκος προσκαλεϊ τους γνους του, άξιωματικούς, στρατιώτας και πολιτάς, να δηλώσουν αν θέλουν να παραδοθούν ή αν προτιμούν να πολεμήσουν και να συναποθάνουν.

Και όλοι με μία φωνή άπαντούν :

— Ναί ! Ναί ! Να πεθάνουμε μαζί σου Άρχηγέ !...

Τη στιγμή εκείνη άντήχησε μία όμορβοντία : Ο άρχηγός του κυβερνητικού στρατού είχε διατάξει «πύρ !». Από τη στιγμή εκείνη άρχισε ο άδελφοκτόνος σπαραγμός. Οι πυροβολισμοί από τά δύο μέρη εξακολουθούσαν μισή ώρα και περισσότερα. Βρισκίς και κατάρες έγμιναν τον έως τότε ήσυχον άέρα του γραμμικού νησιού και άντήχησαν ο άντίπαλος των βράχων...

Σε λίγο ακόμη, οι πυροβολισμοί έκόπασαν. Τότε ο Λεωτσάκος λέγει στους δικούς του ότι «ή σάλπιγγι θά ήλχη την διαλογή προσβολής», αλλά θά μείνουν όλοι άνήνιοι στις θέσεις τους και όταν οι «έχθροι» άδειάζουν τά όπλα τους και βγούν από τά χαρακώματα τους για να έπιτεθούν έναντιον τους, τότε να πυροβολήσουν επάνω τους και να όρμήσουν έξω με τη λόγχη. «— Πάντα μπροστά, παιδιά, χτυπάτε, τρυπάτε τους έχθρους της Έλευθερίας, και να μί γυρίσετε καθόλου πίσω τό κεφάλι, για να ιδήτε καν τί τρέχει !... Αυτή είνε ή διαταγή μου !...»

Στό έπόμενο φύλλο θά διηγηθούμε τά φοβερά γεγονότα που άκολούθησαν τά λόγια αυτά του Λεωτσάκου.

ΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΟ ΨΑΡΙ

Ο Άγγλος φαρδς Τζήμ Έρνεσ που είχε ρίξει τελευταίως τά δίχτυα του, στά παράλια της Βορείου Γαλλίας— κοντά στο στενά του Καλαί— είδε ένα πρωί μέσα στα άλλα ψάρια που είχε πιάσει και κάποιο περιεργότατο θαλάσσιο τέρας, που τον έκανε να τά χάσει κυριολεκτικώς. Τό τέρας αυτό έμοιαζε σάν λαγός, και είχε τέσσερα πόδια, τριζύγια και με μεγάλα αυτιά. Η μόνη διαφορά ήταν πως ή ούρα του, δεν διέφερε διόλου άπ' τις ούρες των κοινών ψαριών. Τό περιεργό αυτό ψάρι δορώθηκε στην Ακαδημία των Φυσικών Έπιστημών του Λονδίνου, ή οποία και τό έτοποθέτησε στο Μουσείο της, για να έκτεθη εις κοινήν θέαν.

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΜΑΣ

Όρθας λύσεις του διαγωνισμού του «Λυχνού της άράχνης» απέστειλαν οι κ. κ. Όμηρος Μιχαηλίδης πλατιά Έλευθερίας Δράμης, Ν. Όρφανίδου Ιουστινιανού 15 ένταυθα, Ιωάννης Μηνάδης Μιθινιάς 51 Ν. Νοκινιάν. Άλεξ. Ρούφρος 5ον λόγον άποστασιασμού Λάρισης Ένταυθα, Μαρία Κεφενή, Τράπεζα Αθηνών Χαλκίς, Βασιλείος Καλλιανέσης Λέζα 20 Ένταυθα, Χρ. Π. Λαμριανιδής Δόση 27 Ένταυθα, Νικ. Παυλίδης Βασ. Ήρακλειού 51 Θεσσαλονίκης, Διονύσιος Καππάτος 2ος λόγος Σχολής Χωρχίς Ένταυθα, Άγγ. Παπαδάκης Λυκαβητού 18 Ένταυθα, Μιχαήλ Πετρογιαννάκης Άριστοφάνους 7 Ένταυθα, Εύάγγελος Άντωνιάδης Δημόλις Γιαννιτσά Μακεδονίας, Σοφία Γαβριηλίδου Έλείδος 6 Καβάλα, Ήφιγένεια Πάσσα Δημοκρατίας 141 Θεσσαλονίκη, Μαρία Νικολαΐδου Διδμοτείου, Βάσω Παλαιολόγου Κολοκοτρώνη 61 Ένταυθα, Δ. Κολοκοτρώνης Λάρισης, Εδσράτιος Δ. Εδσράτιου Καπταν Άγρα 46 Θεσσαλονίκη, Έλπίς Γρηγοροπούλου Λάρισης, Ιωάννης Στ. Ζανέτος Καστοριά Φλογρίνης, Μιχαήλ Πάσης Νάουσας. Είς άπαντας τους άνατέρο θ' άποσταλή ως δάρον εν αντιπαρατο «Ημερολόγιον του Μπουκέτου 1928». Οι έξ Αθηνών παρακαλούνται όπως διέλθουν και τό παραλάβουν εκ των γραφείων μας.

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ποιός θεωρείται ως ο αρχαιότερος μουσικός ;

Τό ζήτημα αυτό άνεκινήθη τελευταία στην Ακαδημία των Επιστημών των Παρισίων παρά του Γάλλου άρχαιολόγου κ. Πελλέν, ο όποιος εξέταζον τον δεύτερον ύμνο που βρέθηκε εις τός πρό έτών γενομένης άνασκαφής των Δελφών υπό της Γαλλικής σχολής, άπεφάνθη, ότι εις τους τελευταίους στίχους του ύμνου αυτού αναφέρεται ως πρώτος συνθέτης του κόσμου ο άρχαίος έλλην Λωρίνιος, γιούς του γνωστού Αθηναίου κισθαροδού Θωϊνού.

Τήν γνώμην όμως αυτήν του Γάλλου άρχαιολόγου κ. Πελλέν, δεν φαίνεται ν' άσάφηνται και οι Γερμανοί άρχαιολόγοι, σύμφωνα με την γνώμην των όποιων, ο πρώτος μουσικός του κόσμου ήταν ο Θάας, ο όποιος είνε και αυτός Αθηναίος κισθαροδός, γνωστός εις την αρχαιότητα για την ώρα κισθρά που έπαίξε.

***

Πλούσιος από τά... γραμματέσμη

Ένας από τους μεγαλύτερους έμπόρους γραμματοσήμων του Λονδίνου, ο κ. Κίπετ έπούλησε τελευταίως την έπιτησίον του εις τον άντίπαλον του Στάλνεϋ, άντί του ποσού των 200.000 λιρών στερλινών !

Τό περίεργον είνε, ότι ο κ. Κίπετ όρχισε τό στάδιόν του από παιδί υπάλληλος σ' ένα μικρό μαγαζάκι και σήμερα άποσύρεται της έργασίας του πολυκατοικιολόγος.

Μόνον για την περίφημη συλλογή Άβερν του έλλήρωςαν πρό όλίγων ετών 25.000 λίρες. Η συλλογή αυτή περιελάμβανε μεταύ των άλλων, και δύο γραμματέσμη του άγίου Μανρικίου, που άργότερα έπωλήθησαν 80.000 φράγκα !

Πέρυσι πάλι ο κ. Κίπετ άγόρσε την συλλογή Κράουσεφορντ, της όποιας κατ' άρχάς ή αξία έτηρήθη μυστική, μα άργότερα έγνώσθη πως άνέρχεται εις τιμήν διπλασίαν περίπου της τιμής των 25.000 λιρών από την όποιαν είχε άγορασθεί ή συλλογή Άβερν.

***

Δέξαν ή χρήμα

Η Αμερικανική έφημερίς «Ηλιος» της Βοστώνης προέκηρύξε πρό όλίγου καιρού δημοψήφισμα μεταύ των καλλιτεχνών του Θεάτρου, με τό έρώτημα τί προτιμούν ; Τήν δόξαν ή τά χρήματα. Μεταύ των άλλων άπαντήσεων αναφέρουμε μερικά. Μία γνωστή άμερικανική καλλιτέχνης του δραματικού θεάτρου απήντησε : «Δεν ύπάρχει θεατρική δόξα, όταν δεν παρακολουθείται από εισπράξεις». Μία άλλη έδήλωσε, ότι δεν «μπορεί να διαλέξη μεταύ των δύο» άλλα, μάλλον κλίνει προς τά χρήματα». Οι περισσότεροι ήθελαν στίς άπαντήσεις των εκηρύχθησαν υπό του πλούτου. Η Βασίλισσα της Νεοϋρκέικης σκήνη Άντα Σάνιλ απήντησε : «Δεν θά μπορούσα να άρκεσθώ στη δόξα, αν δεν είχα τά μέγαλα, τις βίλλες, και τ' αυτοκίνητα που έχω σήμερα. Για τον ήθοπαύ που στερείται δεν ύπάρχει πραγματική δόξα. Είνε δυστυχής πολυ εκείνος που νομίζει, ότι θά ζήση με την δόξα, ένθ γνός του, ή ζήη παρυσιάζεται με τόσες απολαύσεις, τις όποιες αυτός στερείται».

Ο μεγαλύτερος Φάρος του Κόσμου

Από τις Γαλλικές έφημερίδες μαθαίνουμε ότι ο μεγαλύτερος φάρος του κόσμου πρόκειται να τοποθετηθή προσεχώς στην κορυφή της Αίνας. Ο Φάρος αυτός, δια την τοποθέτησιν του όποιου ήρσαν ήδη από ήμερών αι σχετικά έργασια, θά είναι πύργος μακρός γιγάντιος. Η περιφέρεια των δύο τεραστίων διχομήνων φάρων των, ύπολογίζεται ότι θά είναι περί τά πέντε μέτρα, ή δε έκτασις του πρώτου που θά έκτεμη, θά είναι ίση με τό φως 1 εκατομμύριον κυρίων !

Ο Φάρος αυτός δεν πρόκειται να χρησιμοποιεί μόνον δια την εύκολίαν των ναυτικών που θά ταξιδεύουν από τά μέρη εκείνα της θαλάσσης, αλλά θά τοποθετηθή εις τρόπον ώστε να διευκολύνη και την έναέρια συγκοινωνίαν Αίτας—Ευρώπης, ή άσφάλεια της όποιας θά έξυμνηρηθή σπουδαίοντα, μετά την τοποθέτησιν του τεραστίου αυτού φάρου της Αίνας. Μόνον έτσι, προσθέτουν οι Γαλλικές έφημερίδες, θά καταρθεί νά γίνη πιστευτή ή άσφάλεια ενός τέτοιου έναέριαυ ταξιδιού, το όποιον άκόμη δεν μπορεί να προσκαλέση την έμπιστοσύνην των ταξιδιωτών μας.

Ένα περίεργον τέρας

Από τό Γαλλικόν λαϊκόν περιοδικόν «Επιστήμη και Υγεία» μαθαίνουμε ότι άρκαίως στο Κλημόν της Γαλλίας γεννήθηκε από μία ταίγνια ένα περιεργότατο τέρας. Τό τέρας αυτό είχε σώμα ψαριού και κεφάλι άετού. Έίχε δε δέκα όλόκληρες μέρες μετά την γέννησιν, Παρόμοιο τέρας δεν έχει γεννηθή ποτέ άλλοτε, ή δε Επιστήμη άδυνατεί να εξήγηση τά αίτια που πόρρωσαν να προσκαλέσουν την γέννησιν ενός τέτοιου τέρατος από ανθρώπους.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΠΑΛΙΑ ΕΡΩΤΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΡΟΔΟΛΦΟΥ ΜΠΡΕΝΤΣΕ

"Όταν ο Ραφαήλ Ζινεστέν μπήκε στο παλιό του προγονικό σπίτι, που βρισκόταν σε ένα μικρό κι έρημο χωριό, στην άλλη άκρη της Γαλλίας, του φάνηκε σά να πέσει στους ώμους του ένας βαρύς πέπλος μελαγχολίας.

Είχαν περάσει τριάντα χρόνια τώρα απ' την εποχή που είχε φύγει απ' το σπίτι αυτό. Επέστρεφε σήμερα μόνο για εικοσιτέσσερες ώρες, για να τακτοποιήσει τις υποθέσεις του ύστερ' απ' το θάνατο του πατέρα του.

Πόσα γεγονότα συνέβησαν από εκείνη την εποχή!

Ζανάβλεπε τον εαυτό του ν' αφήνει τους δικούς του και να φεύγει ξαφνικά απ' το σπίτι του για να πάει στο Παρίσι, να γράψει, να γίνει μεγάλος συγγραφέας, να κατακτήσει τη δόξα... Μά ποτέ του δεν μπόρεσε, ο δυστυχής, ν' αποτινάξει από πάνω του το ζυγό της δημοσιογραφίας—που τον έφαιγε τριάντα χρόνια τώρα—. Μάταια προσπαθούσε να λανσάρει ένα μυθιστόρημα, να του παίξουν ένα δράμα, να ξεφύγει απ' το σκοτάδι της ασημότητας, να κερδίσει λίγη φήμη, λίγα χρήματα, λίγη ανεξαρτησία. Ούτε μία φορά δεν τα κατάφερε να επιτύχει! Είταν ένας αποτυχημένος συγγραφέας.

Και τώρα που πάτησε τα πενήντα, που τα μαλλιά του είχαν άσπρισει και βαθιές ρυτίδες αυλάκωσαν το πρόσωπό του, μετανοούσε πικρά που έφυγε για το Παρίσι. Γιατί να μη μείνει στο χωριό του, αφήνοντας κατά μέρος τις φιλοδοξίες, γιατί να μην παντρευτεί, να έχει σήμερα γυναίκα και παιδιά, μία θερμή παρηγοριά στα γεράματά του;

Μπήκε με βαρύ βήμα στο παλιό του δωμάτιο. Τα βιβλία του—οι πρώτοι σύντρωφοι της νιότης του—είταν ακόμα στα ράφια έτσι όπως τα είχε αφήσει. Πήρε δύο-τρία στην τύχη, έκασε σ' ένα τραπέζι και άνοιξε τον πρώτο τόμο, να ξεχάσει λίγο τον πόνο του.

Μά τη στιγμή που γύριζε τις σελίδες, ένα γράμμα έπεσε από μέσα.

"Ένα γράμμα!... Ένα ερωτικό γράμμα!... Ένα ερωτικό γράμμα με λόγια φλογερά!... Ένα γράμμα ικετευτικό που μάλλον, έδειχνον στον όποιον απευθύνετο, για τη σιωπή του, για την αδιαφορία του, για την ψυχρότητά του!...

Από ποιόν είταν;... Κοίταξε την υπογραφή: Φρανσίνη.

Φρανσίνη!... Και τότε θυμήθηκε μιάν ολόκληρη περίοδο της περασμένης ζωής του. Ζανάδε μπροστά του τη Φρανσίνη Λορτάκ, την ψηλόσωμη και όμορφη κόρη που είχε μάτια σά φωτιά, στόμα κόκκινο και ζουμερό, μέση δαχτυλίδι και πλούσια μαύρα μαλλιά που σκέπαζαν ένα προσώπιό μανιρισμένο λίγο απ' τον ήλιο της εσχόχης. Είταν η κόρη του μεγαλύτερου ύδαματεμπορίου της περιφέρειας. Είχε μεγαλώσει σ' ένα οικοτροφείο κι' έπληττε θανάσιμα σ' εκείνο το χωριό όπου δεν έβρισκε καμιά ευχαρίστηση.

Και την είχε αγαπήσει, αυτή τη Φρανσίνη, χωρίς όμως να τολμήσει ποτέ να της το πει, έπειδή ο μπαμπάς Λορτάκ είχε πολλά λεφτά και δέ- θάδινε βέβαια τη συγκατάθεση του να πάρει η κόρη του άντρα ένα νέο χωρίς περιουσία, χωρίς εργασία, χωρίς εγγυήσεις για το μέλλον...

Μά η μικρή έπληττε τρομερά και, για να διασκεδάσει την πλήξη της, ο Ραφαήλ της έδινε να διαβάσει πολλά και διάφορα βιβλία: Ντεντέ, Ζολά, Φρανσουά Κοππέ, Σουλύ Προντόμ...

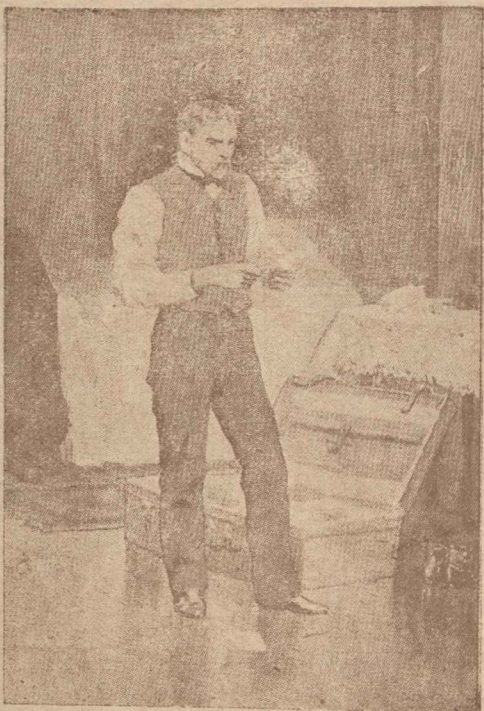
Εκείνη τα διάβαζε όλα και, όταν του τα επέστρεφε, έβαζε μέσα στις σελίδες τους τα ερωτικά της γράμματα προς το Ραφαήλ... Έκαστε τώρα και ξεφύλλισε όλα τα βιβλία—και σ' κάθε βιβλίο βρήκε κι' από ένα φλογερό γράμμα, ένα γράμμα τρυφερό, ένα γράμμα θυμωμένο ή δυστυχισμένο ή Φρανσίνη παραπονιότανε πικρά έπειδή την περιφρονούσε, έπειδή δέ- διάβαζε στην ψυχή της την αγάπη που είχε γι' αυτόν!...

Εκείνος δεν ξανάνοιγε ποτέ τα επιστρεφόμενα βιβλία. Τα ξανάβαζε στη θέση τους, χωρίς να υποκρίνεται πως οι σελίδες τους περιείχαν θησαυρό ολόκληρο—την ευτυχία που δεν τολμούσε να συλλάβει!...

"Όστε τον είχε αγαπήσει η Φρανσίνη, και με τι πάθος!... Είταν έτοιμη όλα να τα θυσιάσει προς χάρη του!... Νά, σ'ε τοίχο δώ το γραμματάκι, το έλεγε: «Μά δεν το κατάλαβες ακόμα πως σε λατρεύω!... Άς φύγουμε μαζί!... Άς πάμε να ζήσουμε άλλοι την ερωτική ζωή μας, μακριά απ' τον πένθιμο αυτό τόπο, όπου κοντεύω να πεθάνω από μαρasmus...»

Τι βλάκας που φέρονταν, αλήθεια!... Τι εύτυχημένη που θα είταν σήμερα η ζωή του—η ζωή τους!... Πόσα έργα θα μπορούσε να δημιουργήσει με τέτοια θερμή γυναίκα στο πλευρό του!

Ενώ τώρα...

Από ποιόν είταν αυτό το γράμμα; Κοίταξε την υπογραφή...

ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΤΥΠΟ

Η φωνή του ανθρώπου

"Ένα Γαλλικό περιοδικό δημοσίευσε εσχάτως ένα παράδοξο άρθρο στο οποίο γράφει ότι η φωνή του ανθρώπου αδυνατεί να δώσει περνούν οι αιώνες. Γι' αυτό το λόγο οι δέξωφονοι τώνδεστων ανών νίζουσι σήμερα, ενώ πρό 100 ετών ήσαν κοινότατοι. 'Ο άρθρογράφος ισχυρίζεται ότι οι πρόγονοί μας άγνοούσαν έντελώς την φωνή του βαθυφώνου. Αυτό που συμβαίνει με τους άνδρες, συμβαίνει και με τις γυναίκες. 'Υστερ' από λίγα χρόνια δεν θα υπάρχουν πιά δέξωφονοι και ή μουσική συνθέσεις οι προσωρινές σήμερα ν' αφώνη ύψηλή θα μένουν άνεκτήλεστες. Κατά την προφητεία αυτή όλοι οι άνδρες του μέλλοντος θα είνε βαθυφώνοι κι' όλες οι γυναίκες μεσόφωνοι.

***

Καμπάνα από τίπο

Στο Τόκιο της Ιαπωνίας ή καμπάνα μιάς χριστιανικής εκκλησίας είνε καμωμένη από μέταλλο που μοιάζει με ορείχαλμο αλλά δεν είνε ορείχαλμος. 'Η καμπάνα φέρει επιγραφή σε τέσσερις γλώσσες, την Άγγλικήν, Γαλλικήν, Γερμανικήν και Ιαπωνικήν, όποια λέει τα εξής: 'Η παρούσα καμπάνα χύθηκε στο Τόκιο σ' 10 Δεκεμβρίου 1892 από τον Τσούδα-Τσέν και είνε κατασκευασμένη από πίτες δύο χιλιάδων άνδρων που ήσαν άλλοτε δουλοι και έγραν τώρα έλευθεροι. Δουλοι του καπνού έννοείται διότι κατά το 1861 μιά γυναίκα ιεραπόστολος έπεισε με το κήρυμά της δύο χιλιάδες άνδρας να κόψουν το τσιγάρο και έπειδή οι πίτες ήσαν πιά άρστες γι' αυτούς της έδωσαν σ' ένα τεχνίτη κι' από το μέταλλο τους έγινε ή καμπάνα.

***

Πρωτοφανής ψυχραιμία

'Ο Σέρ 'Εδουάρδος Μπράντφορ, πρώην πρεσβύτερος της αμερικανικής πρεσβείας στο Λονδίνο, όστις έπεθανε πρό ήμερών, είχε μεγάλη μαγιά για το νήπι και διεκρίνετο για την ψυχραιμία του. Είποτε που κυνηγούσε μιά τίγρη δεν πρόστασε την πληγή και το θηρίο σήκωσε κατ' έπαι του. 'Αντί ν' αντίστα ή Σέρ 'Εδουάρδος νά προσπαθήσει νά το σκάσει για νά σωθή, τεινε το μπράτσο του προς την τίγρη νά το φάη και φώναζε βοήθεια στους στροφους του οι όποιοι έφτασαν σ' ένα σκότησαν την τίγρη. 'Ο Σέρ 'Εδουάρδος έμενε χωρίς χέρι αλλά έσωσε τη ζωή του.

Μετάφρ. Τζών Σακσά

*

ΜΙΚΡΑ ΜΙΚΡΑ

'Υπάρχει μιά παλιά πανευρωπαϊκή παράμυθια που λέγει:

"Όταν ο Θεός επέταξε τον διάβολο έξω από τον Παράδεισον ο διάβολος έπεσε στην γη και το κορμί του έγινε κορμάτι.

Το κεφάλι του έπεσε στην 'Ισπανία και γι' αυτό οι 'Ισπανοί είνε τόσο ύπαρξοι και γι' αυτόν τον το κεφάλι τους ψηλά.

Τα χέρια του έπεσαν στην Τουρκία και γι' αυτό οι Τούρκοι έχουν πάντοτε αρπακτικές διαθέσεις.

Η καρδιά του έπεσε στην 'Ιταλία και γι' αυτό οι 'Ιταλοί είνε τόσο αισθηματικοί και ερωτικοί.

Τα πόδια του έπεσαν στην Γαλλία και γι' αυτό οι Γάλλοι κυνηγούν γυναίκες με δρόμους σαν νάχουνε ποδόλυσα.

Η κοιλιά του έπεσε στη Γερμανία και γι' αυτό οι Γερμανοί είνε πάντα κοιλιαράδες.

Το μυαλό του τέλος, έπεσε μέσ' στην 'Ελλάδα και γι' αυτό οι Έλληνες πάνε κατά διαβόλου με το μυαλό που έχουν.

Αποτυχημένος συγγραφέας. Νανάγιο της ζωής. Καταδικασμένος να περάσει μόνος κι' έρημος τα γεράτια του, χωρίς νάχει τίποτα του καμιά καρδιά που νά τον πονέι...

Μά, τι νάγινε αλήθεια ή Φρανσίνη; είχε τριάντα χρόνια να μην έβλεπε τον πατέρα του.

Θά ζούσε άραγε; θά παντρευόταν; θά είχε τώρα παιδιά!...

***

Πέρασε μιά νύχτα γεμάτη εφιάλτες, σ'ε κείνο το δωμάτιο όπου είχε γεννηθεί, όπου είχε μεγαλώσει, όπου πέθαναν οι δικοί του. Την άλλη μέρα το πρωί, όταν ανάτασε κάποιον παλιό του φίλο ή πρώτη του ερώτηση είτανε:

— Δέ μου λές αλήθεια, τί γίνεται κείνη ή Φρανσίνη, ή Φρανσίνη ντέ Λορτάκ!...

— Πώς, δεν τάμαθες τα νέα της; — άποκρίθηκε ο άλλος: Πάθανε στη φυλακή στο Μοντελιέ... 'Α! είτανε μιά του σχοινιού που του παλουκώδ!... Είχε παντρευτεί με το Ντεφόντ, το γιό του μεγάλου μπακάλη... Μά ύστερ' από δύο χρόνια τον φαρμάκωσε. Τον καταδίκασαν—και πολύ σωστά.

— Γι' αρανάσου, καλέ!... είπε ο Ραφαήλ, χαμογελώντας από μέσα του ένιωθε ένα κοφτερό μαχαίρι νά ξεσκάει την ψυχή του.

ΡΟΔΟΛΦΟΣ ΜΠΡΕΝΤΣΕ

ΑΛΛΟΚΟΤΕΣ ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΔΥΟ ΦΟΡΕΣ ΣΤΗΝ ΚΡΕΜΑΛΑ!

'Η πανοπλία ενός φεουδάρχη και ο Ροβέρτος Πομερού.—Πώς κρεμάσαν στα 1418.—'Ο κατάδικος κάνει φτερά!...—'Οπου ο Σατανάς κάνει το δαύμα του.—Είχε ο Πομερού σπηρούνια;—Οι δύο χωρικοί και ή ανέλπιστη ανάκαλυσή τους.—Για τα μαύρα ματιά της Ζανέτ.—'Ο άρχοντας στέν πόλεμο.

'Η παράδοση ιστορία που θα διηγηθούμε συνέβη στα 1418, στη Γαλλία, στον καιρό της φεουδαρχίας. Είταν άνοιξιάνη μέρα, και δύο χωρικοί, πατέρας και γιός, έφιπποι προχωρούν προς το χωριό Πιρός. Φαίνεται ότι βιάζονται να φτάσουν εκεί μιά ώρα προτύτερα, γιατί κεντούν διαρκώς τ' αλογά τους, και σ'ε μιά στιγμή ο νέος λέει:

— Τι λές, πατέρα, θά προφτάσουμε;

— Σίγουρα, άπαντά εκείνος, σ'ε δύο ώρες είμαστε εκεί.

— Είμαι πολύ περίεργος νά ιδώ νά κρεμούν άνθρωπο... Και θά κρεμασθώ μαζί με την πανοπλία που έκλειψε;

— Ναι. 'Ο άρχοντας της Πιρός τότε καταδικάζει νά κρεμασθώ φεωρτίες την πανοπλία που του πήρε από τον Πύργο.

— Γιατί τάχα, πατέρα.

— Γιατί ο άρχοντας δεν είνε μόνο του πολέμου, αλλά και τετραπύργος άνθρωπος και θέλει, από τη δικαιοσύνη τιμωρία, και στους άλλους να δώσει ένα καλό μύθημα και τον εαυτό του να ωφελήσει. Δεν έξερες πως ότι άγγίζει ο κρεμασμένος γίνεται φυλαχτό, για κείνον που θά τώρη ύστερα; Λοιπόν, ο άρχοντας διάταξε να φορή ο κατάδικος αυτός— Ροβέρτος Πομερού— τ' όνομά του— την πανοπλία, για νά την πάρη αυτός ύστερα κι' έτσι νάχη ένα φυλαχτό για τον πόλεμο.

***

'Ετσι κουβεντιάζοντας οι δύο χωρικοί έφτασαν εγκαίρως στην Πιρός. Άπέναντί στο φεουδαρχικό Πύργο υπήρχε μεγάλη πλατεία και εκεί ήταν στημένη μιά κρεμάλα. Γύρω χιλιάδες κόσμου απ' όλη την έπαρχία και στρατός έπεριέμεναν.

ΜΕΓΑΛΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Στις δύο παρά τέταρτο ή πόρτα του Πύργου άνοίξε και φάνηκε ο κατάδικος ώδηγούμενος από λοχολφόρους. Άκολουθούσε ο δήμιος κοκκινοφορεμένος, κατά τη συνήθεια της εποχής. 'Ο κλέφτης, φορώντας την πανοπλία που είχε κλέψει από τον Πύργο, καθότανε ανάποδα επάνω σ'ε γαϊδαρό, έχοντας γεμμένο το κεφάλι νά κατεβασιμένο το «προσκόπιο» του κράνους. Τα χέρια του ήσαν δεμένα πίσω.

'Ο δήμιος είχε σπηλώσει τη σκάλα του στην άγκυρά και ο γραμματέας του 'Αρχοντα είχε διαβάσει την απόφαση, αλλά ο Ροβέρτος Πομερού δεν κουνιότανε από τη θέση του. Θάλεγε κανείς ότι καμινότανε το νεκρό προτού πεθάνη. Τού φώναζαν να κατέβη από το γαϊδαρό και νά παραδοθή στο δήμο, πλην αυτός άγρόν ήγόρασε!

Τότε ο γιγαντοσωμος δήμιος τόν έπληξε από τις μασχάλες, τόν κατέβασε κάτω και τόν έστησε όρθιο μπροστά στην άγκυρά. Έπληρωσε ο παπάς.

— Έχεις τίποτα νά ζητήσεις; ρώτησε τόν κατάδικο.

— Έχω, άπήντησε ο κακομοιρής με θλιβερή φωνή.

— Τι;

— Ζητώ χάρη.

'Ο 'Αρχοντας της Πιρός έσχήκωσε τους ώμους του και διάταξε το δήμο νά κάνει τη δουλειά του. 'Ο κοκκινοφορεμένος γίγαντας βήκε αντίσται από τόν κατάδικο, και για νά τόν ανεβάσει στη σκάλα του, αναγκάστηκε νά μεταχειρισθί τόν ίδιο τρόπο που είχε μεταχειρισθί για νά τόν κατέβαση από το γαϊδαρό. Τόν έπληξε από τη μέση, τόν έβαλε στο τρίτο σκαλοπάτι και άρχισε νά τόν σπρώχνη προς τα επάνω.

— Μπαράβο! Μπαράβο! έφώναζε το θηριώδες πλήθος τών ύποδουλών.

Τότε ο δήμιος έπέρασε με έπιδειξίτητα τη θηλειά γύρω από το λαιμό του καταδίκου, έδωσε στη ράχη του μιά δυνατή κλωτσιά και τόν έρριξε στο κενόν, που μοιάζει πολύ με την αιωνιότητα.

Κραυγές πολλές υψοδέχτηκαν τη γνωστή αυτή λύση της τραγωδίας και νεκροί από τους θεατές ίσως ν' ανατίγχιζαν. 'Ο κρεμασμένος έταλαντεύθηκε για δύο—τρία λεπτά στην άκρη του σχοινιού του—όπως ήτανε δικαιοσύνη του— έτάραξε λίγο τα πόδια του, έστερηγνύονταν και κατόπιν έμεινε άκίνητος και τεττωμένος...

Και το πλήθος άλεχώρησε ίκανοποιημένο.

***

Την άλλη μέρα, πρωί— πρωί, δύο φύλακες έβγήκαν από τόν Πύργο της Πιρός για νά κατεβάσουν το πτώμα του κρεμασμένου και νά πάρουν την πανοπλία του 'Αρχοντα. Άλλο όμως περίμεναν νά βρουν και άλλο βρήκαν. Δηλαδή ή κρεμάλα και το σχοινί ήταν εκεί,

δχι όμως και ο κρεμασμένος! Οι δύο φύλακες έτριβαν τα μάτια τους, νομίζοντας ότι έβλεπαν όνειρο, άλλ' έτσι ήτανε. 'Ο κρεμασμένος, έλειπε, φυσικά δέ και ή πανοπλία. Και τόν παραδοξώτερο, ότι το σχοινί ήταν άκοπο, άκριβος όπως ήτον πριν δεχθί τόν κατάδικο.

Οι φύλακες άνήγγειλαν το γεγονός στον 'Αρχοντα. Αυτός έταξε άμοιβή δέκα χρυσά σκούδα σ'ε κείνον που θά του παρέδιδε τόν Ροβέρτο Πομερού, ντυμένον όπως ήτανε τη στιγμή του θανάτου του. Οι στρατιώτες άνεστώσαν όλη την έπαρχία, ψάζανε τα σπίτια, στις εκκλησίες, στα σπήλαια, αλλά τόν κάκον. 'Ο 'Αρχοντας της Πιρός είχε άτελεισθή πιά νά βρή την πανοπλία του, όταν έξαφνα ο γραμματέας του μπαίνει ένα πρωί στην κάμαρά του λαχανιάζοντας και τόν ξυπνά.

— Κύριε! Κύριε! 'Ο κρεμασμένος ο Ροβέρτος Πομερού... βρέθηκε!... Είπε στη θέση του!...

— Πού;

— Στην κρεμάλα!...

— Με την πανοπλία;

— Ναι... Είπε νεκρός... Μόνο που, ενώ δέ φορούσε σπηρούνια, όταν τόν κρεμάσαμε, τώρα φορεί!... Και άνα νάχη την περικεφαλαία του στο κεφάλι, την άφισε κάτω, στο στύλο της κρεμάλας έκρεμάσθη ξεπερικεφαλαίως!... Είπε νά χάσει κανείς το μυαλό του!...

***

— Πάμε νά ιδούμε! είπε ο 'Αρχοντας και κατέβηκε γρήγορα στην πλατεία, που ήτανε γεμάτη κόσμο. 'Ο λαός του κρεμασμένου είχε περασθή στη θηλειά, και ή πανοπλία επάνω του. 'Όλοι τόν πήραν ως σατανική συνέργεια. Κατέβασαν τόν σώμα και τόν έγυμνωσαν. Έπειτα τόν ξανάκρεμωσαν, και τα κοράνια άρχισαν τη δουλειά τους τόσο καλά, ώστε ύστερα από λίγες μέρες δεν έβλεπε κανείς στην άκρη του σχοινιού παρά ένα σκελετό!...

'Αλλά τι είχε άπογίνει ο Ροβέρτος Πομερού στο διάστημα της μηνιαίας άπουσίας του από την κρεμάλα; 'Ιδού ή εξέγηση.

Το βράδυ της ημέρας που κρεμάστηκε οι δύο έκείνοι χωρικοί, επιστρέφοντας στο χωριό τους, πέρασαν κοντά από την κρεμάλα, άκουσαν στεναγμούς, βογγητά, παράφωνα. Σταμάτησαν τ' αλογά τους, σταυροκομήθηκαν και ρωτούσαν τι νά συμβαίνει. Δεν έλαβαν καμιά άπάντηση, αλλά τα βογγητά έξακολουθούσαν. Τους φάνηκε ότι ερχόντουσαν από τόν πτώμα τών κρεμάτων επάνω από τα κεφάλια τους: και τότε άπεράσαν ν' ανεβή ο ένας τη σκάλα της άγκυρας νά ιδή από κοντά τι τρέχει. Άνέβηκε λοιπόν ο γιός και ρώτησε τόν κατάδικο:

— Σ'ε είσαι που φωνάζεις;

— 'Ο κατάδικος σ'ε κέντησε, δέλε τις δυνάμεις του και είπε: «Ναι...» — Ζης λοιπόν άκομή;— ρώτ'ε ο χωρικός.— Ναι! — Και μετανόησε για το έγκλήμά σου; — Ναι! — Τότε θά σε ξεκρεμάσω και σύμφωνα με το Ευαγγέλιο θά προσπαθήσουμε, έγω και ο πατέρας μου, νά σε φέρουμε στο δρόμο του Θεού. Περίμενε...

Οι δύο χωρικοί κατέβασαν από την κρεμάλα τόν Ροβέρτο Πομερού και τότε κατάλαβαν από ποιά αιτία ζούσε άκόμη. Τό σχοινί, αντί νά σφίξη το λαιμό του, έφαιγε την άκρη της περικεφαλαίας, ώστε ο κατάδικος κρεμότανε, άλλ' όχι και στραγγαλιζόμενος. Γιατί σπρώχτανε με το κεφάλι στο έσωτερικό της περικεφαλαίας κι' έτσι κατωρθώσε ν' αναπνέη και νά ζή ως τη στιγμή που πέρασαν από κεί οι δύο σωτήρες του.

Οι πανόπυχοι χωρικοί πόν έβλεπαν άπάντα σ'ε αλογά και τόν έπληξαν σάτι τους, όπου τόν έπερικυβήσαν σάν καλοί χριστιανοί. 'Ο Πομερού πέρασε ζωή και ζούτα. 'Υπήρχε μάλιστα σ'ε χωριά κοντά και μιά μικρούλα Ζανέτ, άληθινό αγρολούλουνδο, που τού άσσε υπερόβολικά και προσπαθούσε νά τήν ξεπλανήση, αλλά δεν τα κατάφερε. Γιατί ή χωριάτοπούλα τόν έφοβότανε ότι θά τ'ε πιά δια στην πατέρα της και τόν αδελφό της.

Τότε ο άδιδόλωτος Πομερού άπεράσισε νά το σφίξη. Μιά γύχα πέρασε από τόν σταυλό τόν καλλίτερο αλόγο τών ευεργετών του, καβαλάει επάνω και άρχίζει νά φεύγει... Οι χωρικοί ξυπνούν, άνα-

'Ο Γερμανός ποιητής Λέονου Βάππος, περικεφαλαίος κατά τα τελευταία χρόνια της ζωής του.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΕΦΕΥΡΕΤΩΝ

Ο ΓΟΥΤΕΜΒΕΡΓΙΟΣ ΕΥΓΕΝΗΣ

Στις όχθες του Ρήνου, μιὰ βροχερή ημέρα του φθινοπώρου, ένας γέρος πολύ καταβεβλημένος περιπλανιόταν, συνοδευόμενος από τόν πιστό του υπηρέτη ο οποίος τον βοηθούσε να περπατάει. Ένας νέος κρατούσε τις άποσκηνές του.

Αυτός ο γέρος, ο τόσο άπορημένος και με τόσo οδυνημένο μέτωπο εΐταν ο Ιωάννης Γουτεμβέργιος, ο εφευρέτης της τυπογραφίας. Τρία δόκλωνα χρόνια τώρα βρισκόταν χωρίς άσυλο και πηγαίνοντο από τη Μαγιάνς στο Στρασβούργο. Καμιά πόρτα δεν του άνοιγόταν.

Κι' όμως δε ζητούσε παρά να δουλέψη κι' ως ήταν τόσο αδύνατος και τόσο γέρος. Έκείνο που ζητούσε εΐταν ένα εργαστήριο, όπου να μείνη ως την ύστερη πνοή του και να τελειοποιήση την τέχνη του.

Ο άνεμος φυσούσε δυνατά... Ο Ρήνος είχε φουσκώσει... Οι φτωχοί ταξιδιώτες τρομαγμένοι, εξητλημένοι, παρακαλούσαν έναν ψαρά να τους δεχθή στο σπίτι του. Ο καλός αυτός άνθρωπος τους λυπήθηκε και προσέφερε τη φτωχική του καλύβα στο γέρο... Τόν ξαπλώσαν πάνω σ' ένα κρεβάτι φτωχικό... Δυνατός κυρτός τόν εβράνιζε...

Οι σύντροφοι του Γουτεμβέργιου άρχίζουν να κλαίνε σιωπηλοί κοντά του. Η θύελλα δυνάμωσε κι' η βροχή χτυπούσε δυνατά τη στέγη της καλύβας. Τό παράθυρο έστριζε... Έξαφνα άνοιξε η πόρτα κι' ο ψαράς έμπασε μέσα έναν άνθρωπο ψηλό, μουσκεμένο από από τη βροχή, ο οποίος είπε :

— Ζητώ τόν Ιωάννην Γουτεμβέργιον από τη Μαγιάνς, ξέρετε πού εΐνε ;

Ο άρρωστος συνήλθε για μιὰ στιγμή από την αναισθησία, μόλις άκουσε να προσφέρουν τό δνομά του. Έκανε νόημα στους φίλους του να μη φανερώσουν πως εΐνε εκεί. Τί ήθελεν απ' αυτόν και τόν ζητούσαν. Δεν ήθελε να τόν βρούν σε τέτοιο μέρος, και σ' αυτό τό χάλι, αυτός που στά νειάτα του ήταν τόσο περίφανεος.

— Ο Ιωάννης Γουτεμβέργιος δεν εΐνε εδώ, τού άπήντησαν, εξακολουθήστε τό δρόμο σας κι' αφήστε μας ήσυχους σās παρακαλούμε.

— Έρχομαι από την Έλτβίλ, όπου μένει ο άρχιεπίσκοπος μας. Αυτός με στέλνει. Εΐνε πολλές ημέρες που γυρίζω τόν εγγενή γέρο Γουτεμβέργιο...

Κι' άμέσως έβαλε στά χέρια τού συντρόφου τού Γουτεμβέργιου ένα έγγραφο που είχε κάτω από τό έπαινωφόρι του.

Τότε ο Μπαϊλντνικ άνοιξε τό ρολό και διάβασε τά έξης :

« Εγώ ο Άδόλφος ο Άρχιεπίσκοπος της Μαγιάνς, άναγνωρίζω τις μεγάλες υπηρεσίες που προσέφερε ο πιστός Ιωάννης Γουτεμβέργιος και τόν ονομάζω Εγγενή ».

Όστε ο Γουτεμβέργιος εΐταν Εγγενής πιά. Θά είχε κάθε χρόνο ένα πλούσιο φόρεμα, έξιμοι μεδύμους, σάρι έλεκτό και δύο μεγάλα βαρέλια κρασί.

Νομίστηκε φαίνεται ο άρχιεπίσκοπος ν' αφήση στην περιφέρειά του ένα τόσο σπουδαίο πρόσωπο να πεθάνη στη φτώχεια.

Οι σύντροφοι του τρελλοί από τη χαρά τους τού έσφιξαν θερμά τά χέρια. Μά εκείνος χλωμός πάνω στο βρώμικο κρεβάτι άφηνε τά πικρά δάκρυά του να κυλούν στά ισχνά μάγουλά του.

ΓΡΑΜΜΟΥΛΕΣ

Τά κέρδη των ταυρομάχων έχουν πολύ ελαττωθή στην Ισπανία, όπου μόνον οι πρώτες τάξεις ταυρομάχοι ικανοποιούνται, ενώ όλοι οι άλλοι φτωχούν.

— Η χρήση των καρφιστών εΐνε γνωστή πρό 600 ετών. Τό μέχρι τότε ρεζόο ταχύτερος των άεροπλάνων εΐνε 750 χιλιόμετρα την ώρα.

— Στο Βέλγιο οι τυφλοί που περπατούν στους δρόμους εΐνε άναγκασμένοι να κρατούν μιὰ ιδιαίτερη σημαούλα.

— Σε μιὰ τελευταία κινηματογραφική ταινία που παίζεται στη Γουινέα έλαβον μέρος και άνθρωποφόροι ως ήθοιοι. Πλημμυρισμένοι άνθρωποι καλύπτουν την κλοπή τού άλόγου των, ίππεύουν άλλα άια και τόν κυνηγούν. Μετά τρεις ώρες τόν πιάνουν και τού λένε :

— Ά, μά εσύ δεν ύποφέρεις, φιλαράκο μου. Αυτή τη φορά θά κρεμάσεις στά σσαστά !... Ούτε ο Διάβολος δεν σε γλιτώνει !...

Τόν ξανάβαλαν επάνω στ' άλογο και τόν έφεραν, νύχτα άόκη, στην πλατεία της Πιρός και τόν έκρεμασαν στο ίδιο μέρος, αλλά άφού πρώτα άφηναν χάρου την περιεφραλαία του, για να εΐναι βέβαιοι ότι δεν θά την έγλύτωνε πιά ! « Επειτα, ήσυχoi, έγύρισαν στο χωριό τους... »

Όσο για τό φεονδάρη, τόν Άρχοντα της Πιρός, έχοντας σίγουρο φαλάχη, έφυγε με χαρά για τόν πόλεμο, όπου σκοτώθηκε πρώτος.

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΠΩΣ ΑΓΑΠΟΥΣΕ Η ΜΑΡΟΚΑ

Τό Μπουτζί της Άφρικής εΐνε τόπος έρειπιών. Στην άπειρή του φθάνει κανείς, συναντάει τά θανιάσια χαλάσματα της Πύλης των Σαρακινών. Ενοίκιασα λοιπόν στην πόλη αυτή μικρό σπίτι, όπου έπρόκειτο να μείνω άρκετό καιρό... Μά έαψα τό σπίτι μου και κατέβηκα στην άκτή. Κανείς δεν έκει. Η θάλασσα σάν άποκαμωμένη από τη ζέση είχε παραναρκωμένη στά παιχνίδια των άκτινών τού ήλιου. Έξαφνα, από ένα βράχο, άκουσα θόρυβο. Γύρισα και είδα να παίρνει τού της, μιὰ θανιάσια γυναίκα. Για μιὰ στιγμή με κοίταξε, μά έλαφρή κραυγή τρόμου και κολυμπώντας κρύφθηκε πίσω τό βράχο. Σκέφθηκα ότι δεν μπορούσε να μείνη εκεί διαρκώς, περιμένα να βγί. Έπειτα από λίγο έβγαλε ήσυχα—ήσυχα τού της και μου φώναξε :

— Πηγαίνετε από κει, κύριε, δεν εΐνε ευγενικό αυτό που γετε.

Κι' επειδή εγώ δεν έκινήθηκα διόλου, εκείνη θυμωμένη να είπαε τά ίδια λόγια, μά εγώ ήμουν άμετάπιστος. Επ' αέρος φρενών μου φώναζε :

— Πηγαίνετε κύριε, θά με κάνετε ν' άρπάξω κανένα παιδάκι βγά, αν δε φύγετε.

***

Έπειτα από όκτώ ημέρες εΐμαστε φίλοι, κι' έπειτα από όκτώ καιτι περισσότερο από φίλοι. Τόνομά της ήταν Μαρόκα, κόρη ενός άποίκου Ισπανού και σύζυγος ενός Γαλλικού διοικητικού υπαλλήλου, που έλέγετο Ποντρεζ.

Συμφωνήσαμε ν' αλλάξω την ώρα τού δείπνου και νόρζεται στο σπίτι μου να με βλέπη. Έτσι, σκέψεις της στίτι μου έγειναν με τόν καιρό σιγά σιγά πυκνές. Ήταν θερμή, φλογερή, λαχταρστή και φροή. Μιά μέρα ήθελε κοντά μου και μου φέθηκε πάθος :

— Θέλω νάρθης στο σπίτι μου ένα βράδι ! Πεταχθήκα ταραγμένος.

— Τό θέλω ! Ξανάπε εκείνη, γελώντας γιά τό βό μου.

— Εΐνε επικίνδυνο αυτό, της είπα.

— Κάθε άλλο, άπήντησε λίγο θυμωμένη. Έγώ άρνήθηκα. Ντύθηκε τότε βιαστικά κι' έχωρις να τη λέξη. Έξαφνα όκτώ ημέρες νά τη Όταν την έννάτη συναντηθήκαμε, ή πρώτη της ήταν :

— Θάρθης στο σπίτι μου, ναι ή όχι ;

— Ναι, είπα σφίγγοντάς την στην αγκαλιά μου. Την ίδια νύχτα πήγα. Εΐταν καταχαρούμενη αυτό και κάθε τόσο μου έλεγε :

— Βλέπεις τί δειλός πού εΐσαι ; Νά, πού ήρδες και δε τρέχεις κανέναν κίνδυνο. Φοβιτσιάρη. Ήσυχασε.

Εγώ όμως δεν μπορούσα να ήσυχάσω καθόλου. Νόμιζα ότι θόρουν πάνω σε άναρμένα κάρβουνα. Έξαφνα άκουσαμε χτύπημα στην πόρτα κι' άμέσως μιὰ φωνή :

— Άνοιξε Μαρόκα ! Εΐμαι εγώ !

Τινάχθηκε όλόκληρη.

— Κρύψου κάτω από κει, μου είπα.

Ξαπλώθηκα με την κοιλιά και γλώστησα κάτω από τό βράδι. Τότε εκείνη πήγε στην κουζίνα. Την άκουσα ν' άνοιξη συρτάρι, να τό ξανακλείνει κι' έπειτα να ξαναρχεται στο δωμάτιο. Κρατούσε κάτι τι στο χέρι της, μά δεν μπορούσα να ξεχωρίσω. Τό άφησε σ' ένα καθίσμα κι' επειδή ο άντρας της φώναζε, έπαι άπαντούσε με γλυκερά φωνή :

— Δέ βρίζω τό σπέρμα. Στάσου λίγο. Ά, νάτα !

Σε λίγο μπήκε εκείνος. Δεν είδα άλλο τίποτα απ' αυτόν, κάτι τεράστια πόδια. Άν τό σώμα του ήταν άνάλογο προς τό τότε θά είχα να κάνω σίγουρα ν' γίγαντα. Τόν άκουσα να φιλούσε, λέγοντας :

— Έχασα τό πορτοφόλι μου γι' αυτό ήλθα.

Κάτι τού άπήντησε εκείνη, μά τό είπα θυμωμένη και τού γορα, ώστε δεν κατάλαβα τίποτα.

— Εΐσαι πολύ θυμωμένη σήμερα, Μαρόκα, της είπα έκείνος εΐνε όμως, καληνύχτα.

Βγήκα ήσυχα από τό καταφύγιό μου κι' έκάθησα σε μιὰ καρέκλα. Μά έξαφνα είδα κάτι να γυαλίζει εκεί. Έξαφνα άνέκυρσε ένα τοσεκούρι μικρό, άποκαμωμένο σάν εγώ.

— Άν ο άνδρας σου με έπερνέ είδης, της τρουαγμένος άόκη.

Μείνε ήσυχος, μοι άποκαθίχθε ψυχρά. Δε τρέχεις κανέναν κίνδυνο.

— Καλό κι' αν έσχυρε να πάρη τίποτα ;

— Λέν θά έσχυρε, πρόσθεσε σοφιστά.

Μά καλά, αν έλεφτε τό καπέλλο τού ;

Στάθηκε λίγο με κοίταζε με την ίδια πάντα έκφραση στά μάτια και μου είπα :

— Ε, λοιπόν αν έσχυρε... δέν...

— Λέν...

— Δέ θά σηκώνονταν πιά ζωντανός !

13

13 Ιανουαρίου 1927

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

71

Τό άλογο, ξαφνιασμένο εξακολουθούσε τό δρόμο του, χωρίς τόν καβαλλάρη του.

Περιο-

δούντας

την ήπειρωτική Έλλάδα έπέρασα κι' απ' τό Σούλι, όπου μ' έφιλοξένησε με διοικητική άρχοντιά ένας κουτσός και άσχημότερος σάν τόν Θεοσίτη της Ιλιάδας αλλά και πολύ άγαθός Σουλιώτης. Η γυναίκα του αν και είχε περάσει τά σαράντα ήταν ως τόσο ωραιότερη άκόμα και φαινότανε ότι αγαπούσε και τιμούσε πολύ τόν άσχημότερον άντρα της.

— Τί ξενάγρι άταίριαστο είπα στον οδηγό μου, έναν Ιταλό που είχε μείνει καιρό στην Ήπειρο και ήξερε και τη γλώσσα τού τόπου και γαλλικά άρκετά καλά. Μά τό θεό, άπορώ πως ή ώραία αυτή γυναίκα δέχτηκε να πάρη έναν άντρα κουτσό και τόσο άσχημο !

— Έχεις δίκαιο, μου άπήντησε ο οδηγός γιατί φαίνεται ότι τό άντρόγυνο δεν τά πήγε πολύ καλά στην άρχή. Έτσι έχω άκουστά τουλάχιστον. Και δίχως να χάση καιρό έπειδή είδε ότι είχε κινηθεί ή περιέργειά μου μου διηγήθηκε την ακόλουθη ιστορία που είχε άκούσει λίγα χρόνια πριν.

— Λοιπόν πού λέτε, ο πατέρας της γυναίκας αυτής ήταν περίφημος κλέφτης. Τρόμος και φοβέρα ήταν για τους Τούρκους τό τουφεκι του γιατί ποτέ δεν άστοχούσε. Όταν πολεμούσε είχε πάντα μαζί του έναν πελώριο λυκόσκυλο και την μοναχοκόρη του την Χρύσω. Ήταν καθώς μου είπαν και καθώς φαίνεται και τώρα άκόμη, μιὰ κοπέλλα όμορφότατη ψηλή και άντρογυναίκα. Πετούσαν φωτιές τα μεγάλα μαύρα μάτια της και τά μακρυνά της μαλλιά ήταν πάντα με χρυσά φλοιοιά στολισμένα. Στην άρχή ακολουθούσε τόν πατέρα της στον πόλεμο βαστώντας αυτή τό ταγάρι με τό φαί κα-τόπιν όπως όταν συνήθεισε στην μυρωδιά της μπαρούτις άρχισε και ή ίδια να πολεμά. Και έτσι σε λίγο ή παλληκαριά, ή λυγηράδα τού κορμιού της και τό κάλλη της την κάναν έακουστή σ' όλο τό Σούλι. Μά κοπέλλα ήταν, όσο και αν είχε άντρα καρδιά και μιὰ μέρα ο θεός που δεν αφήνει κανέναν άπλήγωτον, την πλήγωσε και αυτήν. Ο πατέρας της δεν κατάλαβε πως ήταν έρωτευμένη ξαφνιαζόταν πως ή κόρη του είχε τόσο άλλα-ξη, είχε γίνει μελαγχολική και άμυλητη και δεν ήξερε ότι κάθε βράδυ πήγαινε στον δρόμο τού άνεμόνιλου όπου έμενε ένα ώρατο είκοσι χρονών παλληκάρη, ο Λάμπρος, ο γιος τού Μυλωνά, που της ταίριαζε περίφημα.

***

— Χρύσω της λέει μιὰ μέρα, ύστερα από καιρό όταν πιά είχε φροντίσει ή άγάπη της, Χρύσω ήθελε ή ώρα να σε παντρεύω.

— Έμένα, πατέρα ;

— Ο Πέτρος σε θέλει γυναίκα του. Εΐνε παιδί καλό, τίμο και τού χρυσού την ζωή μου. Θυμάσαι πως μ' έδωσε μιὰ μέρα που χτυπιόμουν με τους Τούρκους ; Τού δακα λοιπόν τό λόγο μου...

Η Σουλιώτισσα στην άρχή κοκκίνισε ύστερα όμως είπα θαρρετό στον πατέρα της :

— Δέν αγαπώ τόν Πέτρο.

— Εγώ όμως τόν αγαπώ, έκανε ο πατέρας. Ο Πέτρος θάρθη αύριο να σε ίδι και σε όκτώ μέρες γίνεται νύδα ο γάμος. Δέ λέω, εΐνε άσχημος, μά οι άντρες δεν έχουν άνάγκη απ' όμορριά. Έπειτα, αυτό εΐνε τό θέλημά μου !

— Δέν αγαπώ τόν Πέτρο.

— Εγώ όμως τόν αγαπώ, έκανε ο πατέρας. Ο Πέτρος θάρθη αύριο να σε ίδι και σε όκτώ μέρες γίνεται νύδα ο γάμος. Δέ λέω, εΐνε άσχημος, μά οι άντρες δεν έχουν άνάγκη απ' όμορριά. Έπειτα, αυτό εΐνε τό θέλημά μου !

— Δέν αγαπώ τόν Πέτρο.

— Εγώ όμως τόν αγαπώ, έκανε ο πατέρας. Ο Πέτρος θάρθη αύριο να σε ίδι και σε όκτώ μέρες γίνεται νύδα ο γάμος. Δέ λέω, εΐνε άσχημος, μά οι άντρες δεν έχουν άνάγκη απ' όμορριά. Έπειτα, αυτό εΐνε τό θέλημά μου !

— Δέν αγαπώ τόν Πέτρο.

— Εγώ όμως τόν αγαπώ, έκανε ο πατέρας. Ο Πέτρος θάρθη αύριο να σε ίδι και σε όκτώ μέρες γίνεται νύδα ο γάμος. Δέ λέω, εΐνε άσχημος, μά οι άντρες δεν έχουν άνάγκη απ' όμορριά. Έπειτα, αυτό εΐνε τό θέλημά μου !

ΣΟΥΛΙΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΕΡΩΣ ΤΟΥ ΣΟΥΛΙΩΤΗ

Τού ΕΔΜΟΝΔΟΥ ΑΜΠΟΥ

κλέφτη. Μόλις είδε την Χρύσω την ρώτησε αν ήθελε να τόν παντρευτή.

— Δέν σε παίρνω, άπήντησε εκείνη, γιατί αγαπώ άλλον.

Ο Πέτρος ως τόσο σά να μάντευε την άπάντησή της δεν ταραχ-τηκε καθόλου, μόνον έπιασε τά χέρια της και τά χάιδεψε στοργικά.

— Ε ! πότε τά στεφανώματα ; φώναζε ο πατέρας ο οποίος στο πλαϊνό δωμάτιο περίμενε να τελειώσουν την κουβέντα τους οι νέοι.

— Ύστερα από όκτώ μέρες, είπε ο Πέτρος άτάραχα.

— Τί λές ; φωνάζει ή Χρύσω.

— Λέγω, άπαντά γελώντας ο Πέτρος, ότι τά στεφανώματα θά γίνουν σε όκτώ μέρες.

— Μά πως θά με πάρης άφού ξέρεις ότι αγαπώ άλλον ;

— Τό ξέρω, αλλά είμαι σίγουρος ότι θά τόν ξεχάσεις με τόν καιρό. Η Χρύσω κατάλαβε ότι θέλοντας και μη έπρεπε να κάνει τό θέλημα τού πατέρα της. Από την ημέρα όμως εκείνη άρχισε να μισή τόν Πέτρο. Και όταν τό βράδυ, πήγε και βόηξε ξανά τόν Λάμπρο εκείνος ξαφνίστηκε απ' τη ματιά της, μά ματιά που έλαμπε παράξενα μέσα απ' τά δάκρυά της...

Μιά μέρα πριν απ' τά στεφανώματα ο γέρο κλέφτης πήγε σ' ένα κοντινό μεγαλόχωρο για να αγοράση ό,τι θά χρειαζότανε για τη τελετή και άφίκε μόνη τη Χρύσω με μιὰ γιά θεία της. Ήταν μιὰ μέρα θανιάσια. Όλα ήταν καθαυμένα και λαμπεροποιόσαν στον ήλιο, και μόνον ή Χρύσω, άμυλητη και συλλογισμένη γυάλιζε τό τοφεκι τού πατέρα της. Έξαφνα κάποιος χτύπησε την πόρτα.

Ήταν ο Πέτρος.

Μάτρε ντροπαλός και συμφορημένος, ρώτησε για τόν πατέρα της και ύστερα πήγε και κάθισε κοντά στο παρόνθρο καννίζοντας ήσυχα τό τοπιτόνι του. Η Χρύσω όλο και γυάλιζε τό τοφεκι και ο Πέτρος θαμνημένος απ' την όμορφιά της δεν ήξερε πού να πρστο-οίξη τό μάτι του. Απίστευτο τού φαινόταν πως ή κοπέλλα αυτή θά γινόταν την άλλη μέρα γυναίκα του. Έξαφνα ή Χρύσω άφησε τό τοφεκι και τόν πλησίασε :

— Λοιπόν δεν άλλαξες γνώμη ; τού είπα. Έξα-κολουθείς να με θέλεις γυναίκα σου ;

— Σε θέλω γιατί σ' αγαπώ, τούά μόνον πράματα άγάπησα στη ζωή μου την μη-τέρα μου, τό Σούλι και σένα.

— Άλλ' εγώ σού είπα ότι δεν σ' αγαπώ και για στενή φροά σου λέω για μ' αφή-σης ήσυχη, άπήντησε κοκκινη απ' τό θυμό της ή κόρη.

— Έννοια σου Χρύσω, και θά μ' αγα-πήσης άόγωστα.

Η Χρύσω όμως όλο και πρό πολύ θυ-μωσε και άρχισε να κοβίη βόλτες στην κά-μαρα σάν θηρίο κλεισμένο σε κλουβί.

— Άκούσε με τού έπε έξαφνα, σταματώντας μπρο-στά του, άκουσε και κάρφωσε στο νου σου τά λόγια μου, αν με πάρης γυναίκα σου, θά σε σκοτώσω ! Την στιγμή εκείνη πρόβαλε ο πατέρας της, τότε ή Χρύσω ξαναπήρε στά χέρια της τό τοφεκι και άρχισε να τό καθαρίζει...

— Άκούσε με τού έπε έξαφνα, σταματώντας μπρο-στά του, άκουσε και κάρφωσε στο νου σου τά λόγια μου, αν με πάρης γυναίκα σου, θά σε σκοτώσω ! Την στιγμή εκείνη πρόβαλε ο πατέρας της, τότε ή Χρύσω ξαναπήρε στά χέρια της τό τοφεκι και άρχισε να τό καθαρίζει...

— Άκούσε με τού έπε έξαφνα, σταματώντας μπρο-στά του, άκουσε και κάρφωσε στο νου σου τά λόγια μου, αν με πάρης γυναίκα σου, θά σε σκοτώσω ! Την στιγμή εκείνη πρόβαλε ο πατέρας της, τότε ή Χρύσω ξαναπήρε στά χέρια της τό τοφεκι και άρχισε να τό καθαρίζει...

— Άκούσε με τού έπε έξαφνα, σταματώντας μπρο-στά του, άκουσε και κάρφωσε στο νου σου τά λόγια μου, αν με πάρης γυναίκα σου, θά σε σκοτώσω ! Την στιγμή εκείνη πρόβαλε ο πατέρας της, τότε ή Χρύσω ξαναπήρε στά χέρια της τό τοφεκι και άρχισε να τό καθαρίζει...

— Άκούσε με τού έπε έξαφνα, σταματώντας μπρο-στά του, άκουσε και κάρφωσε στο νου σου τά λόγια μου, αν με πάρης γυναίκα σου, θά σε σκοτώσω ! Την στιγμή εκείνη πρόβαλε ο πατέρας της, τότε ή Χρύσω ξαναπήρε στά χέρια της τό τοφεκι και άρχισε να τό καθαρίζει...

— Άκούσε με τού έπε έξαφνα, σταματώντας μπρο-στά του, άκουσε και κάρφωσε στο νου σου τά λόγια μου, αν με πάρης γυναίκα σου, θά σε σκοτώσω ! Την στιγμή εκείνη πρόβαλε ο πατέρας της, τότε ή Χρύσω ξαναπήρε στά χέρια της τό τοφεκι και άρχισε να τό καθαρίζει...

— Άκούσε με τού έπε έξαφνα, σταματώντας μπρο-στά του, άκουσε και κάρφωσε στο νου σου τά λόγια μου, αν με πάρης γυναίκα σου, θά σε σκοτώσω ! Την στιγμή εκείνη πρόβαλε ο πατέρας της, τότε ή Χρύσω ξαναπήρε στά χέρια της τό τοφεκι και άρχισε να τό καθαρίζει...

— Άκούσε με τού έπε έξαφνα, σταματώντας μπρο-στά του, άκουσε και κάρφωσε στο νου σου τά λόγια μου, αν με πάρης γυναίκα σου, θά σε σκοτώσω ! Την στιγμή εκείνη πρόβαλε ο πατέρας της, τότε ή Χρύσω ξαναπήρε στά χέρια της τό τοφεκι και άρχισε να τό καθαρίζει...

— Άκούσε με τού έπε έξαφνα, σταματώντας μπρο-στά του, άκουσε και κάρφωσε στο νου σου τά λόγια μου, αν με πάρης γυναίκα σου, θά σε σκοτώσω ! Την στιγμή εκείνη πρόβαλε ο πατέρας της, τότε ή Χρύσω ξαναπήρε στά χέρια της τό τοφεκι και άρχισε να τό καθαρίζει...

Χρύσω δεν έβγαζε λέξη απ'τό στόμα της στο σπίτι του άντρός της. Ο καυμός την έτρωγε και δάκρυα κυλούσαν άρρα απ' τα μάτια της όταν καθισμένη όφες ολόκληρες στο παράθυρο, έβλεπε προς το βουνό όπου ήταν ο μύλος του Λάμπρου. Ο Πέτρος που καταλάβαινε την ατία της λύπης της δεν της έλεγε τίποτε και έφραγε απ' το σπίτι του αφήνοντάς την μόνη. Μία μέρα της είπε ότι θα πήγαινε σ' ένα γειτονικό χωριό απ' όπου θα γύριζε κατά τις έννιά το βράδυ. Έκείνη δεν είπε τίποτε μόνον σήκωσε άρρα τα φλογερά της μάτια και τόν κίταξε με όσο μίσος δεν τόν είχε ποτέ άλλοτε κιντάζει. Κατά το βράδυ η Χρύσω έπληγε στο δάσος απ' όπου ήξερε ότι θα περνούσε ο άντρας της. Ήταν μία νύχτα σκοτεινή και μόνον λίγα άστέρια έλαμπαν στο στερέωμα. Μαύροι διαλογισμοί ταράζαν την καρδιά της Χρύσως που άν την έβλεπε κανένας έκείνη τη στιγμή θα τρώμαζε απ' την άγοριάα που ήταν χυμένη στο πρόσωπό της. Αίφνης άντήχησε κοντά καλπασμός αλόγου. Κάποιος περνούσε. Η Χρύσω σήκωσε το τουφέκι και χτύπησε. Ο καβαλλάρης έβγαλε ένα άχ απ' το στήθος του και κατακυλώντας απ' το άλογο του εξαπλώθηκε καταγής. Το άλογο εξαφρασμένο εξακολούθησε το δρόμο χωρίς τόν καβαλλάρη του.

Η Χρύσω έτρεξε σμά του. Ήταν ο Πέτρος: «Τό ήξερα που θα με χτυπούσες «έμουμοιούρισε και ύστερα λιγοθύμησε. Η Χρύσω έμεινε ακίνητη και άσιωπη λίγες στιγμές μόν ξέροντας τί να κάνει. Ύστερα όμως πέταξε κατά γής το τουφέκι της και έτρεξε σαν τρελή προς τόν μύλο του Λάμπρου φωνάζοντας:

— Λάμπρο! Λάμπρο! είμαι έλεύτερη πάρε με! Άλλ' ο Λάμπρος δεν άποκρίθηκε στις φωνές της, γιατί τρεις μέρες ύστερα απ' τόν γάμο της, είχε φύγει στα ξένα.

***

Δυό χωρικοί ύστερα από ώρα έπληγαν τόν Πέτρο μισοπεθαμένο στο σπίτι του. Η πληγή δεν ήταν βαρεία ήταν χτυπημένος στο πόδι. Η Χρύσω ως τόσο δεν τόλμησε να γυρίση στον άντρα της, και μόνο όταν της είπαν ότι έκείνος την ζητούσε έπληγε και άρχισε να τόν περιποιείται. Τό πρωί θέλοντας να δροσίση με ξύδι τό στήθος του βρήκε κορμασμένο απ' τόν λαμό του ένα γράμμα στη δημογεοντία. Τό γράμμα έλεγε:

«Δέν με σκότωσε άλλος» μόνος μου σκοτώθηκα». Τότε η Χρύσω κατέλαβε τί αγάπη της είχε ο άντρας της, τί άπέραντη καλωσύνη και ευγένεια έκρυβε η καρδιά του και ένώ τα μάτια της βουρκώναν απ' τα δάκρυα, έσκυψε και φίλησε τόν άρρωστο άντρα της. Ήταν τό πρώτο φιλή που του έδινε, ο πρώτος παλμός μιας αγάπης που δεν έπαυε ούτε στιγμή, ίσα με τώρα, είκοσι χρόνια ολόκληρα, να θερμαίνει τό στήθος της.

ΕΣ. Άμπεύ

ΑΣΙΑΤΙΚΑ ΓΝΩΜΙΚΑ

ΕΒΡΑΪΚΑ

Οι άνθρωποι λένε στη μέλισσα: «Ούτε τό μέλι σου, ούτε τό κεντρί σου!»

***

Οι ύποκριται είνε σαν έκείνους που θάκλεβαν δέρμα για να φτιάσουν παπούτσια για τούς φτωχούς.

***

Κέρατα ζητούσε ή καμήλα και ο Θεός δεν της έδωκε ούτε αυτιά.

***

Αυστυχία σ' όποιον φκιάνει μεγάλη πόρτα χωρίς να έχη πίσω σπίτι.

ΑΡΑΒΙΚΑ

Μόνον τά μουλάρια άρνιούνται την καταγωγή τους. Κάποτε που ρώτησαν ένα μουλάρη ποιός είνε ο πατέρας του, άποκρίθηκε: Τό άλογο είνε θεός μου.

***

Είτε με τά πόδια είτε με τά χέρια σόθηκες τό ίδιο κάνεις τό σπουδαίο είνε να σωθής.

***

Καλλίτερα να κοιμηθής λυπημένος παρά μετανοημένος.

***

Όταν έκείνος που μιλεί είνε άνόητος έκείνος που άκούει πρέπει να είνε φρόνιμος.

***

Άγόραζε πάντα άλογο γοργοπόδαρο όταν κυνηγός μ' αυτό φτάνεις έκείνους που κυνηγός, όταν σε κυνηγούν δεν σε φτάνουν.

***

Όταν ο άέτος βιάζεται, ή γάτα χαίρεται.

Η ποδοσφαιρική όμάς «Νίκη» της Ξάνθης.

“ΜΠΟΥΚΕΤΟ”

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΟΜΑΔΟΣ ΛΟΓΙΩΝ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΚΑ 7
ΙΔΡΥΤΙΚΑ ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΔΡΑΧΜΑΙ 1.000.000

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ “ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ”

Έστωτε, δι'έν έτος... Δρχ. 130 9 Άγγλιας-Αιγύπτου ... Δρχ. 130 9
Έστωτε, > > ... Φρ. 130 9 Άμερικης ... Δρχ. 130 9
Αι έξάμηνιοι και τρίμηνιοι κατ' αναλογίαν. Αι συνδρομαί δέου
ν' άπεινθύνονται ως εξής: ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΝ “ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ”, ΑΘΗΝΑΙ, ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ

Τό τεύχος τιμάται Δραχμάς 2,50

Δημοσιεύσεις ο στίχος δραχμαί 5. Δι' άγγελίας ιδιαίτερα συμφωνίαι. Τά προηγούμενα τεύχη τιμώνται δραχμάς 3.

Γενικός αντιπρόσωπος του “Μπουκέτου” έν Άμερικη
Κ. ΠΕΤΡΟΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ 87-89 CORTLAND STR. NEW YORK, N.Y.

ΚΑΡΤ - ΠΟΣΤΑΛ

Κούλην Λάμπρα θάν. Οι στίχοι σας όχι άμπετοι. Δέν
δύος πός θα γράφετε καλότερα, με τόν καρδόν. Α. Πρίντιπ
Ένταύθα. Εύχαριστομην. Θα διέλυομε της οικίας σας. Γ. ε. α. η. η. η.
σ. α. ι. ο. ν. Πειραιά. Όχι έπιτυχές τό ποιήμα σας. Καί άλτιστα. Τί
ή μνηστή του πολεμιστού στο μέτωπο, μέσα στο χαλαρό της στή
Έκείνο πόδι τό άρρωστη βόή, τί θέλει να πη; Διαβάστε ποιήμα. Α.
γ. ε. λ. ο. ν. Παπακώστα. Τά λυρικά όχι έπιτυχή. Έκ τού ταπεινού
μάτων καλό τό εις διασώζοντο, τό όποιον και δημοσιεύεται.

Εδιάβασες και μάζεψες πολλά μέσ τό μυαλό σου
μ' απ' όλα αυτά δέ βλέπουμε τίποτε τό δικό σου
μοιάζει με τό σπουλόχαρτο πέρνει τις ξένες γνώσεις
και μία δική σου άπόκρισι δέν έχεις να μάς δώσεις!

Γ. Φ. ο. ν. τ. ο. ν. Κιάτον. Στείλτε τά ανέκδοτα. Καί ή μεταφρά
σε του Όγκώ θα δημοσιευθί άν πλην της δημόδους της γλώσσας, ή
και ενδιαφέρονται. Ν. Α. Ψ. α. λ. τ. ι. δ. η. ν. Όχι έπιτυχές τό ποιήμα
Σ. π. ν. ρ. Λιάπαδάκη. Τά ποιήματά σας όχι έπιτυχήματα. Δια
στε ποιήμα. Ύστερείτε πολύ. Για τά καλά σας λόγια σας εύχαριστούμε
Α. ρ. ι. ο. ν. Αγγελοπούλου. Εύχαριστομην. Τά έγγραφα
Α. ε. — Α. ε. Τό πεζογράφοδ σας όχι έπιτυχές. Καί χωρίς δικαιώμα
σεως. Γιατί; Ν. τ. ι. ο. ν. Έλεν σίνιο. Έλεν σίνιο. Όχι άπο
τος έπιτυχές τό ποιήμα σας. Από σας έχουμε περισσότερες άπο
Στείλτε λοιπόν κάτι πειό τέλει, πειό καλό.

Π. Π. α. γ. α. κ. η. ν. Όχι έπιτυχές τό διήγημά σας. Σας εύχαριστού
μα τά καλά σας λόγια. Διαβάστε Έλληνες λογογράφους. Τ. Ζ. α. ρ. ι. ο. ν. Λάρισα. Όχι έπιτυχές τό πεζόν. Μη γράφετε στα ξένα
«π. χ. ι. ο. ν. ποικίλο», αλλά τό «π. τ. ι. ο. ν.» Έτσι είνε σωστό. Φ. Φ. α. λ. τ. ι. ο. ν. Βόρκελ (Έδδα). Όχι έπιτυχές τό ποιήμα σας. Μ. Α. Γ. Κιάτον. Γιατί πείραξε να μεταφράσετε τά πεζογράφα ποιήματα

Βελαν; Άν έχετε
μετάφρασε είνε όποιος
μιοιούρα; Προτιμάει
πειό απλά και εύκολα
ματα. Κ. ο. κ. ι. ο. ν. Λ
ρ. ο. ν. Τό ποιήμα σας άπο
χές. Δ. ε. ο. Ναιπακτο. Τ
μενδόνμην σας έκχαρι
σταλές όμως όχι τόσο
τυχές Γράφτε και σπ
μας τίποτε άλλο. Ο Έ
τος είνε μέρος κατάλλη
να έμπνεύση ένα ποιή
με τά κάποιον του κα
λες έμορφίες του... Γ. Α
Κ. α. μ. α. ρ. α. Γιατί δέν
κλείετε δικαίωμα χρη
Πώς θέλετε να διαφασ
την έπιτοχή; Α. Σ. τ. ι. ο. ν. Ε
Εύχαριστομην. Θα δημο
θοή. Πάν δι προέ
από σας δημοσιεύεται
μος και εύχαριστος. Χ.
Α. γ. δ. ο. ν. τ. ο. ν. ο. ν. Λ
ληγητόναι. Πει αυτό
μία άπόφρασι έχει ληφ
ζοι της στιγμής. Γ. ε. α. η. η. η. Νεογώσι
λογίου). Τό ποιήμα
άποκρίσεις. Τ. ε. δ. η. η. η. ο. ν. Λ
ο. ν. Λημοσιεύονται.
Ρ. ε. τ. ο. ν. Δημοσιεύονται

τόπαστα ιδεώδης. Λευκαίνει τούς δόντας, στερεώνει
ονώνει τά ούλα. Εύρίσκεται εις όλα τά Φαρμακεία.

Osteline

Έχχύλισμα των δραστικών στοι
χείων του Μουρουνελαίου.

4 Σταγόνες
αντιστοιχοίσι πούς
έν κοχλιάριον
του καφέ,
μουρουνελαίου.

ΕΥΡΙΣΚΕΤΑΙ ΕΙΣ ΠΑΝΤΑ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

ΔΑΝ. ΓΕΩΡ. ΛΟΥΓ'ΖΙΔΗΣ

ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ ΟΔΟΝΤΟΓ'ΑΤΡΟΣ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

Χριστιαν ειδίκευ εις Παρισίους ακαθάρους. Επεκτενει με έγγυήσιν δι
αποάνων θεραπείας τας κατ'οικει στόματος και δόντων. Οδλί
δυσχερμίζον. Ρ. γ. χ. ε. ε. και ή διό ντατών έκιστημονικών μεθόδων
13-12 και 2-6 112. 51. δδός Γ' Σεπτεμβρίου 51. 2ον πάτωμα.

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ “ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ” ΤΟΥ 1927 ΑΓΩΡΑΣΤΕ ΟΛΟΙ

ΚΥΡΙΑΙ,

Η ΚΡΕΜΑ ΡΟΔΑΛΙΝΗ
καμνει άρρα δέ ο. μ. α. Ζητήσατε
δείγματα δωρεάν. Χαρ. Τρικούκη 46
ΑΘΗΝΑΙ

Κ. Α. ΠΟΥΡΝΑΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΙΑΤΡΟΣ. Νοσήματα Παθολογικά
Γυναικολογικά. Νέα Διεύθυνσις:
Όδός Πιπίνου άρ. 117. Δέχεται 8-9
π. μ. και 4-5 μ. μ.

ΑΓΟΡΑΖΟΜΕΝ τό ύπ' άριθ. 5
φύλλον του “Μπουκέτου” αντί δρ. 10

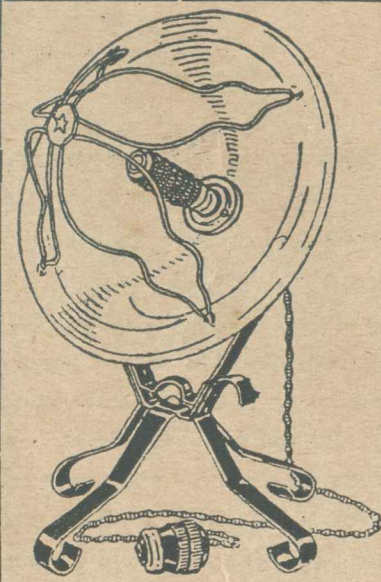
AU PRINTEMPS

ΠΕΛΕΦΩΝ ΜΟΥΤΣΟΠΟΥΛΩΝ

ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ ΑΡΙΘ. 42-44

Υφάσματα μεταξωτά και μάλ
λινα, νεωτερισμοί, έκλεκτά
άσπρόρρουχα πολυτελείας πα
ρέλαβε τό PRINTEMPS των

Κ. ΑΦΩΝ ΜΟΥΤΣΟΠΟΥΛΩΝ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑΙ
ΗΛΕΚΤΡΙΚΑΙ ΘΕΡΜΑΣΤΡΑΙ

STAR RITE
ELECTRIC HEATERS

ΜΕ ΟΛΙΓΑΣ ΔΡΑΧΜΑΣ ΤΟΝ ΜΗΝΑ
ΑΦΑΙΡΕΙΤΕ ΤΗΝ ΥΓΡΑΣΙΑΝ
ΑΠΟ ΤΟ ΔΩΜΑΤΙΟΝ ΣΑΣ
ΠΡΩ'Ι ΚΑΙ ΒΡΑΔΥ

ΜΕΓΙΣΤΗΣ ΑΝΤΟΧΗΣ & ΕΝΤΑΣΕΩΣ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑΙ, ΕΥΧΡΗΣΤΑΙ, ΑΚΙΝΔΥΝΟΙ

ΤΟ ΠΛΕΟΝ ΕΥΠΡΟΣΔΕΚΤΟΝ ΔΩΡΟΝ

Πώλησις χονδρική και λιανική

Γενικός αντιπρόσωπος

ΛΕΩΝ ΧΡΗΣΤΙΑΝΗΣ, Λέκκα 21

ΔΩΡΑ ΜΕ ΓΟΥΣΤΟ

ΔΩΡΑ ΔΙΑ ΓΑΜΟΥΣ

ΔΩΡΑ ΔΙ' ΕΟΡΤΑΣ

ΑΝΘΗ-ΦΥΤΑ-ΒΑΖΑ

ΑΓΓ. Δ. ΑΓΑΛΙΩΤΗΣ ΚΑΙ ΣΙΑ

ΣΤΑΔΙΟΥ & ΕΔΟΥΑΡΔΟΥ ΔΩ ΓΩΝΙΑ

ΜΙΑ ΣΥΣΤΑΣΙΣ

Συνιστώμεν δερμάς διά τας άγοράς των δώρων σας και προμη
θειών σας

ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Ι. ΠΑΠΟΥΛΙΑ

64 - ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ - 64

ΚΑΛΤΣΑΙ: παιδών, άντρών, γυναικών μουσελίν, φιλντι
κές, και μαλλίνα εις πλουσίαν συλλογήν.

ΚΤΕΝΑΙ: εις διάφορα σχέδια και χρώματα.

ΚΟΥΚΛΑΙ: εις όλα τά μεγέθη.

Κτενάκια. Μαγνύλια. Αρώματα. Πούδρα. Καλλυντικά έν
γένη. Καρφίτσες (παρκαμένες) στήθους και πέλων, εις πλου
σίαν συλλογήν σχεδίων, Σκουλαρίκια. Πλεκτά, και διά
φορα άλλα είδη φιλικών και είδων πολυτελείας.

ΤΙΜΑΙ ΛΕΥΝΑΓΟΝΙΣΤΟΙ

(κανονισθείσαι με τό μικρότερον λογικόν κέρδος).

ΤΟ «ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΤΟΥ 1927

Ἐκτὸς τῆς ἄλλης ἀριστουργηματικῆς ὕλης περιέχει καὶ τὰ ἑξῆς:

«Περασμένα Μεγαλεία» διήγημα τοῦ κ. Γρηγ. Ξενοπούλου, «Ὁ Συνένοχος» διήγημα τοῦ κ. Διον. Κοκκίνου, «Τὸ Ἄνθος τοῦ Οὐρανοῦ» ὠραιότατο ἀνατολίτικο παραμῦθι, «Ἡ φυγή» διήγημα τοῦ κ. Παύλου Νιρβάνα, «Ὁ Μπάρμπα Μάρκος, ὁ μάγερας» ναυτικὴ ἠθογραφία τοῦ κ. Κώστα Φαλτάιτς, «Ὁ Γ. Βούλγαρης» μιὰ μεγάλη φυσιογνωμία τῆς Προεπαναστατικῆς Ἑλλάδος, «Θρίψαλα» τοῦ κ. Δ. Γρ. Καμπούρογλου, «Τὸ Στοιχειωμένο Σπίτι» εὐθυμογράφημα τοῦ κ. Σταμ. Σταμ., «Θαλασσινὸ» ποίημα τοῦ κ. Ρώμου Φιλύρα, «Τὰ Χριστούγεννα τοῦ Παπᾶ Βαγγέλη» διήγημα τῆς δίδος Γεωργίας Ταρσοῦλη, «Ἡ φλόγα» μονόπρακτο δράμα τῆς κ. Αἰμιλίας Στεφ. Δάφνη, «Ἡ διαφήμισις διὰ μέσου τῶν αἰώνων» ἓνα ἀνέκδοτο γράμμα τοῦ Ντοστογιέφσκυ, «Λύσαντρος Λύτρας» θεατρικὸ ἐπεισόδιον τοῦ κ. Αἰμ. Βεάκη, «Ἡ πολιορκία τοῦ Μεσολογγίου» μιὰ ἄγνωστη σελὶς τοῦ ἀγῶνος, «Τὸ κάπνισμα ἐν τῷ Ἑλληνικῷ Θεάτρῳ» τοῦ κ. Ν. Λάσκαρη, «Στὴ Στέπα . . .» διήγημα τοῦ μεγάλου Ρώσου συγγραφέως Ἰβάν Μπούνιν, ἓνα ποίημα τοῦ κ. Ἰ. Δεληκατερίνη, «Τὸ Φάντασμα τοῦ Φόλγκοε» διήγημα τρόμου τοῦ Ἀντρέ ντέ Λόρντ, «Τὰ Φαρμακερὰ Φεΐδια», «Ἡ Κόρη τοῦ Προδότου» διήγημα τοῦ Ἑρνέστου Ντωντέ, «Ἡ Φρέζια στὴ γαστροῦλα τῆς» ποίημα τοῦ κ. Κωστῆ Παλαμά, «Ἡ ζωὴ τοῦ Μότσαρτ», «Ἡ Τιμὴ τοῦ Ταρταρίνου» κωμῶδιον μονόπρακτον τοῦ κ. Θ. Συναδινού, «Τὰ Ἑπτὰ Θανάσιμα Ἀμαρτήματα» διήγημα τῆς Λάγκερλεφ, «Τὶ ἦταν ὁ πατέρας του» διήγημα τοῦ κ. Στεφ. Δάφνη, «Χριστούγεννα» διήγημα τοῦ μεγάλου Πολωνοῦ συγγραφέως Ρέϊμοντ, «Ἡ Ἐξομολόγησις» τοῦ Μπαρμπύς, «Οἱ Τύραννοι τῆς Ἀναγεννήσεως», «Οἱ Ἐρωτες τοῦ Βύρωνος» τοῦ κ. Κλέωνος Παράσχου, «Ὁ Χωρισμός» ποίημα τῆς Μυρτιώτισσας, «Ὁ Δάσκαλος τῶν Πουλιῶν» παραμῦθι τοῦ Μαρόκου, «Ἡ Ἱστορία ἐνὸς Σκύλλου» διήγημα τοῦ κ. Χάρη Σταματίου, Ποιήματα τοῦ κ. Τίμου Μωραϊτίνη καὶ χίλια ἄλλα διηγηματάκια, ποιήματα, ἀνέκδοτα κ. λ. π. Ὁ χώρος δὲν μᾶς ἐπιτρέπει νὰ τὰ ἀναφέρωμεν κεχωρισμένα.

Δὲν πρέπει νὰ λείψῃ ἀπὸ κανένα Ἑλληνικὸ σπίτι διότι θὰ εἶνε ἡ πραγματικὴ χαρὰ τῆς οἰκογενείας.